

Giới thiệu Mua Em 100 Đêm

Nếu bạn là một độc giả yêu thích đọc truyện, nếu bạn là một người muốn đắm chìm trong những câu chuyện tình yêu và trải nghiệm những điều thú vị, những thăng trầm yêu ghét lẫn lộn, hãy tìm đọc những câu chuyện viết về đề tài này. Hãy cùng đón đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* với những tình tiết đầy sức hút, những điều đặc biệt trong tác phẩm, đọc và cảm nhận điều này. Lần đầu tiên nhìn thấy, cô là cô gái nhỏ yếu đuối làm anh nhìn không được mà động tâm. Lần đầu tiên nhìn thấy, anh là người đàn ông khí phách làm cô nhìn không được mà hoảng hốt. Trước đây Kỷ Nhất Thế là người cực kì lãnh khốc, chưa từng động tâm với bất kỳ người phụ nữ nào. Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Trác Viện, anh chỉ muốn hung hăng chiếm hữu sự ngây ngô của cô, làm cho cô trở thành người phụ nữ của mình. Ba năm tính kể, tàn nhẫn buộc cô không đường thoái lui, làm cô không muốn lấy chồng cũng phải gả, không có sự lựa chọn. Phản kháng? Vẫn bị anh cười vào cửa, muốn hôn, muốn ôm cũng do anh định đoạt. Cô không có quyền nói không. Mà trong ba năm này anh làm cho cô hiểu rõ: dưới khát vọng mãnh liệt, anh muốn dùng phương thức của một người đàn ông yêu một người phụ nữ với cô. Tuy bá đạo nhưng lại chỉ cưng chiều một người duy nhất là cô. Bà xã của Kỷ Nhất Thế anh, không ai dám bắt nạt, anh bắt nạt cô, không ai dám nói! Anh là người đàn ông của cô, một khi ở trên giường của anh, cô cũng đừng nghĩ muốn chạy trốn. Trừ phi anh chán, nếu không, đời này cô chỉ có thể dựa vào anh. Có lẽ, làm cho cô mang thai con của anh, cô sẽ vĩnh viễn ngoan ngoãn mà ở lại bên cạnh anh..... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô và anh mãi cứ như thế này sao? Truyện ngôn tình này sẽ nói cho bạn biết, bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: *Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dùng Chậm*, *Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta*, *Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh*,...

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ngồi trong phòng khách của cao ốc tài chính Kỷ thị, Trác Viện lo lắng nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mãi đến khi sáu giờ, cô nghĩ thầm, kỳ thật Kỷ Nhất Thế hoàn toàn không nghĩ đến việc gặp cô, suy nghĩ này làm cô chuyển từ cảm giác lo lắng sang uể oải.

Cô siết chặt chiếc túi trong tay, cắn môi tự giễu, xem ra ý nghĩ của cô quá kỳ lạ, nếu không cô sẽ không tưởng tượng ra biện pháp này, càng không có dũng khí chạy tới đây gặp anh.

Công việc của Kỷ Nhất Thế bận như vậy, sao có thể để ý tới cô, đúng là cô bị mẹ Trác làm cho không có đường để đi nhưng đây là cơ hội cuối cùng, cô không muốn bỏ qua.

Trước khi tới, Trác Viện yên lặng suy nghĩ xem kết quả sẽ như thế nào, nhưng sau khi Kỷ Nhất Thế từ chối mời khách vào, trong đầu cô khó tránh khỏi có chút ủy khuất.

Cô là con gái riêng của cha, mãi đến khi mẹ mất, vào năm mười tuổi cô được mang về nhà họ Trác, cho dù cha luôn yêu thương cô, nhưng ông luôn bận việc, nhà họ Trác lớn như vậy, nhưng trừ bỏ anh trai Trác Chính quan tâm cô thì không có bất kỳ một ai để ý đến cô. Mẹ Trác đối với con gái riêng như cô rất hồ hững, nhắm mắt làm ngơ, dù sao khi cô sinh ra, đã mang đến không ít sóng gió cho nhà họ Trác.

Cô nghe lời cha, lần đầu tiên gặp mặt liền ngoan ngoãn gọi bác gái là mẹ Trác nhưng bà vẫn xem thường coi cô như người ở, cho nên cô vẫn rất cẩn thận, chỉ sợ chọc mẹ Trác mất hứng.

Bước vào đại học năm thứ ba, cha đột nhiên mất, nếu không phải anh trai vẫn kiên trì muốn cô ở lại, có thể cô đã sớm bị đuổi ra khỏi nhà họ Trác vì thân phận con gái riêng này.

Trác Viện biết, Kỷ Nhất Thế là giám đốc mới của tập đoàn tài chính Kỷ thị này, chỉ cần anh ta đồng ý ra mặt nói giúp cho xí nghiệp Trác thị thì các ngân hàng thuộc tập đoàn Kỷ thị chắc chắn đồng ý cho Trác thị vay tiếp.

Đáng tiếc, ý nghĩ của cô quá đơn thuần, ba năm qua cô chưa từng đến nhà họ Kỷ, sao anh ta còn có thể nhớ rõ cô?

Dù Kỷ Nhất Thế có là anh trai của Manh Manh, trong mắt anh, cô cũng lắm cũng chỉ là bạn bè của em gái, huống chi khi Kỷ Manh Manh học đại học năm hai đã bị đưa đi du học ở Anh, một năm chỉ gặp cô ấy vài lần, dựa vào đâu cô cho rằng Kỷ Nhất Thế sẽ đồng ý giúp mình?

Trên mặt Trác Viện lộ ra nụ cười giễu cợt, bỏ giấy tờ trên tay vào túi xách, chuẩn bị đứng dậy rời đi, ai ngờ, đúng lúc này, cửa phòng khách đã bị mở ra.

Khi cô ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, đó là Kỷ Nhất Thế.....

Cô nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt anh, tuy chỉ là trong nháy mắt nhưng cô vẫn phát hiện ra.

Trác Viện không biết nói gì, suốt khoảng thời gian này, trong lúc Kỷ Nhất Thế đang họp, không ai dám đi vào quấy rầy anh, tự nhiên anh cũng sẽ không biết Trác Viện đang chờ bên ngoài.

Mãi đến khi hội nghị nghỉ giữa giờ, thư ký mới dám tiến vào phòng họp thông báo, vốn tưởng giám đốc sẽ cự tuyệt gặp cô ấy, không ngờ giám đốc ngăn ra một lúc, rồi vội vàng đứng dậy, cầm áo khoác tây trang bước ra khỏi phòng họp.

Nhìn tình cảnh của giám đốc lúc này, thư ký mới hiểu rõ, cái cô Trác Viện bị mình lạnh lùng kia thực ra là khách quý.

Vốn Trác Viện không ôm bất cứ hi vọng gì, thấp thỏm theo sau anh đi vào văn phòng, Kỷ Nhất Thế lúc ở nhà họ Kỷ hoàn toàn khác với lúc ở công ty, so với ở nhà thì càng khó tiếp cận hơn, phong thái nói chuyện nghiêm túc làm cô cực kỳ khâm trọng.

Vừa rồi anh một thân tây trang xuất hiện trước mặt cô, sau khi vào văn phòng, anh lập tức cởi áo khoác ra, nói lỏng cà vạt, cởi cúc áo sơ mi ở tay áo rồi xắn lên, làm lộ ra cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ.

Mà ngay cả thái độ lạnh lùng khi đưa một ly nước của vị thư ký vừa rồi cũng biến mất. Cô bây giờ không chỉ thân thiết mỉm cười, còn rất nhiệt tình rót một tách cà phê nóng cho Trác Viện, bởi vì có thể để tổng giám đốc lùi một hội nghị quan trọng lại chỉ để thấy cô, chứng tỏ trong lòng tổng giám đốc người phụ nữ này khẳng định là người quan trọng.

Đáng tiếc rằng đối với nhiệt tình của thư ký, Trác Viện không có phúc để hưởng thụ, cô vốn cũng chẳng có tâm tình uống cà phê, cô chỉ muốn biết, Kỷ Nhất Thế có thể giúp mình hay không?

Từ lúc ngồi xuống ghế sofa, anh cũng không nói một câu mà chỉ nhìn chăm chăm giấy tờ Trác Viện đem đến, cô chỉ có thể ngồi đối diện anh, khâm trọng liếc trộm Kỷ Nhất Thế.

Trước kia cô vẫn thường xuyên nghe Kỷ Mạnh Mạnh nhắc đến người này, chính là hai người anh trai của cô ấy, một người lớn hơn cô ấy bốn tuổi, không chịu làm thương nhân ngược lại đi làm bác sĩ- anh hai Kỷ Nhất Sanh. Một người còn lại lớn hơn cô ấy sáu tuổi, từ nhỏ là một đứa trẻ có tư chất nổi bật, một đường theo sự sắp xếp trong nhà, trở thành người nối nghiệp trong gia tộc- anh cả Kỷ Nhất Thế.

Hai anh trai của Kỷ Mạnh Mạnh, bởi vì tuổi lớn hơn nên quản giáo cô ấy rất nghiêm khắc, nhưng cũng tương đối cung chiêu, lại càng không phải nói đến ông bà Kỷ coi cô ấy như bảo bối mà nâng trong lòng bàn tay, hận không thể đem đồ tốt nhất trên toàn bộ thế giới đến trước mặt cô ấy.

Hai người con trai của nhà họ Kỷ, Trác Viện thấy, họ giống như đám mây trên trời không thể nào với tới, cùng bản thân không thể nào đứng chung một chỗ, lại càng không cần phải đếm số lần cô có thể nói chuyện được với họ, mười ngón tay cũng có thể kể hết được.

Cô nhớ lần đầu tiên mình nhìn thấy Kỷ Nhất Thế là bốn năm trước, khi cô mười tám tuổi...

Khi đó anh mới vừa đi du học nước ngoài trở về Đài Loan, cô ngỡ ngàng nói cho Kỷ Mạnh Mạnh, anh trai cô ấy vừa đẹp trai, lại có mị lực, chỉ tiếc về mặt quá mức nghiêm túc, làm Kỷ Mạnh Mạnh cười ha ha, tuyên bố nếu như Trác Viện thích anh trai nhà mình, cô sẽ không ngăn ngại để Trác Viện trở thành chị dâu cả.

Câu nói đùa giỡn này tự nhiên làm Trác Viện đỏ cả mặt, cô mới không muốn gả cho Kỷ Nhất Thế. Ánh mắt anh ta thoát nhìn vừa hung lại vừa lạnh, cho dù cô gọi anh ta một tiếng anh trai Kỷ, anh cũng chỉ lãnh đạm liếc cô một cái, ánh mắt sắc bén, sâu không thấy đáy luôn làm cho cô không dám nhìn thẳng mà phải né tránh.

Năm Kỷ Mạnh Mạnh mười chín tuổi, người nhà quyết định đưa cô ấy đi du học ở Anh, mở một buổi tiệc sinh nhật để cô ấy nói lời từ biệt với bạn bè.

Đêm đó Trác Viện được Kỷ Mạnh Mạnh mời tham gia khiêu vũ sinh nhật, vốn anh trai Kỷ Nhất Thế muốn nhảy với Kỷ Mạnh Mạnh điệu nhảy đầu tiên nhưng bởi vì Kỷ Mạnh Mạnh trêu cợt, biến thành Trác Viện cùng Kỷ Nhất Thế nhảy điệu nhảy mở màn.

Đêm đó, Trác Viện bị Kỷ Mạnh Mạnh trêu cợt khiến thân thể cô sợ đến cứng đờ, vì sợ người khác hiểu lầm, cô vừa khâm trọng lại vừa thẹn, nhỏ giọng từ chối lời mời nhã nhặn của Kỷ Nhất Thế.

Ai ngờ, cô còn chưa kịp xoay người tránh đi, đã bị Kỷ Nhất Thế dùng sức nắm lấy cổ tay, rồi kéo mạnh cô vào sàn nhảy, bất kể cô có muốn hay không, cũng không cho cô mở miệng cự tuyệt, Kỷ Nhất Thế cùng cô nhảy điệu đầu tiên.

Mà điều càng làm cho cô kinh ngạc hơn là, anh một thân âu phục, là người tao nhã lịch sự, thoát hình hơi gầy, không nghĩ tới sức lực lại lớn như vậy, cho dù cô giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

Thấy cô phản kháng, anh liền cúi đầu, lời nói mang chút giận hờn, nhẹ giọng cảnh cáo bên tai cô, nếu cô còn lộn xộn nữa anh sẽ hôn cô, cô bị dọa sợ đến nỗi chỉ có thể ngoan ngoãn theo anh nhảy hết điệu nhảy kia.

Tay Kỷ Nhất Thế ôm thắt lưng Trác Viện, kiềm trụ phản kháng của cô, thắt lưng bị anh đụng chạm càng tỉnh táo cảm nhận được hơi nóng truyền đến từ bàn tay anh, giống như muốn in dấu vết trên da thịt cô, rất nóng, rất đốt người.

Mặc dù cô đi giày cao gót nhưng cũng chỉ đứng tới cầm anh, mấy lần vì khâm trọng mà dẫm lên giày anh, bối rối, lo lắng nhìn thẳng anh. Nhìn ánh mắt thâm thúy, lạnh lẽo của anh, ánh mắt Trác Viện lại rời đi. Ánh mắt không dám nhìn nhiều mà rơi vào cổ họng anh, nhìn hầu kết anh chuyển động, một lần lại một lần...

Kết thúc một khúc nhạc, cuối cùng Kỷ Nhất Thế cũng buông cô ra, cái cảnh cáo ôn hòa kia, kỳ thực cô còn cảm thấy mới xảy ra. Sau đó, mỗi lần Kỷ Mạnh Mạnh nhắc tới ba chữ Kỷ Nhất Thế, Trác Viện chỉ muốn chạy trốn, hoặc che lỗ tai lại coi như không nghe thấy.

Có khi đụng phải ở cầu thang hoặc phòng khách của nhà họ Kỷ, cô cũng chỉ cúi đầu không dám liếc anh dù chỉ một cái, đơn giản bắt chuyện, sau lại vội vàng né tránh.

Tình cảnh đêm hôm đó, cũng qua nhiều năm cô muốn quên mà không thể quên được, lần lượt làm cho cô nhớ lại bàn tay nóng rực đặt ở lưng cô, cùng với ánh mắt ép người của anh. Cô không hiểu tại sao ánh mắt Kỷ Nhất Thế luôn luôn nhìn cô một cách thâm sâu, làm cô liên tưởng đến mèo đuổi chuột, một bộ dạng đùa giỡn con mồi.

Mỗi lần nhìn thấy Kỷ Nhất Thế, cô có cảm giác mình như con chuột bị anh coi trọng, ngồi ở đây cũng cảm thấy khó có thể bình an, cô nhin không được muốn chạy trốn. Trục giác nói cho cô biết, Kỷ Nhất Thế này, cô nên tránh ra xa, nếu không hậu quả sẽ rất nguy hiểm.

Chẳng qua, cô đã trốn ba năm, lần này, bởi vì thật sự không còn cách nào, cô mới có thể mặt dày mày dạn chạy tới đây tìm anh.

“Em muốn ngân hàng tiếp tục cho công ty Trác thị vay tiền?”

Kỷ Nhất Thế nhìn xong giấy tờ cô mang đến, đó là bản báo cáo đơn đặt hàng Trác thị nhận được trong nửa năm qua, biểu hiện mỗi một quý công ty Trác thị vẫn thu được lợi nhuận, có khả năng thanh toán được toàn bộ nợ nần, nhưng không phải là lập tức trả hết toàn bộ.

Công ty Trác thị đã qua một năm tài vụ, Kỷ Nhất Thế biết rất rõ, nửa năm trước Trác Chính từng tự mình cầm bắt động sản đến mượn tiền tại ngân hàng tài chính của Kỷ thị, xem ra khi đó vấn đề tiền bạc vẫn không giải quyết được như cũ.

Mấy ngàn vạn kia chỉ có thể tạm hoãn được một chút khẩn cấp, khi còn sống bác Trác từng đầu tư thất bại dẫn đến nợ nần, bây giờ không có nhiều trợ giúp.

Khi ngân hàng thúc giục nợ nần, Kỷ Nhất Thế từng cho rằng Trác Chính sẽ đi tìm anh, thật không nghĩ đến, bản thân Trác Chính không tới, nhưng Trác Viện- người luôn trốn anh như mãnh thú lại tự mình tới.

Tầm mắt Kỷ Nhất Thế rơi trên người cô, cô đeo đồ trang sức và mặc một bộ đồ tao nhã, gương mặt so sánh với trước kia thì gầy đi không ít. Anh quên mất mình đã bao lâu rồi không thấy cô, hình như là từ sau khi em gái anh đi du học ở Anh, Trác Viện cũng rất ít tới nhà, tự nhiên anh cũng rất khó để thấy mặt cô.

Thình thoảng cũng thấy cô đi theo Trác Chính xuất hiện ở hội nghị thương nhân, cô luôn xấu hổ núp đằng sau anh trai, cũng không có cơ hội nói chuyện với nhau.

Trước kia Trác Viện thường ở chung một chỗ chơi đùa với Kỷ Mạnh Mạnh, hai nữ sinh thường chơi đùa ở trong phòng, náo nhiệt tới mức như muốn lật tung nóc nhà lên.

Khi đó cô nhìn thấy ai cũng thân thiết tươi cười, mặc dù ở trước mặt anh luôn xấu hổ nhưng anh vẫn có ấn tượng sâu với nụ cười ngọt ngào của cô.

Chẳng qua là ba năm không gặp làm cho anh không nhận được liền liếc mắt nhìn. Nụ cười tươi tắn cùng ánh mắt trong trẻo khi xưa đã không thấy, điểm duy nhất không xa lạ chính là, khi cô khấn trương thường cắn đôi môi, thói quen xoắn ngón tay vẫn không thay đổi.

Tiếng nói của Kỷ Nhất Thế đột nhiên vang lên, cô sợ hết hồn vội vàng thu lại tầm mắt trên cổ họng anh.

Trác Viện phát hiện cổ họng có chút khô nóng, để che giấu cảm giác bất an cùng bối rối trong lòng, cô vội vàng bùng tách cà phê lên, uống một ngụm nhỏ.

“Ách...” Cô cầm tách cà phê trong tay, không dám nhìn thẳng mắt anh liền nhìn tách cà phê, “Trước tiên chúng tôi có thể hoàn trả lại một phần nợ, phần còn lại chúng tôi sẽ trả dần theo tháng, nhất định sẽ giao nộp.”

Đối với giọng nói gấp gáp của Trác Viện, Kỷ Nhất Thế chỉ hí hí mắt, “Tại sao không phải là Trác Chính tới tìm tôi?” Anh nhớ bác Trác đối với đứa con gái riêng này, tuy rất thương yêu nhưng cũng không cho tham dự quá nhiều vào công ty Trác thị.

“Anh trai của em... Công ty có việc, cho nên em giúp anh ấy...” Trác Viện không dám nói cho Kỷ Nhất Thế biết, thật ra thì anh trai cô không biết cô đến tìm Kỷ Nhất Thế.

Cô cũng không dám nói cho Kỷ Nhất Thế biết, chỉ cần có thể trả hết nợ nần, bác gái cũng không ép cô phải gả cho bác Giang. Bác gái nói cho cô biết, người duy nhất có thể giúp cô là Kỷ Nhất Thế.

“Em có biết công ty Trác thị thiếu ngân hàng bao nhiêu tiền không?”

“Em cũng không rõ lắm... Hình như là vài tỷ.” Trời! Hình như mẹ Trác đã từng nói qua.

“Vài tỷ?”

“Ừ...”

Thấy cô gật đầu lúng túng, Kỷ Nhất Thế bí hiểm nhìn cô một cái, cho dù ngân hàng không thúc giục nợ nần nữa, vậy nợ nần ở bên ngoài của trác thị, cô định đi đâu xoay sở.

“Em xác định công ty Trác thị trả hết nợ ở đây, cũng không bị những chủ nợ khác thúc giục, ảnh hưởng đến hàng hóa của công ty?”

“Em... em sẽ lại đi thương lượng với họ.”

“Trác Viện, nếu như công ty Trác thị theo như em nói thật sự sẽ đúng hạn trả nợ, tôi sẽ ra mặt giúp em. Nhưng hiện tại ngay cả những chủ nợ khác em còn chưa nói, đã muốn ngân hàng dừng việc thúc giục đòi nợ lại, vậy đến lúc công ty Trác thị tuyên bố phá sản, toàn bộ số nợ ở ngân hàng cũng khó đòi, em cảm thấy tôi nên vì lời hứa hẹn trả nợ đúng hạn của em mà đùa giỡn đến sự phát triển của ngân hàng sao? Nếu như công ty Trác thị phá sản, xin hỏi em có thể nói cho tôi biết, em muốn lấy cái gì đến trả tôi?”

Kỷ Nhất Thế không nề tình mà trực tiếp chỉ ra vấn đề của cô, Trác Viện nghe thấy sắc mặt liền trắng nhợt, chột ngắc đầu lên, sau khi bắt gặp ánh mắt sắc bén, liền vội vàng, lúng túng di chuyển tầm mắt.

Cô biết Kỷ Nhất Thế là doanh nhân, mọi việc đều coi trọng lợi ích, nhưng khi nghe thấy anh nói trắng ra như vậy, cô vẫn cảm thấy khó chịu.

“Sẽ không, công ty Trác thị sẽ không phá sản, xin anh tin tưởng chúng em.”

“Lúc trước Trác Chính cầm tài sản đến vay tiền, cộng thêm khoản vay lúc trước là đã ba tháng không nộp tiền lãi, em nói xem công ty Trác thị thật sự có thành ý trả nợ sao? Nếu như không phải ngân hàng nhìn ra được công ty Trác thị không có khả năng trả nợ, cũng sẽ không quyết định ngừng cho vay, em tưởng cầm mấy tờ giấy này đến nói cho tôi biết công ty Trác thị nhất định sẽ trả tiền lại, tiền kia ở đâu? Ở đâu?” Kỷ Nhất Thế nhìn văn kiện trong tay, mặt không chút thay đổi, giống như giễu cợt cô.

Sắc mặt cô cứng đờ, chỉ cảm thấy ngực mình như đặt một tảng đá, làm cô hít thở không thông “Em....”

“Lúc trước Trác Chính vay tiền, tất cả đều qua tay tôi, nếu em không tin, tôi có thể bảo thư ký lấy tài liệu cho em xem qua.”

Thậm chí anh còn biết, trong đó có một ngôi nhà lấy danh nghĩa Trác Viện, sau hỏi Trác Chính mới biết thì ra đó là đồ cưới bác Trác tính đưa cho Trác Viện khi kết hôn nhưng lại bị Trác Chính tự tiện đem thế chấp ở ngân hàng.

“Không cần... Không cần, em không phải không tin.” Làm sao bây giờ? Nếu như Kỷ Nhất Thế không chịu đồng ý, bác gái nhất định sẽ ép cô gả cho bác Giang, trong đầu Trác Viện không ngừng hiện lên vấn đề này.

“Đối với nợ nần của công ty Trác thị, em có vấn đề gì không?” Anh giờ tay liếc nhìn đồng hồ đeo tay hỏi. Trên thực tế, để thấy cô, anh đã lùi hội nghị lại nửa giờ, hiện tại cô còn mười phút để nói chuyện.

“Em...” Cô một chữ cũng không nói được lên lời, không phải là cô không muốn tranh thủ mà là cô tự biết rõ, Kỷ Nhất Thế là muốn cô biết khó mà lui, cho nên nếu như cô vẫn tiếp tục mặt dày quần lấy anh, chính là không biết xấu hổ.

“Em đặc biệt đến tìm tôi là vì khoản nợ của công ty Trác thị?”

“Ừ...” Nghe thấy câu trả lời của cô, Kỷ Nhất Thế mặt lạnh ném giấy tờ lên bàn. Trác Viện không ngẩng đầu lên mà chỉ vói tay tới lấy, tính đem giấy tờ để vào trong túi, sau đó rời đi, hiện trong lòng cô chỉ nghĩ đến việc không mượn được tiền, cô nhất định sẽ bị bắt lập gia đình.

Thấy tay Trác Viện cầm lấy giấy tờ run lên, cúi đầu cắn chặt môi dưới, sợ chính mình sẽ khóc, sợ bị anh cười nhạo mình không tự lượng sức, cho nên cô chỉ muốn nhanh rời khỏi chỗ này.

“Em... Thật xin lỗi, quãng rầy thời gian quý báu của anh... em...” Trác Viện nghĩ mình có thể lập tức rời đi, nhưng cô còn chưa nói hết, điện thoại trong túi xách lại vang lên.

Cô không dám nhận, lúc này người gọi điện cho cô không ai khác chính là người muốn cô làm tình nhân của ông ta- Giang Gia Văn.

Cô làm bộ như không nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên, tiếp tục đem giấy tờ nhét vào trong túi, hi vọng chuông điện thoại có thể dừng lại. Đáng tiếc, đối phương dường như vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục nhấn, cho đến khi gọi được.

“Nghe điện thoại.” Giọng nói ra lệnh của Kỷ Nhất Thế truyền đến, cắt đứt động tác khần trương của Trác Viện.

Lời của anh làm Trác Viện dừng động tác lại, đôi môi nhếch lên, không nói gì lại tiếp tục thu thập giấy tờ trên bàn, đem tất cả đặt vào trong túi.

“Hay là muốn tôi nhận giúp em?” Anh nói xong, thân hình cao lớn đứng dậy, bá đạo nghiêng người định cầm lấy túi xách của Trác Viện, cô bị dọa sợ đến mức vội vàng đoạt lại túi xách, ôm thật chặt trước ngực.

“Không nên!”

“Ai gọi điện thoại tới?” Thấy cô bị tiếng điện thoại làm cho sợ đến toàn thân run rẩy, Kỷ Nhất Thế không vui hỏi.

“Có thể là anh trai của em...” Cô giải thích, tiếng chuông điện thoại di động vẫn vang lên trong túi xách.

“Nếu là anh trai của em, vậy thì nhận.” Không cho cô cự tuyệt, Kỷ Nhất Thế ngồi trên ghế sofa nhìn cô.

Trác Viện nghĩ thầm, dù sao cũng không thoát, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là mở túi xách, lấy điện thoại di động ra nghe.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“A lô...”

“Trác Viện, cháu đang ở đâu? Không phải chú đã nói hôm nay sẽ mời cháu ăn cơm sao?” đầu kia truyền đến thanh âm của Giang Gia Văn.

“Bác Giang.... Thật xin lỗi, hôm nay cháu không thể ăn cơm....”

“Bác nói rồi, chỉ cần cháu làm tình nhân của bác, nợ nần của anh trai cháu bác sẽ xóa, sao cháu mãi không trả lời rõ? Bác nghĩ cháu nên biết điều một chút đi theo bác. Bác đã nói cho bà Trác, chỉ cần cháu gật đầu, bác liền đón cháu đến biệt thự tư nhân của bác.” Giang Gia Văn nói ở đầu dây bên kia điện thoại, Trác Viện chỉ cảm thấy da đầu tê dại, không muốn nghe ông ta nói những thứ này.

Lần gần nhất Giang Gia Văn tới nhà, nhìn cô thì luôn hí hí mắt lại, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Hơn nữa tuổi tác của ông ta lại nhiều như vậy, cô thật không muốn làm tình nhân của ông ta....

“Bác Giang, chuyện trước đây, cháu sẽ nói với bác gái, thật xin lỗi, cháu không thể đáp ứng yêu cầu của bác được.”

“Trác Viện, cháu đây là đang tự cao tự đại có phải không? Cháu nên hiểu rõ, nếu như không phải nhìn cháu rất xinh đẹp lại dịu dàng, cháu cho rằng tôi sẽ chịu nuôi cháu ư? Nhiều lắm tôi cũng chỉ muốn chơi với cháu một chút, chủ yếu là lên giường, tiền trao cháo múc coi như xong. Cháu chớ quên, anh trai cháu còn thiếu nợ tôi một số tiền lớn, cháu không muốn, vậy thì gọi anh trai cháu đến trả tiền lại.” Vừa bắt đầu, Giang Gia Văn đã không có tính nhẫn nại, giọng nói bắt đầu uy hiếp cô.

“Cháu...” Trác Viện còn chưa nói hết, điện thoại di động đã bị cướp đi, cô nhất thời sững sốt, đợi cô phát hiện ra thì điện thoại đã ở trong tay Ký Nhất Thế. Nhìn về phía anh, liền thấy sắc mặt anh đen lại, tàn nhẫn quét qua cô một cái, cô bị dọa sợ đến mức không dám nói.

“Ông là ai?” Ký Nhất Thế lạnh lùng hỏi người ở đầu dây bên kia.

Trác Viện không biết Giang Gia Văn cùng Ký Nhất Thế nói cái gì, nhưng trong chốc lát, chỉ thấy điện thoại di động của cô bị ném ra ngoài, đập vào vách tường, phát ra một tiếng vang thật lớn sau đó rơi xuống.

“Tại sao anh lại ném điện thoại di động của em như vậy? Anh làm vậy sẽ khiến em gặp khó khăn, em... Em muốn lập tức đi xin lỗi bác Giang, nếu không....”

Không đáp ứng làm tình nhân của ông ta là một chuyện nhưng đắc tội với Giang Gia Văn tuyệt đối không có lợi cho cô. Nếu như bác gái biết, nhất định sẽ trách cô không hiểu chuyện, chỉ biết làm mất mặt nhà họ Trác.

Cô bối rối đi tới nhặt chiếc điện thoại bị hư lên, tay cầm lấy túi xách, vội vã xoay người muốn đến công ty Giang Gia Văn. Nhưng một giây sau liền bị Ký Nhất Thế bắt lấy cổ tay, dùng sức kéo cô đến trước mặt anh, hung hăng đẩy cô tiến vào lồng ngực rộng lớn của anh.

“Đau quá.” Lỗ mũi bị đụng đau, Trác Viện nhin không được liền kêu lên một tiếng.

“Em muốn làm tình nhân của lão già Giang Gia Văn này, để ông ta lấy tiền nuôi em?” Thanh âm của anh truyền đến từ trên đỉnh đầu, ngội lạnh vang lên bên tai cô.

“Đó là chuyện của em, không cần anh lo!” Cô vừa gãy giữa vừa nói, mới vừa rồi chẳng phải anh cũng không chịu giúp cô sao? Hiện còn hỏi cô muốn được người ta nuôi, ngại cô còn chưa đủ khó khăn sao?

“Tôi tưởng trong lòng em chỉ thích học trưởng Phương Đại Tề ở khoa kiến trúc, hiện tại em lại có thể kết hôn? Em không thích Phương Đại Tề, tính tìm một ông già sao?” Anh biết Trác Viện thích Phương Đại Tề. Trước đó không lâu, em gái anh không cẩn thận lỡ miệng nói, từ ngày đó, anh bắt đầu chú ý đến anh ta, hơn nữa càng nhìn càng khó chịu, hận không thể làm thịt tên đàn ông này.

“Tại sao anh lại nói như vậy? Ai nói em không thích học trưởng, em thích học trưởng hơn bất kì ai khác...” bị lời của anh chạm vào lòng tự ái, hốc mắt Trác Viện liền hồng hồng, ngửa đầu lên nhìn thẳng anh, mặc dù giọng nói có chút nghẹn ngào nhưng vẫn rất lớn tiếng hướng anh hét to. Sau đó, sợ mình sẽ không kiềm chế được cảm xúc, cô vội vàng cắn môi, không muốn khóc trước mặt anh, sợ anh sẽ cười nhạo cô.

Ký Nhất Thế nâng cằm cô lên, chỉ thấy bên trong tròng mắt đen thâm thúy, có một tia lửa giận trôi qua rồi biến mất giống như chưa từng tồn tại.

Nhưng bởi vì khoảng cách hai người quá gần, từ sự chuyển biến trong ánh mắt của anh, còn có cảm bị anh nắm đến phát đau, Trác Viện tình tường cảm nhận được Kỷ Nhất Thế giống như đang tức giận, hơn nữa lửa giận này phát ra không nhẹ.

“Anh làm gì? Buông?” Bởi vì anh vẫn không thôi tức giận nên Trác Viện sợ đến mức vội vàng chụp lấy tay anh, muốn anh buông ra.

“Nợ nần của công ty Trác thị, tôi sẽ khiến ngân hàng không thúc giục nữa, thậm chí là nợ nần bên ngoài, tôi cũng có thể bồi thường toàn bộ.” Đối với nhà họ Kỷ mà nói, số nợ vài tỷ ấy không hề đáng kể, chẳng qua là có chịu chi hay không thôi.

Chuyển biến này quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến Trác Viện phản ứng không kịp, số tiền nhiều như thế, tại sao anh lại đột nhiên nói ra như vậy?

Chẳng lẽ... Ý niệm trong đầu chợt lóe ra, mới vừa rồi khuôn mặt nhỏ nhắn vì bị tức giận liền đỏ lên, hiện tại trở nên trắng bệch....

Anh cúi đầu nhìn cô “Em không phải muốn giúp anh trai em sao? Tôi sẽ giúp anh ta nhưng em phải kết hôn với tôi?”

“Muốn hoặc không muốn, em tự mình quyết định, chỉ cần em kết hôn cùng tôi, nợ nần của công ty Trác thị, tôi sẽ ra mặt xử lý.”

Trác Viện kinh ngạc ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Nhất Thế, tại sao người đàn ông này lại nói ra yêu cầu kết hôn cùng cô? Anh ta muốn kết hôn, bên ngoài còn nhiều người phụ nữ muốn gả, tại sao anh ta lại lấy kết hôn làm điều kiện?

Lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, sau đó là thanh âm của thư ký, “tổng giám đốc, ba phút nữa hội nghị sẽ bắt đầu, xin hỏi anh có muốn kéo dài thêm nữa hay không?”

“Không cần? ba phút đồng hồ sau sẽ mở hội nghị.” Kỷ Nhất Thế nhìn cô thật sâu, nhưng ngay sau đó liền buông chiếc cảm bị anh siết chặt ra.

Tiếp theo, anh không nhìn cô lấy một cái, trực tiếp trở về bàn làm việc, sửa sang lại quần áo, cài lại cúc tay áo, điều chỉnh cà vạt, khoác áo tây trang vào.

Kỷ Nhất Thế cầm giấy tờ trên bàn, nét mặt không thay đổi đi tới cửa phòng làm việc của mình. Lòng cô trở nên căng thẳng, thấy tay anh đặt ở tay cầm cửa, Trác Viện chỉ cảm thấy người mình trở nên run rẩy, không nhận được ôm chặt giấy tờ trong ngực, cô biết, chuyện kết hôn, Kỷ Nhất Thế cũng không phải nói đùa....

Ngày đó, cùng Kỷ Nhất Thế thương lượng xong, rời khỏi Kỷ thị, Trác Viện đã tự nói với mình, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý với điều kiện của Kỷ Nhất Thế, cô tuyệt đối sẽ không gả cho anh ta!

Mấy ngày sau, khi cô cầm giấy tờ vào trong văn phòng Trác Chính, đúng lúc anh vừa nói điện thoại xong, trên mặt lộ ra nụ cười khó có được sau mấy ngày lo lắng vừa qua.

“Anh trai, anh nói thật sao? Ngân hàng thật sự đồng ý dừng việc thúc giục đòi nợ lại, nguyện ý kéo dài thời hạn trả tiền.”

Trác Viện đã nhiều ngày ngủ không ngon, ngày ngày đều mang quãng mắt thâm đến công ty, nghe được tin kia, đầu tiên là sững sốt một chút, cho rằng mình nằm mơ, rồi sau đó không dám tin hỏi lại Trác Chính.

“Thật sự.” Trác Chính đứng lên tươi cười đi về phía cô, vẫn không quên thương yêu vỗ vỗ đầu cô, nhìn Trác Viện cười khúc khích, Trác Chính có ý xấu nhéo gương mặt cô “Đây hết thấy cũng là công lao của em”

“Công lao của em? Nhưng em không làm gì cả.” Cô để văn kiện trong tay xuống, không giải thích được nói.

“Em không cần khiêm nhường, vừa rồi trong điện thoại, Kỷ Nhất Thế cũng nói cho anh biết, mấy ngày trước em cầm bản báo cáo buôn bán đến tìm anh ta, sau khi đánh giá việc kinh doanh buôn bán của công ty liền quyết định cho chúng ta kéo dài thời hạn trả nợ.” Trác Chính đã lâu chưa từng thoải mái như thế, lúc này miệng cười toe toét.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Trác Viện trở nên cứng đờ, kinh ngạc nhìn anh trai, cho rằng mình nghe lầm, tại sao Kỷ Nhất Thế lại đồng ý kéo dài thời hạn trả nợ cho bọn họ? Cô căn bản không có trở lại nói muốn kết hôn cùng anh ta, tại sao anh ta lại giúp anh trai?

“Viện Viện, buổi trưa hôm nay anh trai mời khách, anh em chúng ta đã lâu không ăn cơm cùng nhau, anh muốn ăn một bữa thật no, ăn mừng một chút.”

Bởi vì tâm tình tốt, Trác Chính căn bản không để ý tới điểm khác thường của Trác Viện, tự mình xoay người sang chỗ khác cầm lấy áo khoác tây trang. Thấy Trác Viện còn chưa bừng tỉnh, liền kéo tay cô đi ra ngoài, miệng không ngừng hỏi cô muốn ăn gì nhất.

Mà Trác Viện bị Trác Chính kéo, trong đầu cũng không ngừng suy nghĩ, tại sao Kỷ Nhất Thế lại muốn làm như vậy? Chẳng lẽ anh ta quyết định không kết hôn cùng cô nữa?

Nếu là như vậy, có phải bác gái sẽ không bắt cô làm tình nhân của bác Giang nữa, cô cũng không cần gả cho Kỷ Nhất Thế.

Trác Viện không nhận được liền dùng sức nhéo gương mặt của cô, đau đến mức thiếu chút nữa sẽ rơi lệ, lúc này cô mới tin, đây không phải là nằm mơ....

Cô chỉ đơn thuần nghĩ như vậy nên mọi thứ đã sớm thông suốt, tâm tình trở nên tốt đẹp hơn, đứng chờ trước cửa thang máy, cô kéo kéo tay anh trai, chỉ thấy Trác Chính buồn bực quay đầu lại nhìn cô.

“Sao?”

“Em muốn ăn món ăn Nhật Bản.”

“Em, nha đầu này, vừa mới khen em, giờ liền lừa gạt anh rồi.” Trác Chính dùng một bàn tay khác vỗ vỗ đầu cô “Không thành vấn đề, chúng ta đi ăn món ăn Nhật Bản.” Đúng lúc thang máy tới, hai anh em vừa nói vừa cười đi vào trong.

Đêm hôm đó, Trác Viện ăn bữa tối ở gần công ty rồi mới về nhà, lúc về đến nhà đã hơn tám giờ. Người giúp việc nói cho cô biết, mẹ Trác đợi cô ở trong phòng, mời cô sang một chuyến.

“Bác gái, là cháu, Viện Viện.” sau khi trở về phòng thay đổi quần áo, Trác Viện đi tới cửa phòng mẹ Trác, cô gõ hai tiếng, nhỏ giọng nói.

“Đi vào.” Thanh âm lãnh đạm truyền đến từ trong phòng.

Trác Viện không nhịn được liền hít sâu một hơi, rồi mới mở cửa đi vào.

“Ngồi đi.” Mẹ Trác đang ngồi trên ghế sofa lật xem tạp chí, nghe thấy thanh âm cô tiến vào cũng không ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái.

Trác Viện ngồi xuống ghế sofa ở đối diện, cô vẫn có chút sợ hãi khi ở cùng mẹ Trác. Mặc dù bà không ngược đãi cô, không đánh hay mắng cô nhưng mẹ Trác giống như không nhìn đến thái độ của cô, làm cho cô luôn ở trong cảm giác nơm nớp lo sợ khi sống ở nhà họ Trác này, rất sợ mình làm gì không đúng lại chọc bà ghét bỏ.

“Bác gái, bác tìm cháu?”

“Chuyện của Giang Gia Văn, cô không cần suy nghĩ nữa.” Bác gái lật lật một tờ tạp chí, không ngẩng đầu nhìn cô, nói.

“Có thật không?” Vốn tưởng rằng Giang Gia Văn sẽ tiếp tục dây dưa, không nghĩ tới nhanh như vậy ông ta liền buông tha.

Mẹ Trác ngẩng đầu lên, ánh mắt chán ghét đánh giá cô một chút nhưng ngay sau đó lại lạnh lùng thu ánh mắt lại.

“Ông ta gọi điện thoại nói, ngân hàng cho công ty ông ta vay có vấn đề, ông ta phải bận rộn xử lý. Lúc này không có thời gian, cũng không có tiền, nhân rồi đi nuôi phụ nữ.”

Trác Viện không nghe thấy những lời phía sau của mẹ Trác..., vừa nghe đến thu lại đề nghị muốn cô làm tình nhân của ông ta, trong đầu cô chỉ nghĩ, sao lại trùng hợp như thế?

Nợ nần của công ty Trác thị vừa mới có phương pháp giải quyết, công ty của Giang Gia Văn lại có vấn đề, hơn nữa cũng liên quan đến ngân hàng, điều này làm cho Trác Viện không khỏi nhớ tới Kỳ Nhất Thế.

“Công ty của bác Giang không phải kinh doanh vẫn rất ổn định sao? Sao tài vụ lại có vấn đề?”

“Đầu năm nay làm ăn kém, công ty nào không có nợ nần, ai không đi vay tiền ngân hàng? Ông ta người nào không đắc tội, lại hết lần này đến lần khác đi đắc tội với tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Kỳ thị. Hiện tại, Kỳ thị nói sẽ không lui tới lâu dài với tập đoàn ông ta, ở Đài Loan còn có ngân hàng nhà nào dám cho vay tiền lâu dài nữa?”

Bác Giang đắc tội với Kỳ Nhất Thế? Trác Viện suy nghĩ một chút, trong đầu liền hiện lên ngày đó Kỳ Nhất Thế đoạt lấy điện thoại di động của cô, sau đó, sắc mặt xanh mét ném nó đi... Chẳng lẽ bởi vì cô?

Không, không thể nào, cô đối với Kỳ Nhất Thế mà nói, căn bản không là gì cả. Cho dù anh từng nói muốn kết hôn cùng cô, nhưng kết quả chứng minh anh đã đổi ý. Chưa kể anh là một người đàn ông trầm ổn như vậy, không thể vì một chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến tâm tính.

“Đây là giấy tờ của nhà trọ kia, cô cầm đi.” Trác Viện đang trầm tư, đột nhiên mẹ Trác đem giấy tờ nhà trọ đặt trước mặt cô.

Cho dù mẹ Trác không thích Trác Viện nhưng việc bà nói ra khỏi miệng sẽ không thay đổi. Nếu nợ nần trong nhà không còn là vấn đề, vậy nhà trọ nhỏ này bà cầm trên tay cũng là vô ích, lại nói đến đồ của người phụ nữ kia, bà nhắm mắt làm ngơ.

Trác Viện khó có thể tin mẹ Trác lại dễ dàng giao giấy tờ ra, cô khiếp sợ nhận lấy, nói cảm ơn với mẹ Trác, “Cảm ơn bác gái.”

“Cô không cần cảm ơn tôi, tôi không tốt như vậy, tôi cho cô nhà trọ cũng đồng nghĩa với việc cô nên chuyển ra khỏi nhà này càng sớm càng tốt. Cô từ chỗ nào tới thì trở về chỗ đó, không nên ở nhà chúng tôi mãi không đi, tôi cũng phiền lòng.”

Trong lòng đang cảm động liền trở nên rối bời, lời nói của mẹ Trác giống như dội cho cô một gáo nước lạnh. Cô gắt gao siết chặt giấy tờ trong tay, đầu cúi thấp, nhìn không ra nét mặt.

“Tuần sau, A Chính muốn đi Nhật Bản xử lý công việc nên cô có thể dọn ra ngoài.” Mẹ Trác nghĩ thừa dịp con trai không có ở đây nên đuổi Trác Viện đi, sau lại nói chính nó muốn chuyển ra ngoài, “Qua một thời gian nữa, tôi muốn để anh trai cô bắt đầu đi xem mắt. Mà cô cũng biết, xã hội thượng lưu này coi trọng nhất là gia thế, nếu cô muốn tốt cho A Chính thì không nên lưu lại đây nữa, tránh cho những nhà gái khác ghét bỏ nhà chúng ta.”

“Cháu...”

“Nhà trọ này cho cô, cô còn bất mãn cái gì? Hay cô còn muốn tiền?” Mẹ Trác ngược lên, ánh mắt sắc bén, chán ghét nhìn Trác Viện trước mặt.

“Cháu không có...”

“Không có thì tốt, không nên làm trở ngại việc kết hôn của A Chinh.”

“Cháu biết rồi.” Trác Viện gắt gao cầm giấy tờ trong tay, gắt đầu.

“Biết, còn đứng ở chỗ này làm gì? Mau đi ra, tôi cần nghỉ ngơi.” Thấy Trác Viện vẫn còn khó xử, mẹ Trác liền hậm hừ, rất không khách khí đuổi người.

Thật ra Trác Viện đã sớm hiểu, nhà họ Trác không cần cô, có một ngày cô nhất định phải rời khỏi đây, chẳng qua cô có chút không nỡ xa anh trai.

Nhưng mẹ Trác đã nhắc nhở, có lẽ sự tồn tại của cô đối với Trác Chinh mà nói, đúng là làm cản trở. Từ nhỏ lớn lên ở hoàn cảnh như vậy, sắc mặt cùng ánh mắt lạnh lùng của người khác cô nhìn qua không ít, tự nhiên sẽ hiểu rõ, mẹ Trác một lòng muốn đuổi cô đi, cũng không phải không có nguyên nhân.

Chẳng qua, ở nhà họ Trác nhiều năm như vậy, biết rõ mẹ Trác không thích cô, trong lòng cô vẫn có chút mất mát.

Mấy này nay, ngày ngày Trác Viện tan sở đều bận rộn sửa sang lại hành lý. Ngày hôm qua Trác Chinh đã đi Nhật, mà cô cũng quyết định một, hai ngày nữa sẽ đem hành lý chuyển đến nhà trọ.

Đêm nay, sau khi dùng xong bữa tối, Trác viện đem túi hành lý cuối cùng đóng gói lại. Sau đó vào phòng tắm, mang đầu tóc còn ướt nằm trên giường, cầm điện thoại di động trong tay, nhìn số điện thoại trên màn hình, cô băn khoăn không biết có nên gọi điện thoại cho Phương Đại Tề hay không.

Thời gian này bởi vì chuyện trong nhà, cô vẫn không sắp xếp được thời gian để gặp mặt Phương Đại Tề, vừa lúc anh cũng đi công tác ở Đài Nam nên hai người chỉ liên lạc qua điện thoại di động. Thỉnh thoảng cũng gửi tin nhắn cho nhau, nhưng tính ra đã một tháng không gọi điện thoại cho Phương Đại Tề rồi.

Trác Viện chống tay lên cằm, liếc nhìn thời gian hiện trên điện thoại, năm phút nữa là đến mười giờ rồi. Bây giờ gọi điện cho học trưởng, có làm gián đoạn công việc của anh không, cuối cùng cô lấy hết dũng khí nhấn nút gọi điện.

Điện thoại vừa thông, Trác Viện định thốt lên hai chữ “học trưởng” thì chỉ nghe thấy điện thoại truyền đến thanh âm của một cô gái xa lạ “A lô?”

“Xin hỏi đây có phải điện thoại của Phương Đại Tề không?” Trác Viện sững sốt, buồn bực hỏi, cô nhấn chính là số điện thoại của học trưởng, cũng biết học trưởng luôn mang theo điện thoại di động trên người, sao người nhận máy lại là phụ nữ.

“Đúng, đây là điện thoại của Phương Đại Tề, cô tìm anh ấy có chuyện gì?” giọng nói của người phụ nữ đầu dây bên kia nghe có chút bất mãn.

“Tôi là học muội của anh ấy, có thể mời anh ấy nghe máy một chút không?” Trác Viện không xác định hỏi.

“Đại Tề đang tắm, không thể nghe điện thoại, cô có chuyện gì không?” Cô ấy vừa nói xong, Trác Viện dường như nghe được âm thanh của Phương Đại Tề ở bên kia điện thoại, nhưng không rõ anh nói cái gì. Chẳng qua cô không ngừng nghĩ, tại sao cô gái kia lại xuất hiện khi học trưởng đang tắm? Hơn nữa còn nhận điện thoại di động của anh.

“Là Viện Viện sao?” Khi cô đang nghĩ đến thất thần, thanh âm Phương Đại Tề kéo cô về.

“Học trưởng, là em, Viện Viện.”

“Sao vậy? Không nghĩ rằng đã trở như vậy em còn gọi điện cho anh.” Thanh âm của Phương Đại Tề vẫn quen thuộc, ôn nhu như cũ.

“Học trưởng, người vừa rồi là ai vậy?” Hai tay cầm di động, Trác Viện không nhịn được tò mò hỏi.

Phương Đại Tề đầu kia trầm mặc vài giây, mới nói cho cô biết “Cô ấy tên là Dương Văn Văn, là con gái của ông chủ công ty.”

“Thì ra là con gái ông chủ, em còn tưởng là bạn gái của anh...”

“Bạn gái gì, em không nên nghĩ linh tinh, cô ấy tới phòng anh thảo luận công việc ngày mai, em thì sao? Mới vừa tan sở về nhà sao?” Phương Đại Tề giải thích đơn giản.

Nghe thấy Phương Đại Tề nói cô gái kia không phải là bạn gái anh, trái tim Trác Viện vốn treo trên cao mới chậm rãi để xuống “Không phải, em mới vừa tắm xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ, bọn anh đang làm việc sao?”

“Không, anh sửa lại một chút tài liệu rồi sẽ đi ngủ. Viện Viện, mấy ngày nữa công việc có chút bận, đợi anh trở về tổng công ty ở Đài Bắc, chúng ta hẹn gặp nhau ở ngoài ăn một bữa cơm, em có rảnh không?”

“Em có.” Cô ngọt ngào nói.

“Anh về Đài Bắc sẽ gọi điện thoại cho em.”

Hai người hàn huyên hơn nửa giờ, không biết có phải cô suy nghĩ nhiều hay không, mà có cảm giác, dù Phương Đại Tề đang nói chuyện phiếm với cô nhưng vẫn có chút không yên lòng, nhiều lần cô phải nói lại lần nữa anh mới có chút phản ứng.

Nhưng nghĩ đến mấy ngày nữa có thể gặp mặt Phương Đại Tề, tâm tình Trác Viện liền hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Đêm nay chắc cô sẽ ngủ ngon, khỏe miệng mang theo nụ cười tiến vào giấc ngủ, hy vọng có thể nhìn thấy anh.

Vốn đang lo lắng Kỳ Nhất Thế sẽ gọi điện thoại cho mình, Trác Viện nơm nớp lo sợ mấy ngày liền. Kết quả không có điện thoại của Kỳ Nhất Thế, cũng chỉ nhận được điện thoại của Phương Đại Tề.

Trác Viện không thể che giấu được niềm vui sướng trong lòng. Vào giờ nghỉ buổi trưa, cô tính xế chiều sẽ đem hành lý chuyển qua nhà trọ, nhân tiện cho Phương Đại Tề biết địa chỉ mới luôn.

Trác Viện từ công ty đi đến quán ăn đã hẹn trước, khi cô mới mở cửa bước vào thì thấy Phương Đại Tề đã đến sớm trước cô một bước.

“Học trưởng, thật xin lỗi, em tới trễ.” Vì để gặp anh, cô đã thay một bộ đồ cùng trang sức trang nhã ở trong phòng vệ sinh của công ty.

Phương Đại Tề kéo ghế ngồi cho cô, cô hơi áy náy là lười nhìn anh.

“Em không tới trễ, anh cũng vừa mới tới.” Ngồi phía đối diện cô, Phương Đại Tề liền gọi phục vụ, chọn mấy món ăn cô thích. Chờ đến khi phục vụ rời đi, anh mới quay đầu lại nhìn cô, trên mặt là nụ cười ôn hòa cùng với sự cung chiêu.

“Sao lại gầy thế này, có phải anh trai giao cho em nhiều việc quá, không cho em có thời gian ăn cơm?”

Trác Viện sờ sờ khuôn mặt có chút gầy của mình, cười cười nói “Không có, em trước mới giảm cân, sợ rằng béo lên sẽ không xinh.”

“Ồ đồ, em đâu có béo? Anh thấy em gầy đến mức gió cũng có thể thổi bay nha.” Phương Đại Tề ở một bên than thở lắc đầu, vurun ra một cánh tay vỗ vào tóc cô.

“Học trưởng, anh lại vỗ tóc em rồi.” Nghe thấy Trác Viện làm nũng oán trách, Phương Đại Tề không nhịn được cười ra tiếng.

Sau khi hai người tán gẫu một chút, cửa nhà hàng liền có người đi vào, bởi vì nhà hàng này rất đắt, bình thường người tới nơi này đều phải hẹn trước.

Mặc dù Trác Viện cùng học trưởng ngồi ở trong góc, nhưng chỗ ngồi của cô có thể nhìn thấy được cửa ra vào của nhà hàng. Ngẫu nhiên nhìn về phía đó bỗng dung tâm tình đang tốt của cô nhất thời biến mất, nụ cười trên mặt trở nên cứng đờ.

Là Kỳ Nhất Thế, tầm mắt của anh nhìn về hướng này, cô vội vàng cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy anh.

Không muốn vô tình gặp mặt Kỳ Nhất Thế ở đây, anh ta không đi một mình, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp mặc quần áo thời thượng, đứng chung một chỗ với anh, hai người thoạt nhìn hết sức xứng đôi.

Phương Đại Tề nhìn thấy ánh mắt do dự cứ ngó nhìn cửa của cô, không nhịn được liền quay đầu lại, vừa nhìn thấy, sắc mặt Phương Đại Tề liền thay đổi, chậm rãi quay đầu sang hướng khác.

“Học trưởng, anh sao vậy?”

“Không có chuyện gì.”

Chỉ thấy vẻ mặt Phương Đại Tề ngưng đọng, trầm mặc không nói. Trác Viện bởi vì vừa mới nhìn thấy Kỳ Nhất Thế mà bị ảnh hưởng, hai người vốn đang nói chuyện thoải mái, bởi vì đôi nam nữ kia mà trở nên trầm lắng. Nhất thời hai người cũng không biết muốn nói cái gì, chẳng qua là yên lặng chờ món ăn mang lên, lặng lẽ ăn từng chút từng chút một.

“Viện Viện, anh...” Phương Đại Tề còn chưa nói hết lời, đã bị tiếng chuông điện thoại di động của mình cắt đứt, chỉ thấy anh có chút lúng túng lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn tên người gọi tới trên màn hình, anh nhủ mảy mảy chữ yên lặng, sau đó để trên bàn.

Thật lâu sau, giống như muốn thử sức nhẫn nại của Phương Đại Tề, đối phương gọi đi gọi lại, khiến anh không có cách nào an tâm ăn cơm, đừng nói đến việc nói chuyện với Trác Viện.

“Viện Viện, em chờ anh chút, anh đi nhận điện thoại,” Nói xong, Phương Đại Tề đứng dậy rời đi, đi qua một chỗ rẽ liền biến mất khỏi tầm mắt của Trác Viện.

Chương 3

Đang lúc Trác Viện vừa ăn cơm vừa đợi Phương Đại Tề, đột nhiên Kỷ Nhất Thế lại đi tới.

Một tay anh để trong túi quần, một tay cầm điện thoại di động, cứ như vậy đứng trước mặt Trác Viện.

Vốn đang cúi đầu ăn cơm, Trác Viện không muốn để ý đến anh, nhưng cuối cùng vẫn bị anh làm cho cả người không được tự nhiên, phải dừng đưa lại, ngẩng đầu hỏi “Anh có chuyện gì không?”

Lúc này sắc mặt Kỷ Nhất Thế đen lại, nhìn không được tốt, giống như ai đó chọc anh mất hứng.

“Phương Đại Tề sẽ không trở về ăn cơm với em đâu.”

“Chẳng qua học trường chỉ đi nhận điện thoại, chờ lúc nữa sẽ quay trở lại.” vừa rồi học trường đã nói như vậy, mặc dù trước khi đi sắc mặt của anh có chút kỳ quái nhưng anh ấy đã nói nhất định sẽ trở lại.

Giống như cười nhạo cô không biết gì, Kỷ Nhất Thế hừ một tiếng “Em có biết cô gái vừa đi cùng tôi là ai không?”

“Đó không phải là chuyện của em.” Anh muốn quen với ai là quyền tự do của anh.

“Cô ấy tên là Dương Văn Văn, là con gái của ông chủ nơi Phương Đại Tề đang làm việc, cô ấy cũng giống em, cũng thích Phương Đại Tề, nhưng cô ấy so với em thông minh hơn, biết dùng thủ đoạn để lừa gạt đàn ông.”

Trác Viện không hiểu ý tứ của anh, vốn đang hơi đói, nhưng bây giờ cũng mất hết khẩu vị, tức giận cầm lấy chiếc đũa quấy chén cơm trắng lên, “Anh đừng nói lung tung, học trường mới không dễ dàng bị sắc đẹp lừa gạt như vậy, anh không nên quấy rầy bọn em ăn cơm.”

“Đứng lên”

“Anh làm gì vậy?” Không nghĩ tới cô nói muốn anh tránh ra, Kỷ Nhất Thế đi về phía trước một bước, cánh tay dài nhấc lên kéo tay cô qua.

Trác Viện bị động tác bất ngờ của anh dọa sợ, chiếc đũa trong tay rơi xuống, cô còn chưa kịp la lên đã bị anh kéo cả người qua.

“Buông ra.”

“Em đã không tin, tôi sẽ để em rõ học trường của em rốt cuộc là người như thế nào.” Kỷ Nhất Thế lôi kéo cô, đi về phía góc vừa rồi Phương Đại Tề biến mất.

Bất kể cô đập thế nào, phản kháng ra sao vẫn không thể nào đấu lại được với sức mạnh của anh, cả một đường bị anh lôi kéo, cổ tay bị nắm đến đau nhức.

“Học.....” Trác Viện thấy Phương Đại Tề, mới nghĩ đến muốn gọi to, Kỷ Nhất Thế liền nhanh tay lẹ mắt che miệng cô lại, anh đem cô giam vào trong lồng ngực mình, cúi đầu cảnh cáo bên tai cô “Em chỉ cần phát ra tiếng động, tôi liền hôn em”

Uy hiếp như vậy, thật nhiều năm trước, anh đã từng nói qua, Trác Viện biết anh không nói đùa, bị anh ôm mạnh trong lồng ngực, cô dùng gậy gạt lại, rất sợ anh nói được là làm được, ở trước mặt mọi người hôn cô.

“Nhìn thật kỹ, xem học trường tốt bụng trong miệng em, bị lừa gạt thế nào.”

Trước mặt Trác Viện, Phương Đại Tề đang cãi nhau với Dương Văn Văn ở một góc nhà ăn, bởi vì khoảng cách không xa nên cô có thể nghe được rất rõ giọng nói của họ.

“Dương Văn Văn, hiện tại cô đang có ý gì?” Biết rõ hôm nay anh hẹn gặp mặt Trác Viện, cô ta còn cố ý thăm dò từ trợ lý của anh, một đường theo dõi đến đây.

Dương Văn Văn bị giọng nói đầy chất vấn, hung hăng của anh làm cho tui thân, cảm xúc bất bình hiện rõ trên mặt, “Em không cho phép anh gặp mặt Trác Viện nữa.” Cô biết Trác Viện rất đặc biệt đối với Phương Đại Tề. Mặc dù anh nói chẳng qua Trác Viện chỉ là học muội ở đại học, anh cùng cô ấy rất trong sạch. Dù là như thế, cô vẫn cảm thấy ghen tỵ với Trác Viện, bất mãn Phương Đại Tề đối với bạn gái chính thức như cô không bằng học muội.

Nếu không phải hôm nay vừa khéo anh họ Kỷ Nhất Thế hẹn cô đến nhà hàng này ăn cơm, cô làm sao có thể tin, Phương Đại Tề lại gặp mặt Trác Viện, còn thân thiết xoa tóc cô ấy, người không hiểu chuyện còn tưởng bọn họ là một đôi tình nhân.

“Tại sao lại không cho phép, Viện Viện là học muội của tôi, tôi muốn gặp học muội của mình còn cần cô phải đồng ý?”

“Học muội? Anh đối với học muội của mình có phải quá tốt hay không? Vừa mới trở về Đài Bắc liền lập tức bỏ em lại, đi gặp mặt cô ta, anh đừng quên đã đáp ứng người nhà anh cùng ba mẹ em như thế nào, anh nói sẽ đính hôn với em, sau sẽ cùng nhau đi Mỹ, anh quên sao?”

Dương Văn Văn là con gái độc nhất trong nhà, còn gia cảnh Phung Đại Tề thì bình thường, kết hôn cùng cô, sau này tài sản nhà cô cũng là của anh, anh còn không thỏa mãn hay sao?

“Không sai, tôi sẽ đính hôn cùng cô, nhưng tôi cũng đã nói, đi nước Mỹ không phải tôi nguyện ý, cho dù đến Mỹ, tôi cũng sẽ không thích cô!” Sắc mặt Phung Đại Tề xanh mét phun ra mấy chữ.

Cũng là tự trách mình, biết rõ tư lượng đã không tốt, còn bị khách hàng thúc ép, rót cho mấy ly rượu mạnh, sau khi say liền hồ đồ lên giường với Dương Văn Văn, bây giờ hối hận đã không còn kịp.

Chẳng qua nếu như cho anh thêm một cơ hội nữa, thời gian có thể quay lại, cho dù có đắc tội với khách hàng, anh cũng sẽ không đụng vào một giọt rượu nào.

“Vậy thì sao? Là anh tự nói sẽ chịu trách nhiệm với em!” Vì sợ Phung Đại Tề không thừa nhận, Dương Văn Văn cố ý chụp ảnh lại, muốn anh nghĩ không bắt đền cũng không xong.

“Đúng, tôi sẽ chịu trách nhiệm nhưng cô hãy nhớ kỹ, tôi không thích cô.”

“Anh...” Dương Văn Văn bị lời nói lạnh lùng của anh làm cho giận đỏ mặt, vung tay lên muốn tát anh một cái. Cô là con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ đến lớn đều được nâng trong lòng bàn tay, muốn gì có đó, chỉ có người cô không cần chứ không có người không cần cô.

Lần đầu tiên nhìn thấy Phung Đại Tề là khi cô theo cha đến tham gia tiệc rượu của công ty. Sau lần gặp mặt đó, cô đã bị ấn tượng bởi anh, một người tuổi trẻ tài cao, lại tự tin và lôi cuốn người khác. Cô trăm phung ngàn kể hỏi thăm tin tức về anh, mặc dù biết trong lòng anh đã yêu mến một người con gái khác, vậy thì sao, thứ cô muốn nhất định phải có được.

Chỉ dùng vài ly rượu, Phung Đại Tề còn không phải lăn lăn trên giường cùng cô sao, còn không phải bị người lớn hai bên gia đình ép đính hôn với cô.

Bởi vì thích anh, để làm anh cùng người nhà anh vui vẻ, Dương Văn Văn còn rất dụng tâm, khổ công thay đổi tính tình tiểu thư của mình. Cô cho rằng mình trả giá nhiều như vậy, Phung Đại Tề sẽ thích cô, nhưng anh lại chưa bao giờ hòa nhã với cô, hề động một chút là coi cô như người tàng hình, mặc kệ cô, gặp mặt ở công ty cũng chỉ có lệ chào cô một tiếng.

Những thứ bất mãn này cô cũng có thể nhịn xuống, duy chỉ có việc Phung Đại Tề lên gặp Trác Viện làm cô không cách nào tiếp nhận nổi.

Người đàn ông của cô, chỉ có thể nhìn cô, chỉ có thể yêu cô.

Đáng tiếc, một cái tát của cô còn chưa giáng xuống, Phung Đại Tề đã nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp, bắt cổ tay cô uy hiếp nói, “Dương Văn Văn, tôi nói cho cô biết, sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn, cô không nên được đằng chân lân đằng đầu.”

Cô liều mạng trừng mắt nhìn anh, không để ý tới cổ tay bị anh nắm đến phát đau, chỉ lo vừa đá vừa đánh anh.

“Phung Đại Tề, anh dám hung dữ với tôi? Sao, không nỡ bỏ lại học muội yêu dấu của anh? Ai bảo cô ta là con gái riêng, người nhà anh vốn coi trọng mặt mũi, căn bản sẽ không đồng ý để anh qua lại với cô ta, anh không nên tự mình vọng tưởng nữa!”

“Viện Viện là hạng người gì, tôi biết rất rõ, tôi mặc kệ cô muốn náo cái gì, chỉ cần đừng quấy rầy tôi ăn cơm cùng Viện Viên, tất cả đều do cô xử lý.”

Qua nhiều năm như vậy, người nhà anh xem trọng chuyện môn đăng hộ đối, kiên trì không chịu gấp Trác Viện làm cho anh cảm thấy bất lực. Càng không nghĩ tới Dương Văn Văn đem vấn đề khó khăn không có biện pháp này nói ra khỏi miệng, sắc mặt Phung Đại Tề trở nên khó coi, cảm tức đầy cô ra, không chút quyền uy xoay người rời đi.

“Phung Đại Tề, không cho phép anh đi!” Cô đứng ở phía sau la lên, nhưng Phung Đại Tề đầu cũng không quay lại mà rời đi.

Lúc Phung Đại Tề trở về dùng cơm với Trác Viện, bỗng tiếng chuông tin nhắn của điện thoại di động truyền đến.

Vốn tưởng là tin nhắn của Dương Văn Văn, ai ngờ lại là của Trác Viện, phía trên chỉ có mấy chữ đơn giản “Học trường, thật xin lỗi!”

Mấy chữ này quẹt qua đáy mắt Phung Đại Tề, anh giật mình, đi tới chiếc bàn vừa cùng Trác Viện ăn cơm, cô đã sớm rời đi không thấy bóng dáng.

Chưa từ bỏ ý định, anh quay đầu chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào nhân viên phục vụ, anh cũng không để ý, chỉ một lòng muốn đuổi kịp Trác Viện.

“Viện Viện!”

Ra khỏi nhà hàng, Phung Đại Tề nhìn trái nhìn phải, lo lắng muốn tìm cô, chạy hết mấy con phố, cuối cùng cũng nhìn thấy Trác Viện ở ngã tư.

“Viện Viện!” Phung Đại Tề hô to, chạy nhanh về phía cô.

Trác Viện không muốn Phung Đại Tề đuổi kịp, biết rõ không thể quay đầu lại, cũng biết anh đã có bạn gái, cô không thể dây dưa với anh nữa, nhưng

cô thăm mền học trường nhiều năm như vậy, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ ngay được? Bởi vì không nỡ, bước chân tự nhiên chậm lại.

“Viện Viện...” Phương Đại Tề rất nhanh đuổi được cô, bắt lấy tay cô, mặc cho cô giãy giụa, cũng không buông tay.

Trác Viện không dám ngẩng đầu nhìn Phương Đại Tề, cô sợ mình sẽ khóc lên, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu cắn môi, kìm nén những giọt lệ trên khóe mắt, không để nó chảy xuống.

“Viện Viện, anh...” Anh còn chưa nói hết, Trác Viện xoay người lại, khóe mắt ngấn nước nhìn anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Học trưởng, thật xin lỗi, em không nên hại anh cùng bạn gái gây lộn, em...” Cô nghẹn ngào nói, nghĩ đến người nhà của anh để ý thân phận con riêng của mình như vậy, cô liền cảm thấy đau lòng.

“Viện Viện...” Phương Đại Tề thấy cô khóc, tâm không khỏi níu chặt lại, bàn tay lại liều mạng nắm chặt tay cô không chịu buông, anh sợ nếu mình buông tay, sẽ không còn được gặp lại Trác Viện nữa.

Nhưng bây giờ anh có quyền gì mà đòi giữ cô lại? Là chính bản thân anh đi trêu chọc Dương Văn Văn, anh nên vì lỗi lầm của mình mà chịu trách nhiệm, chẳng qua anh không cam lòng. Thật ra anh còn chưa kịp nói với Trác Viện rằng anh cũng thích cô, rất muốn cô làm bạn gái anh.

Nhưng những lời này, hiện tại anh không thể nói, sau này hẳn cũng không có cơ hội để nói.

“Học trưởng, lúc anh đính hôn, nhất định phải nói cho em biết, nếu không sau này anh đi Mỹ, em sẽ không thể chúc mừng anh.”

Phương Đại Tề lấy tay lau mặt mình, nhắm hai mắt lại, nghĩ cách chôn giấu ánh mắt chua xót này xuống, lực đạo trên tay cũng bắt gặp nói lỏng.

Trác Viện thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, ngẩng đầu nhìn lên rồi đưa tay che mặt lại. Cô không hề liếc nhìn Phương Đại Tề dù chỉ một cái, không nói không rằng liền xoay người đi.

Kết thúc, bốn năm thăm mền, cô biết nên kết thúc rồi....

Cô thật khờ, rõ ràng là con gái riêng nhưng lại thăm mền học trường có gia đình gia giáo như vậy, thật khờ....

Trác Viện không để ý đến ánh mắt kỳ quái của người qua đường, để mặc chính mình khóc, cô như một đứa trẻ mới đánh mất món đồ chơi mình yêu thích.

Cô một mình đi loạn trên đường, không biết mình muốn đi nơi nào, chẳng qua giống như một đứa ngốc, đi qua từng con đường một, cho đến khi khóc đủ, mệt mỏi, cô mới dừng chân lại.

Mê man nhìn con đường lạ lẫm, Trác Viện lấy tay lau nước mắt, mới nghĩ tới muốn gọi taxi, đột nhiên cô bị một chiếc xe hơi màu đen dừng ở ven đường làm cho hoảng sợ.

Cô định lùi về phía sau một bước, cửa sau xe ô tô đột nhiên mở ra, người bên trong là Kỷ Nhất Thế.

Tại sao anh ta lại ở chỗ này? Khi cô biết Phương Đại Tề gặp Dương Văn Văn, cô liền vừa đánh vừa đá Kỷ Nhất Thế, người làm cho cô phát hiện tất cả mọi chuyện, thật vất vả mới trốn khỏi sự khống chế của anh ta, bây giờ không nhận được khóe mắt liên rung rung hỏi, “Tại sao anh lại muốn như vậy?”

Cho tới bây giờ Trác Viện cũng chưa từng nghĩ muốn tỏ tình với học trưởng, cô chỉ muốn lẳng lặng yêu học trưởng như vậy, nhưng Kỷ Nhất Thế lại cứng rắn muốn ngăn cản vọng tưởng của cô.

“Lên xe.” Kỷ Nhất Thế ngồi phía sau ra lệnh.

Hiện tại Trác Viện không muốn gặp anh, sao có thể biết điều mà chịu lên xe. Cô lắc đầu, lùi một bước.

“Em muốn tự mình lên xe, hay muốn tôi ôm lên?” Uy hiếp trắng trợn, đơn giản, rõ ràng giống như khi anh uy hiếp muốn hôn cô, cũng rất thành công trong việc làm cô hoảng sợ.

“Trác Viện, lên xe.” Xuống một thông điệp cuối cùng, Kỷ Nhất Thế đem hồ sơ ở trên đùi thu vào, tính mở cửa xe, Trác Viện đột nhiên tỉnh táo lại, cái gì cũng không để ý liền xoay người chạy đi.

Cô mới không cần ngồi trong xe Kỷ Nhất Thế, cô hy vọng vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại người này. Cô ghét anh, ghét anh ngạo mạn, tàn nhẫn, còn ghét ánh mắt anh ta nhìn cô.

Đáng tiếc, cô mới chạy không tới mấy bước, liền nghe thấy tiếng vừa mở cửa rồi đóng lại của chiếc xe phía sau, tiếp theo lại nghe thấy tiếng bước chân từ xa đến gần, cô bị người phía sau bắt được, trực tiếp ôm ngang lấy.

“Không nên, anh buông ra!” Cô muốn kêu cứu nhưng con đường này ngoài những chiếc xe thì không còn ai đi qua.

“Chớ lộn xộn!” Kỷ Nhất Thế nhỏ giọng cảnh cáo cô, nện bước chân, ba bước thành hai bước đi đến bên cạnh xe, tài xế giúp anh mở cửa xe ra, đem cô ném về ghế ngồi phía sau, Kỷ Nhất Thế đi theo ngồi vào.

“Cho em xuống, em không ngồi xe của anh, anh thả em xuống!” Trác Viện vừa ngồi lên xe liền khẩn trương vỗ cánh cửa bên cạnh, cô muốn mở cửa xe nhưng thử mấy lần cũng không sao mở được.

“Ngồi yên lại.” Hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng của cô, Kỷ Nhất Thế mặt lạnh ra lệnh.

Xe rất nhanh chạy về phía đường quốc lộ, cách một tấm thủy tinh, tài xế ngồi trước xe căn bản không nghe được động tĩnh phía sau, cũng không nghe thấy Trác Viện kêu dừng xe lại.

Một phút sau, trong lòng Trác Viện biết trốn không thoát, đành buông tha ý niệm muốn chạy trốn trong đầu, cả người nép bên thành xe, tăng khoảng cách với Kỷ Nhất Thế.

Cô không còn động tác phản kháng, Kỷ Nhất Thế đều nhìn thấy hết, môi anh mím chặt, hai tay ôm ngực ngó chừng cô, thấy Trác Viện toàn thân căng thẳng.

“Náo loạn đủ rồi?” Kỷ Nhất Thế đột nhiên hỏi mà không báo trước.

Trác Viện không trả lời, cô không muốn nói chuyện với anh, giận dữ nghiêng đầu qua một bên, không muốn nhìn anh.

“Nợ nần có thể kéo dài thời gian trả nợ, tôi nghĩ em sẽ gọi điện cảm ơn tôi, đáng tiếc tôi chờ nhiều ngày như vậy, lại không nhận được điện thoại của em.”

Trác Viện nghe vậy, trái tim nhảy dựng lên, vẫn không chịu quay đầu như cũ.

“Em cho rằng tôi vô duyên vô cớ, đột nhiên có lòng hảo tâm xuất hiện giúp đỡ anh trai em?” Hân cao ngạo hừ lạnh một tiếng.

“Em không muốn kết hôn với anh, em không thích anh, tại sao anh lại muốn ép em...” Hiện tại Trác Viện cũng hiểu rõ, Kỷ Nhất Thế nói cho cô biết, anh tùy thời điểm có thể kéo dài thời gian trả nợ, giống như khi anh đối phó với Giang Gia Văn.

Cô sao có thể ngốc nghếch như vậy, không nghĩ tới tất cả những việc này đều do Kỷ Nhất Thế chủ mưu? Cô còn ngây thơ cho là, chính mình tránh được một kiếp, thì ra mấy ngày nay buông lỏng, chẳng qua là những ngày khổ nạn đang gần kề.

“Tôi chỉ muốn cho em hiểu, câu trả lời của em có thể sẽ liên quan đến sinh tử của công ty Trác thị.”

Một khi anh hủy bỏ thời hạn trả nợ, công ty Trác thị thật vất vả mới vận hành ổn định, sẽ lại rối loạn. Không có sự đồng ý của anh, bất kỳ ngân hàng nào cũng không dám cho công ty Trác thị vay tiền, đến lúc đó cho dù công ty không đóng cửa, cũng rất khó để vận hành bình thường lại.

Giống như công ty của Giang Gia Văn, chỉ một câu nói của Kỷ Nhất Thế, đã khiến tài vụ của công ty gặp nguy cơ. Không ai biết vì sao anh lại dùng hợp tác lâu dài với công ty kia lại, nhưng Kỷ Nhất Thế biết, Trác Viện cũng biết, anh muốn cô thấy rõ, một khi cô phản kháng, hậu quả sẽ như thế nào.

Cô không ngốc, không phải nhìn không ra mối quan hệ trong đó. Một khi cô không gả cho anh, công ty Trác thị sẽ lập tức đóng cửa, thật vất vả mới thấy nụ cười của anh trai, tin tưởng có thể chinh đốn lại công ty Trác thị, sao cô có thể nhẫn tâm phá hủy.

Mu bàn tay đặt lên môi, cho dù nước mắt chảy xuống, liều chết cũng không khóc thành tiếng.

Thấy cô khóc, Kỷ Nhất Thế còn nói “Vừa khéo, Dương Văn Văn là con gái họ hàng của tôi, con bé thích Phương Đại Tề là bí mật công khai, theo đuổi anh ta đến cực khổ, thật vất vả mới kết giao được với anh ta, con bé không muốn có bất cứ kẻ nào xen vào giữa tình cảm của nó với Phương Đại Tề.”

Thì ra là như vậy, khó trách anh sẽ giúp Dương Văn Văn, Trác Viện nghe giọng anh bình tĩnh kể lại, ủy khuất trong lòng càng sâu hơn.

“Tôi cùng học trưởng rất trong sạch, không có gì cả.”

“Em dám nói em không thích Phương Đại Tề?”

“Vậy thì sao?”

“Không lâu nữa bọn họ sẽ đính hôn, thời gian này, tốt nhất em nên tránh xa Phương Đại Tề ra một chút.” Trác Viện nghe anh cảnh cáo, môi dưới liền cắn chặt lại.

Thật lâu sau, cô mới nghẹn ngào hỏi “Anh nói xong chưa? Nói xong rồi thì để tôi xuống xe.” Kỷ Nhất Thế chẳng qua chỉ nhìn cô, không để ý đến lời nói của cô.

“Tôi muốn xuống xe, anh có nghe thấy hay không?”

“Tôi muốn lời cam đoan của em.”

“Cam đoan cái gì? Nói sau này tôi sẽ không gặp lại học trưởng nữa sao? Hay là cam đoan sau này tôi sẽ không thích học trưởng nữa? Anh không cảm thấy buồn cười sao? Tôi muốn gặp học trưởng hay không, muốn thích học trưởng hay không, cũng là chuyện của tôi, tại sao anh lại muốn can thiệp?”

Mỗi lần gặp mặt Kỳ Nhất Thế, nhìn thấy khí phách ngất trời của anh, cô cuối cùng vẫn là người chịu lép vế trước sự lợi hại của người đàn ông này. Dù sao anh cũng là anh trai của Kỳ Mạnh Mạnh nên cô luôn điềm tĩnh không dám phản kháng. Lần trước đến vay tiền bị anh hung hăng dọa cạy một phen, làm lòng cô khó chịu đến mấy ngày liền. Lúc này anh còn can thiệp vào chuyện tình cảm của cô, làm cô không nhận được mà hét lên với anh.

Chuyện của học trưởng cùng Dương Văn Văn đã không thể thay đổi sự thật, cô làm sao có thể nhúng tay vào?

Ban đầu mẹ đã xen vào giữa hôn nhân của cha và bác gái mới có thể sinh ra cô, để cô sống dưới bóng ma là con riêng, làm sao cô có thể đi theo vết xe đổ của mẹ năm đó? Không cần Kỳ Nhất Thế cảnh cáo, cô cũng biết không nên gặp mặt học trưởng nữa, nhưng anh có cần thiết phải làm khó cô như vậy không?

Cô thích học trưởng là sai sao? Huống chi cô thích anh ấy nhiều năm như vậy rồi, căn bản không biết học trưởng đang qua lại với Dương Văn Văn. Nếu biết, cô nhất định sẽ không quấy rầy học trưởng nữa, nhất định sẽ không...

Mặt Trác Viện đỏ bừng hét to làm Kỳ Nhất Thế nheo mắt lại, nhưng ngay sau đó liền kéo thân thể cô ra, mặc kệ tiếng la inh ỏi của cô, để cô ngồi trên đùi mình. Một tay anh bắt lấy hai tay cô, kiểm chế thân thể cô, một tay còn lại nắm được người cô, cô vội vã ngẩng đầu nhìn anh.

“Em là người phụ nữ của tôi, tôi không cho phép em thích Phương Đại Tề, hiểu không?” Từ trên cao nhìn xuống cô, lực đạo ở ngón tay lại tăng thêm, làm cô nhận không được kêu lên, nhưng anh vẫn liều mạng bắt lấy cằm của cô, khoảng cách đôi môi hai người gần trong gang tấc, Trác Viện nghĩ thấy hơi thở của anh, muốn nghiêng đầu đi.

Ai ngờ, thân thể cô vừa gãy giữa, chẳng những không né được Kỳ Nhất Thế, ngược lại còn chộc tức anh, chỉ nghe thấy anh nặng nề mắng một tiếng, tiếp theo môi của cô đã bị một đôi môi khác phủ lên.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nụ hôn đó không hề dịu dàng, thậm chí còn có phần thô bạo.

“Ừm.....” Nụ hôn này làm Trác Viện sợ hãi, khiến cô ngộ nguẩy thân thể muốn né tránh.

Đáng tiếc, sức mạnh của Kỳ Nhất Thế lại lớn hơn cô rất nhiều, anh không buông tay, cô sao có thể tránh, không thể làm gì khác hơn là mím chặt đôi môi lại. Đầu lưỡi của Kỳ Nhất Thế đã nặng nề chạm vào răng cô, thấy cô không chịu để anh tiến vào, vốn bàn tay đang giữ cằm cô liền đi xuống trước ngực, cách một lớp áo bóp bầu vú căng mọng, nặng nề vuốt ve.

“A... Dừng tay!”

Bầu vú bị anh nắm đau khiến Trác Viện xấu hổ, giận dữ lên tiếng. Cô không đoán trước được Kỳ Nhất Thế nhân cơ hội này đưa đầu lưỡi bá đạo vào trong khoang miệng của cô, vòng quanh dây dưa với đầu lưỡi, không để cô né tránh.

“Ừm...”

Nụ hôn của anh một chút cũng không ôn nhu, hôn đến nỗi môi của cô thấy đau, đầu lưỡi cũng bị mút đến tê dại, làm cô cực kỳ đau đớn, không thể tự chủ được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Kỳ Nhất Thế đang thoải mái hôn cô, đột nhiên một trận đau nhói từ đầu lưỡi truyền đến, làm cho anh phải dừng nụ hôn này lại, ngẩng đầu nhìn cánh môi sưng đỏ của Trác Viện, tiếp theo còn nếm được mùi máu nhân nhật trong miệng mình.

“Em dám cắn tôi?” Không nghĩ tới cô lại dám cắn mình, hơi thở của Kỳ Nhất Thế chưa ổn định lại, mắt lộ ra một tia giận dữ, nhưng giọng nói cùng thái độ trở nên nhẹ nhàng.

“Là anh, anh không nên hôn em...”

“Đợi sau khi em gả cho tôi, muốn hôn, muốn ôm, toàn bộ đều do tôi, em không có quyền được nói không.” Vừa dứt lời, một lần nữa anh cúi đầu xuống, lúc này Trác Viện bị hôn thô bạo hơn. Anh muốn trừng phạt sự phản kháng vừa rồi của cô, còn liếm liếm cánh môi anh đào, lực đạo không nhẹ không nặng lại có thể cắn đau người.

“Nói cho tôi biết, Giang Gia Văn còn quấn lấy em hay không?” Để ở đôi môi của cô, anh hỏi.

Lần trước lúc vô tình biết được Trác Viện bị buộc làm tình nhân của Giang Gia Vãn. Trong lòng Kỷ Nhất Thế thổi bùng lên một ngọn lửa không tên, quyết định cảnh cáo Giang Gia Vãn, muốn ông ta bỏ ý niệm đen tối trong đầu đối với Trác Viện đi.

Trác Viện kiên cường nghiêng mặt, không chịu lên tiếng.

“Không nói? Lại muốn tôi tiếp tục?” Anh uy hiếp nói, để môi mình lên đôi môi anh đào của cô, sau đó liền hôn chiếc cổ tinh tế trắng nõn, ép cô trả lời mình.

“A...” Tay anh vuốt ve vú cô, Trác Viện không nhịn được liền khóc “Ách.....Không cần như vậy....”

“Có hay không?” Sợ Kỷ Nhất Thế tiếp tục giở trò, Trác Viện vội vàng lắc đầu, muốn anh bỏ qua cho mình.

“Tôi cho em thời gian ba ngày, Trác thị có thể thoát được lần này hay không, tất cả đều phải nhờ vào em, em không lấy chồng, tôi sẽ khiến nó biến mất hoàn toàn.”

Anh luôn luôn nói được là làm được, Trác Chính lấy cổ phiếu cùng bất động sản đi thế chấp, chỉ cần anh nói một câu, Trác thị sẽ trở tay không kịp.

Huống chi anh đã sớm nói với bên ngoài, ai dám giúp đỡ Trác Viện, chính là đối nghịch với Kỷ Nhất Thế anh, đặc tội anh chẳng khác nào đặc tội với tập đoàn tài chính Kỷ thị, ai dám chứ?

“Không thể...”

Sự lãnh khốc của anh làm Trác Viện khóc lên, không hiểu vì sao mình lại đặc tội với người đàn ông này, tại sao tàn nhẫn như vậy? Anh ta rõ ràng có rất nhiều lựa chọn, phụ nữ muốn gả cho anh ta nhiều không kể xiết, tại sao lại muốn ép mình?

“Tôi có thể, hơn nữa còn không chút nào nương tay mà làm Trác Chính đời này cũng đừng nghĩ đến việc trở lại như xưa.”

“Không, không nên như vậy, em van xin anh...”

“Ba ngày, tôi chỉ cho em ba ngày, em không lấy chồng cũng phải gả cho tôi, không có lựa chọn khác, trừ phi em nhắm tâm nhìn thấy anh trai thân ái của em cứ như vậy mà xong.”

Kỷ Nhất Thế mút cổ cô, không để ý đến tiếng khóc của cô, thô bạo để lại dấu hôn. Nhìn dấu hôn đỏ thắm kia, Kỷ Nhất Thế tinh tường cảm nhận được, mình bị người phụ nữ này vén lên bao nhiêu dục vọng mãnh liệt, không nhịn được liền hôn thêm lần nữa, nuốt trọn tiếng khóc của cô, tham lam nếm mùi vị của cô.....

Đêm đó sau khi về nhà, Trác Viện sợ bị mọi người phát hiện mình khác thường, ngay cả bữa tối cũng không ăn liền lên lầu trở về phòng, nằm co rúc trên giường, dùng chăn phủ lên người mình, rốt cuộc cũng không nhịn được liền khóc lên.

Nghĩ đến học trường mình luôn thích sẽ đính hôn, nghĩ đến nụ hôn đầu tiên bị đoạt đi, nghĩ đến Kỷ Nhất Thế dùng nợ nần trong nhà để bức hôn, ủy khuất liền tiếp làm cô không kiềm chế được mà khóc lớn lên.

Liên tục ba ngày, thân thể Trác Viện đều khó chịu nên cô xin phép nghỉ ở công ty, trốn trong phòng không ra khỏi cửa.

Buổi sáng ngày thứ ba, sau khi đem hành lý của mình dọn đến nhà trọ, một mình đi trên đường giống như oan hồn. Không biết đã đi bao lâu, mãi đến khi mệt mỏi không biết đi đâu mới mang gương mặt tái nhợt đi đến cao ốc tập đoàn Kỷ thị.

Trong lòng trống rỗng, đi thang máy lên tầng làm việc của Kỷ Nhất Thế. Lần này, thư ký rất khách khí mời cô đi vào, còn thân thiết rót cho cô một tách cà phê.

Đáng tiếc, cô đợi một giờ cũng không thấy Kỷ Nhất Thế, thư ký nói anh đang họp, không xác định được khi nào hội nghị sẽ chấm dứt.

Trác Viện lại đợi nửa giờ, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường đã hơn ba giờ chiều. Có thể vì ba ngày nay đầu óc có chút hỗn loạn, trong lúc chờ anh cô đã ngủ thiếp đi, người còn chưa đến, cô không thể làm gì khác hơn là đổi sang một tư thế thoải mái, sau đó lại ngủ mất.

Khi Trác Viện mở mắt ra, bên tai mờ mờ truyền đến thanh âm của Kỷ Nhất Thế, quay đầu nhìn xuống liền phát hiện mình đang nằm trên giường với một chiếc áo khoác tây trang đắp trên người, không cần suy nghĩ cũng biết chủ nhân áo khoác này là ai.

Đây là phòng nghỉ ngơi dành riêng cho Kỷ Nhất Thế, nhưng rõ ràng là cô ngồi trên ghế sofa chờ anh, chẳng lẽ anh thấy cô ngủ nên mới ôm vào đây?

Tưởng tượng cảnh Kỷ Nhất Thế vào phòng làm việc thấy cô ngủ trên sofa, còn cánh anh ôm cô vào phòng nghỉ, Trác Viện đột nhiên đỏ mặt lên, mình thật ngủ sâu như vậy, ngay cả bị anh ôm tới đây cũng không tỉnh lại.

Nghĩ tới chiếc giường này Kỷ Nhất Thế đã từng ngủ qua, Trác Viện nào dám nằm nữa, phút chốc ngồi dậy. Giống như sợ âm ỉ đến giấc ngủ của cô, trong phòng nghỉ cũng không mở đèn, chỉ có ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, chính vì không khóa cửa chặt, cô mới có thể nghe thấy tiếng nói bên ngoài.

Trác Viện để hai chân lên trên đất, sửa sang quần áo lại một chút nhưng lại phát hiện, không biết lúc nào nội y của mình đã bị cởi ra.

Phát hiện này làm cô kinh ngạc mà hét lên, vội vàng khom lưng mặc áo lót vào, rồi sau đó nín chặt lấy cổ áo. Bởi vì quá hoảng sợ, cô nhất thời không nghĩ đến bên ngoài chỉ có một Kỳ Nhất Thế hay không, liền trực tiếp mở cửa ra. Bên ngoài mấy người đàn ông đồng loạt nhìn sang, cô nhất thời đỏ mặt, ngu ngơ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Kỳ Nhất Thế vốn đang ngồi trên ghế sofa, nghe một trưởng phòng báo cáo, miệng ngâm điều thuốc, thấy ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía phòng nghỉ của mấy vị trưởng phòng, anh vội quay đầu lại nhìn.

Thì ra cô đã tỉnh ngủ.

Thấy Trác Viện không biết xoay sở ra sao với áo khoác to lớn của anh, người thì một thân âu phục như ngà voi. Cô mới vừa tỉnh ngủ, sắc mặt hồng nhuận hơn nhiều, cả người nhìn có chút thẹn thùng. Sau khi đánh giá một phen, mới Kỳ Nhất Thế giương lên, trên mặt liền xẹt qua ý cười, tâm tình trở nên tốt hơn.

Bị mấy trưởng phòng nhìn chằm chằm, Trác Viện mắc cỡ đến cúi đầu xuống, lúc này Kỳ Nhất Thế mới nghiêng người đem thuốc dập tắt trong gạt tàn, có lòng giúp cô giải vây, ho khan mấy tiếng “Hôm nay chỉ tới đây thôi, những thứ khác ngày mai báo cáo sau.” Anh không muốn chia sẻ người phụ nữ của mình.

Tổng giám đốc cũng đuổi người rồi, mấy trưởng phòng vội vàng thu ánh mắt mập mờ lại, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Cho đến khi phòng làm việc chỉ còn lại anh cùng Trác Viện, Kỳ Nhất Thế mới lên tiếng hỏi cô “Đã tỉnh?” Ba tiếng trước, vừa mở cửa đi vào phòng làm việc, anh thấy Trác Viện đã ngủ gục trên sofa, có thể là tư thế không thoải mái, cô uốn éo người, ngủ không yên ổn.

Nhìn cô một chút, Kỳ Nhất Thế mới nhớ ra phía sau mình còn mấy vị trưởng phòng cùng anh tiến vào.

Không để ý tới ánh mắt của mọi người, anh đi tới ghế sofa bên cạnh, bàn tay mon trón gương mặt thon gầy của cô, động tác mềm nhẹ đem những sợi tóc bay tán loạn cài vào sau tai.

Dưới ánh mắt chăm chú của mấy vị trưởng phòng, anh chặn ngang ôm lấy Trác Viện. Cô so với lần trước bị anh ôm, cơ thể có chút gầy đi, điều này làm anh nhũn mảy.

Kỳ Nhất Thế ôm Trác Viện vào phòng nghỉ của mình, thuận tay cởi áo tây trang đắp lên cho cô. Lúc gần đi thì xoay người lại, hai tay liền đưa về phía âu phục của cô, giúp cô cởi áo lót ra.

Cô ngủ một giấc liền ngủ đến ba giờ.

“Ừ...” Bị câu hỏi làm cho lúng túng, Trác Viện chỉ đơn giản đáp lại một tiếng.

“Lại đây.”

m cô hoảng sợ không ít, cô không thuận theo mà lắc lắc giữa thân thể “Làm gì? Buông em ra.”

Cô không ngờ Kỳ Nhất Thế lại đột nhiên ôm mình, bị anh ôm ngồi trên đùi, bị hơi thở của anh bao phủ, cô đưa tay ngăn anh xâm nhập trước ngực, giữ khoảng cách với anh.

“Lại muốn phản kháng tôi?” Giống như chắc chắn cô phải tiếp nhận điều kiện của anh, Kỳ Nhất Thế nói giọng bình thường nhưng vào trong tai Trác Viện lại là lời nói chói tai, giễu cợt.

“Em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Hỏi đi.”

“Tại sao lại muốn kết hôn với em? Nếu như anh muốn, còn nhiều phụ nữ muốn gả cho anh, em biết mình so với những người phụ nữ khác nhiều lắm là thanh tú hơn một chút, bề ngoài cũng không phải đặc biệt hơn người, điều kiện gia đình cũng không tốt, hướng chi, em... là con gái riêng...” Ba chữ con gái riêng kia, từ nhỏ đến lớn luôn đi theo cô, làm cô chịu không ít khổ cực, cuối cùng còn bị người nhà học trường ghét bỏ, tại sao anh còn muốn cưới cô?

Chẳng lẽ anh không sợ người khác giễu cợt mình cưới một đứa con gái riêng.

“Vậy thì sao?” Kỳ Nhất Thế hoàn toàn không quan tâm, anh chỉ biết mình muốn cô, từ đáy lòng muốn cô, vậy là đủ!

“Em... Em có thể lên giường với anh, em cũng sẽ không yêu cầu gì, cũng không ảm ỉ anh, em sẽ thật biết điều, thật biết điều...” Đây là điều cô suy nghĩ ba ngày, duy nhất chỉ nghĩ được phương pháp này.

Cô sợ một khi gả cho Kỳ Nhất Thế, cô phải đi vào thế giới của anh, vào xã hội thượng lưu xa tầm với, cô sợ ngày ngày mọi người chia sẻ vào cô nói cô là con gái riêng, sợ đến nỗi ba ngày nay cô ngủ cũng không ngon giấc.

“Em muốn làm tình nhân của tôi?”

Kỷ Nhất Thế nhìn cô một cách quái dị, nếu như không phải hiểu rõ tính cách của cô, thậm chí anh còn lật mềm buộc chặt để có thể ở cùng với Trác Viện, lấy lùi làm tiến.

“Ừ...”

“Em không muốn kết hôn với tôi?” Lực đạo ôm eo cô càng chặt hơn.

Thân thể cô cứng lại một chút, rồi sau đó không tiếng động gật đầu.

“Vậy em biết tại sao tôi lại muốn kết hôn không?” Anh buông tay ra, kéo ngón tay trắng nõn của cô qua, giữ trong lòng bàn tay.

Cô không dám mở miệng, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Bởi vì từ lần đầu tiên gặp, tôi đã nghĩ muốn đoạt lấy em, để em trở thành người phụ nữ của tôi. Biết em thích Phươg Đại Tề, tôi thậm chí muốn nhốt em lại, xem em còn dám thích anh ta hay không? Tôi còn nghĩ, nếu một khi em không để ý tới sự phá sản của công ty Trác thị, tôi sẽ hủy hoại Phươg Đại Tề, xem em còn có thể thích anh ta không.”

Mười tám tuổi cô thanh thoát, ngây thơ, làm khơi dậy khát vọng trong anh, vốn tưởng rằng loại khát vọng này rất nhanh sẽ biến mất. Đáng tiếc theo năm tháng, một năm lại một năm mãnh liệt hơn.

Nghe xong Trác Viện chẳng qua chỉ trầm mặc nhìn về phía đỉnh đầu Kỷ Nhất Thế, bởi vì không nhìn thấy nét mặt của cô, cho nên không biết cô suy nghĩ gì. Khi anh cho rằng cô sẽ không mở miệng, cô lại đột nhiên giương mắt nhìn anh, khóe mắt ngăn ngăn nước, cô nói “Em đảm bảo sẽ không gặp, cũng không thích học trưởng nữa, chỉ cần anh chịu lấy tiền giúp anh trai em, kết hôn hay không kết hôn cũng không sao. Em sẽ lên giường với anh, em cũng không tham lam danh phận, anh tin em...” Nếu như anh chỉ muốn đoạt lấy cô, vậy kết hôn hay không cũng không quan hệ, anh chỉ muốn con người cô.

Mặc dù Kỷ Nhất Thế biết kết hôn với cô là bởi vì thích cô, nhưng nếu biết anh tham lam muốn giữ lấy cô, cô sẽ sợ anh hơn.

Cô không hiểu, cô chỉ đơn thuần thích học trưởng, chỉ cần thỉnh thoảng gặp mặt học trưởng, cô cũng đã thỏa mãn, tại sao ngay cả nguyện vọng này cũng trở thành mơ ước xa vời.

“Chỉ có kết hôn, Phươg Đại Tề mới không dám dây dưa nữa.” Anh thu cánh tay lại, ôm cô càng chặt hơn.

Nhìn nước mắt Trác Viện từ từ lăn xuống, thất vọng cùng cô đơn rơi vào đáy mắt anh.

“Hiện tại, nói cho anh biết, em lấy hay không lấy?” Vốn tay đang ôm chặt hông cô, ngược lại chế trụ người cô, lực đạo không nhẹ, cổ ý làm cô đau.

Thấy cô không nói, chẳng qua chỉ cúi đầu, âm thanh mạnh mẽ của Kỷ Nhất Thế buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng anh “Trả lời.”

Bị ánh mắt tàn nhẫn của anh làm cho hoảng sợ, Trác Viện ủy khuất nhìn anh nói “Van cầu anh, em thật sự sẽ nghe lời...”

“Em biết hậu quả không lấy là gì không? Chỉ cần em nói không, tôi liền buông tay.” Mặt của anh tiến lại gần cô hơn, cách môi của cô chỉ một tấc.

“Anh không nên như vậy...”

“Vậy em nói cho tôi biết, em lấy hay không lấy?” Anh buộc cô nói.

Khóe mắt Trác Viện đỏ lên, muốn quay mặt đi chỗ khác nhưng lại bị anh giữ lấy cằm, cô chỉ đành cắn cắn môi, thương tâm gật đầu.

“Tôi phải nghe em nói.”

“Em giả...” Trừ giả, cô còn những lựa chọn khác sao?

“Vậy biểu hiện thành ý cho tôi nhìn đi.” Cô rõ ràng đã làm theo yêu cầu của anh nói giả cho anh, nhưng anh không buông tha cô, tiếp tục gây khó khăn.

Nước mắt Trác Viện lăn xuống, thỏa mãn anh, tay run run níu chặt áo sơ mi đen của anh, chậm rãi nâng cằm lên, môi Trác Viện in lên môi anh, dùng nụ hôn không lưu loát biểu hiện thành ý.

Không ngờ khi cánh môi cô vừa mới in lên môi anh, nháy mắt sau đó, người của cô đã bị anh dùng lực kéo vào trong ngực, không cho cô cơ hội né tránh, thô bạo cạy mở hàm răng của cô, mạnh mẽ đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng cô, tham lam liếm hôn.

Đột nhiên bị hôn mạnh, Trác Viện cảm thấy sợ hãi, trong miệng thốt ra mấy tiếng rên rỉ nhưng tay chỉ dám run run đỡ trước ngực anh, hô hấp chỉ còn lại hơi thở cùng mùi vị thuốc lá nhàn nhạt của anh.

Bị anh hôn lần nữa khiến cô có chút không thở nổi, đầu óc Trác Viện choáng váng, giống như hít thở không thông, mở miệng muốn anh dừng lại, nức nở duỗi tay ra, giữa giữa lại bị hai tay anh kìm chặt.

Đang lúc Trác Viện cho là mình sẽ bị hôn đến bất tỉnh, Kỷ Nhất Thế lại rời khỏi môi cô, chậm rãi dời xuống, dấu hôn ba ngày trước ở cổ cô vốn đang đỏ thắm giờ chuyển thành đỏ nhạt, rất bắt mắt trên chiếc cổ trắng nõn.

Tại đầu hôn kia, anh lần nữa lại cúi đầu nặng nề mút lấy, làm cho nó vốn muốn biến mất nhưng lại bị in dấu đỏ nữa. Dấu ấn chỉ thuộc về anh, thấy nó chói mắt, anh mới bỏ qua, hơi thở thêm gấp “Chuyện kết hôn, anh sẽ chuẩn bị, em chỉ cần biết điều chờ gả cho anh, hiểu không?”

Đáp lại anh là tiếng khóc nhỏ bé yếu ớt của Trác Viện, vừa bắt lực lại vừa khổ sở, giống như người yếu bé nhỏ chịu ủy khuất.

Nhưng tiếng khóc ủy khuất này lại làm cho dục vọng vốn đã thỏa mãn của Kỷ Nhất Thế lại tăng vọt lên. Lúc cô cho rằng anh đã bỏ qua cho mình thì anh lại nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú vào hai mắt đắm lệ của cô, sau lại hung hăng hôn lên cánh môi sưng đỏ của cô, đem cánh môi non mềm cùng tiếng nghẹn ngào của cô nuốt vào trong miệng, vừa mút vừa liếm, giống như dã thú, không chờ kịp liên ăn cô vào bụng.

Tiếng gọi của dục vọng làm tay của anh trượt vào trong váy cô, khi cô sợ tới mức uốn éo thân thể, tay anh mạnh mẽ di chuyển lên trên. Đầu tiên bàn tay lần theo bắp đùi non mềm trượt đến chiếc lưng mảnh khảnh của cô, tới tới lui lui vuốt ve.

Rồi sau đó, mỗi anh đi xuống dọc theo cổ cô, liếm liếm ở xương quai xanh, tiếp theo lại đi tới trước cổ áo cô.

Một tay anh cách lớp vải bao lên bầu ngực cô, dùng sức xoa, cũng theo vai đi xuống dưới âu phục. Một tay còn lại đi xuống dọc theo thắt lưng, đi thẳng tới phần bụng của cô.

Ấu yếm của anh làm Trác Viện sợ hãi, cô trừng to mắt, sợ đến mức khép hai chân lại. Song cô không phải là đối thủ của Kỷ Nhất Thế, chỉ trong chớp lát, tay của anh đã thăm dò được vào trong quần lót, trực tiếp để trên chỗ kín của cô.

Chỗ kín chưa từng bị sờ qua khiến Trác Viện xấu hổ đẩy anh ra, nhưng làm sao cũng không dời tay anh đi được, làm tay của anh vờ vẽ hoa hạc, một cổ nóng rực tỏa ra từ hai chân cô “A...ách... không...” Cô bất an kêu lên.

Trác Viện liều mạng vừa uốn éo vừa đá, muốn né tránh, lại không biết mình càng giãy giụa thì càng khơi lên dục vọng của Kỷ Nhất Thế.

“Không cái gì?” Tiếng nói thờ ơ của Kỷ Nhất Thế vang lên, hai tay không ngừng trêu chọc.

Tay anh dò vào cánh hoa kín đáo của cô, đoá hoa chưa ướt át nên hết sức chặt chẽ.

Anh nhấn tâm cảm một ngón tay vào, ngón cái tiếp tục vờ vẽ hạc tâm của cô.

“A...” Hai tay nhanh chóng bắt lấy cổ áo anh, hạ thân đột nhiên xuất hiện đau đớn, làm cô kêu ra tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lồng ngực anh.

“Mở chân ra.” Thấy cô liều mạng khép hai chân lại, Kỷ Nhất Thế ở bên tai cô ra lệnh.

Trác Viện không nói ra lời, cúi đầu trước ngực anh, cắn chặt môi dưới nhìn xuống tiếng rên rỉ trong cổ họng, lắc đầu cầu xin anh buông tay.

“Hay là, em muốn tôi hiện tại xé quần áo của em ra, muốn em?” Anh liếm lỗ tai trắng nõn của cô, uy hiếp nói, cảm giác toàn thân cô cũng đang run rẩy, mới biết thì ra lỗ tai cô nhạy cảm như vậy, anh có ý xấu cần cần mấy cái.

“Đừng...”

Sợ anh thật sự muốn cô ở chỗ này, Trác Viện đành chậm rãi mở hai chân ra, mặc anh đem cô đùa nghịch khóa thành tư thế ngồi. Mông cô tỉnh táo cảm nhận được, dục vọng nam tính của anh đã sớm bị cô làm cho kích động, cứng rắn ma sát giữa hai chân cô.

Thấy cô cắn chặt môi dưới, không dám để mình khóc thành tiếng, sợ chọc anh mất hứng. Nhìn bộ dạng vừa dè dặt khản trương vừa đáng thương của cô, Kỷ Nhất Thế vốn tính hành hạ để cô lấy lòng anh, nhưng bây giờ ý định đó giảm xuống không ít.

Kỷ Nhất Thế biết mình có chút xúc động, cô chưa từng quen bạn trai, chỉ thăm mền Phương Đại Tề, chưa hiểu rõ chuyện nam nữ, thậm chí anh có thể cảm nhận được cô bị mình ôm vào trong ngực không khỏi run rẩy.

Nếu sớm muộn gì cũng là người của anh, vậy anh đợi thêm một thời gian ngắn nữa cũng không có gì khác biệt.

Cúi đầu vùi vào trong cổ cô, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người cô, Kỷ Nhất Thế rút ngón tay trong chỗ kín của cô ra, quyết định trước bỏ qua cho cô lần này.

Ban đầu là Trác Viện tự mình tìm tới anh, chính mình tới trêu chọc anh, như vậy hiện tại cô cũng đừng mong thoát, ngay cả nghĩ cũng đừng mơ tới!

Mà sau khi kết hôn, anh sẽ để cô hiểu, mấy năm nay, anh có bao nhiêu khát vọng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

iếm thành của mình, ngày ngày nhìn như vậy, tâm không ngửa sao?”

“Vậy sao cậu không tìm phụ nữ cho mình? Ngay cả gay- loại lời nói vô căn cứ này cũng bị lấy ra giễu cợt, cậu không sợ lời này truyền tới tai mẹ cậu, bà lại bắt đầu nhân cơ hội bắt cậu đi xem mắt, tìm người kết hôn sao?”

Thẩm Ước chỉ trêu ghẹo, lại không nghĩ tới, khi Kỳ Nhất Thế nghe anh nói xong, cũng uống cạn sạch một ly rượu mạnh, khoe miệng hơi nhếch lên “Cậu nói trúng rồi, mình đúng là muốn kết hôn.”

“Cậu nói đùa sao?” Thẩm Ước bị lời nói của anh làm cho khiếp sợ, thiếu chút nữa ly rượu trong tay rơi xuống.

Kỳ Nhất Thế bình thần gật đầu, mặc dù trên mặt anh không nhiều biểu cảm, nhưng khoe miệng lại giương lên biểu lộ tâm tình.

“Cậu không phải đang say chứ?” Thẩm Ước thấy Kỳ Nhất Thế tự rót cho mình một ly rượu, không xác định hỏi.

“Mình không say, thật sự tính kết hôn.”

“Với ai? Mình biết hiện tại cậu không kết giao với ai, chẳng lẽ cậu thực sự bị mẹ bức hôn, chạy đi xem mắt?”

“Không phải xem mắt, là chính cô ấy tìm tới cửa.” Nghĩ đến Trác Viện là vì tiền mới đồng ý kết hôn với anh, nụ cười tuần nhả trên khuôn mặt Kỳ Nhất Thế lại nhất thời trầm xuống.

“Ai?” Thẩm Ước không nhận được tò mò hỏi.

“Trác Viện.” Nói đến hai chữ này, Kỳ Nhất Thế lại đem thuốc hít một hơi, chậm rãi nhả ra khói trắng.

“Trác Viện? Em gái Trác Chính. . .” Ánh mắt Thẩm Ước trừng càng lớn, khó có thể tin được.

“Sao? Không tin?”

Về mặt Thẩm Ước đầu tiên là sửng sốt, sau lại nhún nhún vai “Người nhà cậu đồng ý không? Nếu như mình nhớ không lầm, hình như Trác Viện là con riêng, thân phận của cô ấy đối với chúng ta nhạy cảm như vậy, cậu không sợ người nhà phản đối sao?” Bằng điều kiện của Kỳ Nhất Thế, cộng thêm gia thế hiêm hách của nhà họ Kỳ, nói như thế nào đi nữa Trác Viện cũng có chút với không tới.

“Người cưới cô ấy là mình, cho dù người nhà của mình có phản đối, mình vẫn muốn cưới, lại nói mình cưới là người, chứ không phải là thân phận của cô ấy.” Giọng nói đầy chân thật đáng tin.

“Cậu nghĩ thông suốt rồi?”

Nhìn điều thuốc trong tay, Kỳ Nhất Thế tự giễu nói “Lúc cô ấy mười tám tuổi, lần đầu tiên mình nhìn thấy liền muốn lấy được cô ấy. Sau lại biết cô ấy thích người khác, mình khinh thường không thêm chen ngang, hướng chỉ mình muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Những đã nhiều năm như vậy, từng người tới rồi đi nhưng mình vẫn muốn cô ấy. . . Có lẽ ông trời nhìn thấy mình không đề ý quá mức đến bất kì một người phụ nữ nào trong mấy năm nay nên đột nhiên tốt bụng, mang cô ấy đến trước mặt mình, cậu nói, mình có thể cự tuyệt không?” Tình cảm anh đối với Trác Viện, vẫn giấu kín, không ai biết được.

Anh luôn luôn giấu tình cảm bên trong, đối với người con gái mình ngưỡng mộ trong lòng, cũng không theo đuổi. Anh bình tĩnh và kiềm chế, lại có thói quen cân nhắc cùng phán đoán trước sau, rồi mới quyết định có nên đánh cược một lần hay không.

Duy chỉ có với Trác Viện, anh chưa từng buông xuống, cho nên mới để Dương Văn Văn đến gần Phương Đại Tề, lại đẩy nhà họ Trác cùng đường, buộc Trác Viện kết hôn cùng anh.

Thẩm Ước cười khàn, nhưng không thể nhắc nhở bạn tốt một sự thật “Nhưng cậu có nghĩ tới hay không, Trác thị như vậy, hoàn toàn là bởi vì cậu cản trở, nếu như bị cô ấy biết, cậu giải thích cho cô ấy như thế nào? Hơn nữa Trác Chính khẳng định đã nghe phong phanh tin đồn, cũng vì cậu, ngân hàng mới không đồng ý cho mượn tiền, dẫn đến tình cảnh khốn đốn như ngày hôm nay, cậu nghĩ anh ta sẽ đồng ý đề em gái duy nhất gả cho cậu sao?”

Kỳ Nhất Thế hít khói, một ngụm lại một ngụm, yên lặng nghe Thẩm Ước nói.

“Lúc đầu mình muốn cậu đừng nên ác như thế, dù sao cũng là bạn bè, nhưng cậu vẫn làm như vậy. Cho dù cậu chèn ép Trác Chính là để đạt được Trác Viện nhưng cậu phải nhớ, tình cảm khác với làm ăn. Nếu như mình là Trác Viện, sau khi biết chân tướng, khẳng định sẽ hận chết cậu, hận không muốn gặp lại cậu. An Đệ nhà mình không phải là ví dụ sao? Ai không nhìn ra nó yêu Hường Chấn Vũ, yêu muốn chết nhưng Hường Chấn Vũ chỉ đùa bỡn một lần, nó liền sống chết muốn ly hôn.”

“Mình sẽ không ly hôn.” Kỳ Nhất Thế nhìn điều thuốc .

“Cậu không muốn nhưng nếu cô ấy muốn? Cậu khó có thể trói buộc, không để cô ấy đi? Hay lại lấy anh trai cô ấy làm cái cớ, ép cô ấy ở bên cạnh cậu?” Thẩm Ước thừa nhận, mình không nên nói những lời này, nhưng cũng bởi vì là bạn bè nên mới nói ra.

Trác Viện không có một chút tình cảm nào với Kỷ Nhất Thế, một khi cô biết chân tướng, Thẩm Ước không dám nghĩ đến hậu quả.

Đêm nay, một đêm mùa đông tràn ngập không khí lạnh, ngồi phía sau xe, nhìn cảnh vật trên đường, Kỷ Nhất Thế mặt mày ảm đạm thái dương, trong lòng suy nghĩ, anh không quan tâm Trác Viện có biết chuyện này hay không, anh chỉ để ý, Trác Viện có hay không có khả năng, sau này cũng sẽ yêu anh?

Đáng tiếc ý nghĩ này mới hiện lên trong đầu, trên mặt anh liền có chút tự giễu, cô có thương anh không? Trong khi anh ép cô như vậy, cô hận anh cũng không kịp.

Chẳng qua, cô hận cũng tốt, không thương cũng được, anh chỉ biết mình sẽ không buông tay.

Sau khi thông báo chuyện kết hôn với Kỷ Nhất Thế, mẹ Trác đầu tiên là giễu cợt Trác Viện mấy câu, sau đó yêu cầu cô trước khi kết hôn, nên chuyển về nhà.

Dù sao nhà họ Kỷ cũng có địa vị hiển hách, đầu rỗng giới tài chính Đài Loan, sản nghiệp gia tộc phong phú, cơ hồ là liên quan đến tất cả các ngành nghề. Càng không cần phải nói đến Kỷ Nhất Thế giờ là người nổi nghiệp nhà họ Kỷ, gả cho người đàn ông như vậy, phía sau có sự tình gì, mẹ Trác cũng không rõ.

Trác Viện cho rằng ít nhất phải nói qua cho người nhà họ Kỷ, nhận được sự đồng ý của bọn họ, chuyện hôn sự này mới có thể giữ lời, không nghĩ tới Kỷ Nhất Thế đã nhanh chóng công khai tin tức này ra ngoài, thậm chí cô còn chưa gặp người nhà họ Kỷ.

Khi tin tức giật gân này được truyền miệng trong giới kinh doanh, Trác Viện cả đêm trằn trọc không ngủ được, mãi đến rạng sáng mới chợp mắt, nên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Cho đến tám giờ sáng, nhận được cuộc điện thoại của Kỷ Mạnh Mạnh gọi từ nước ngoài, hô to gọi nhỏ ở đầu dây bên kia, cô mới tỉnh.

“Viện Viện, cậu thật muốn kết hôn cùng anh cả mình? Anh cả mình cả ngày bày ra bộ mặt tú lờ khờ, không nói cũng không cười, vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, cậu thật muốn gả cho anh ấy sao?”

Không cho cô kịp mở miệng, Kỷ Mạnh Mạnh tự mình nói “Có phải anh ấy uy hiếp cậu cái gì không? Hay bắt cậu gả cho anh ấy? Hai người không kết giao sao lại muốn kết hôn? Cậu nói cho mình đi, mình lập tức trở về Đài Loan nói cho cha mẹ biết, hay là mình nói cho ông nội là anh ấy nói bậy, đừng sợ.” Bởi vì lo lắng cho bạn tốt, ngay cả việc học Kỷ Mạnh Mạnh cũng để sang một bên.

Thật vất vả đợi Kỷ Mạnh Mạnh nói xong, Trác Viện lúc này mới mở miệng nói “Mạnh Mạnh, sao cậu biết chuyện này?”

“Sao mình không biết? Bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn tài chính Kỷ thị sáng hôm nay chính thức công bố tin tức. Hiện tại toàn thể giới ai không biết anh cả mình kết hôn, cậu không biết mấy năm nay có bao nhiêu cô gái đầu đầu nhau muốn gả cho anh cả mình đâu. Năm lần bảy lượt anh ấy đối với những người phụ nữ kia đều không có hứng thú, hiện tại đột nhiên tuyên bố muốn kết hôn, đối tượng lại là cậu, chuyện lớn như vậy, cậu cũng không nói với mình, chúng ta còn là bạn bè tốt nhất không?” Kỷ Mạnh Mạnh ở đầu dây bên kia trách cô.

“Mạnh Mạnh, cậu phản đối mình gả cho anh trai cậu sao?” Mặc dù chuyện kết hôn không phải là tự nguyện nhưng Trác Viện biết thân phận con riêng có thể sẽ bị người nhà họ Kỷ ghét, cô không hy vọng vì chuyện này mà hai người trở nên có khoảng cách.

“Sao mình lại phản đối? Chúng ta là bạn bè, cậu muốn gả cho anh trai mình, dĩ nhiên mình phải giữ hai tay hai chân tán thành. Chỉ cần cậu hạnh phúc, mình không phản đối!” Kỷ Mạnh Mạnh ở đầu dây bên kia la hét, “Nhưng chuyện cậu gả cho anh mình, trước đó anh ấy giữ bí mật rất cẩn thận, ngay cả cha mẹ mình cũng không biết chuyện này, hiện tại ở nhà đang rất nóng nực.”

“Là người nhà của cậu phản đối sao?”

Thật ra ngay từ lúc Trác Viện đáp ứng gả cho Kỷ Nhất Thế, cô cũng đoán được người nhà họ Kỷ sẽ phản đối nên cô mới chọn làm tình nhân của anh. Cô dù sao cũng là con riêng, thân phận không được tính là cao quý. Làm bạn của Kỷ Mạnh Mạnh, bọn họ có thể thân thiết, nhưng gả cho Kỷ Nhất Thế để làm vợ của anh thì đừng nói tới.

“Mình không rõ ý của người nhà, nhưng cậu không cần lo lắng, anh cả của mình rất mạnh mẽ. Một khi anh ấy đưa ra quyết định, không ai có thể thay đổi được, cho dù người nhà của mình phản đối, anh ấy vẫn sẽ lấy cậu.” Kỷ Mạnh Mạnh đối với điểm này của anh cả luôn có lòng tin, không cần lo lắng.

“Viện Viện, người mình lo lắng chính là cậu, sao cậu đột nhiên lại kết hôn cùng anh cả mình? Người trong lòng cậu không phải là Phương Đại Tề sao?”

Đối với nghi vấn của Kỷ Mạnh Mạnh, Trác Viện ở đầu dây bên này không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng chỉ chọn cách im lặng, từ ngày đó nói lời tạm biệt với học trưởng, cô liền bắt mình không nên nghĩ đến anh nữa.

Không nghe thấy tiếng đáp lại của Trác Viện, Kỷ Mạnh Mạnh ở đầu dây bên kia bắt đầu gấp gáp “Viện Viện, có phải cậu đã xảy ra chuyện gì không? Cậu nói cho mình biết, chỉ cần có thể, mình nhất định sẽ giúp.”

Người khác không biết rõ tình cảnh nhà họ Trác, nhưng Kỷ Mạnh Mạnh cô rất tinh ý, biết rõ Trác Viện ở nhà họ Trác bị coi thường dẫn đến tính cách

nhân nhục chịu đựng.

Nghe được lời nói quan tâm của Kỳ Manh Manh, Trác Viện cảm thấy ấm áp trong lòng. Thanh âm nghẹn ở cổ họng không nói ra được. Từ vấn đề nợ nần trong nhà cho đến cô bị buộc làm tình nhân của Giang Gia Văn, đến cuối cùng đồng ý gả cho Kỳ Nhất Thế. Không có ai hỏi cảm nhận của cô, chỉ bắt buộc cô làm cái này cái kia, tất cả uất ức đều chất chứa trong lòng, không biết nên nói với ai cũng không biết nên nói từ đâu.

Trác Viện đang muốn mở miệng nói Kỳ Manh Manh không cần lo lắng, đột nhiên nghe thấy thanh âm cãi vã ở bên ngoài của Trác Chính cùng mẹ Trác, tiếng bước chân càng ngày càng gần “Manh Manh, mình không sao, trước không nói chuyện với cậu nữa, mình sắp trễ giờ đi làm rồi.”

Trác Viện nói dối gạt cô ấy, khi cô quyết định dọn đến nhà trọ cũng chính thức đưa đơn xin từ chức cho trường phòng. Từ hôm qua, công việc của cô đã bàn giao xong, nên không cần đi đến công ty, chẳng qua cãi vã bên ngoài làm cô bất an, rất sợ hai người lại đột nhiên tiến vào phòng mình.

“Tốt lắm, chờ mình trở về, chúng ta nói rõ.”

Cúp điện thoại, Trác Viện chui vào trong chăn, tỉnh tiếp tục giả vờ ngủ.

Cô vừa mới nhắm mắt lại, Trác Chính liền gõ cửa đi vào phòng cô, đồng thời cũng đóng lại “mẹ, mẹ đừng vào, con muốn nói chuyện với Trác Viện một chút.” Trước khi đóng cửa anh cũng không quay đầu lại nói.

“Viện Viện.”

Trác Viện tỉnh giả vờ ngủ tiếp, không muốn đối mặt với anh trai cô, cô sợ mình sẽ khóc.

“Anh biết em không ngủ.” Trác Chính tức giận vạch trần cô.

Trác Chính đến gần giường, từ trên cao nhìn Trác Viện đang nằm cuộn tròn lại, nếu như không phải vừa lái xe trở về, đầu óc chỉ hơi tỉnh táo, anh không chắc mình sẽ không đem cô đánh cho một phen.

Sao cô lại đáp ứng gả cho Kỳ Nhất Thế, hơn nữa chuyện này xảy ra lại là lúc anh đang đi công tác ở Nhật Bản.

Khi anh nghe được tin tức kia, chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, hoàn toàn không hiểu. Sau lại nhận được điện thoại chúc mừng, anh mới biết chuyện này là thật, gọi điện thoại đi động cho cô nhưng không ai nhận, vội vàng chạy về nhà, chính là muốn nghe cô nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Viện Viện!” Thấy cô chậm chạp không chịu vén chăn lên, Trác Chính thờ dãi một hơi, ngồi xuống bên cạnh giường, cánh tay dài nhấc lên kéo chăn ra sau. Trong chăn có một đôi mắt vô tội nhìn anh, làm anh tức giận, lại bất đắc dĩ, trong lòng dâng lên một ngọn lửa, muốn mắng nhưng lại không biết mắng cái gì.

“Đứng lên.” Về mặt Trác Chính đồ lên.

“Anh hai...” Trác Viện nhất thời im lặng, môi mấp máy nhưng không biết nên nói cái gì.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em nói rõ ra.” Anh rất tức giận, trời rất lạnh nhưng Trác Chính lại cảm thấy toàn thân mình nóng đến toát mồ hôi, thô lỗ còi áo tây trang ném lên giường cô, cả vật cũng bị kéo tới cong vẹo, tức giận nhìn cô.

Thấy thế, Trác Viện biết tránh không thoát, chỉ đành chậm rãi ngồi dậy, trầm mặc trừng mắt to mắt nhỏ với anh trai.

“Viện Viện, cho anh một lý do, tại sao muốn kết hôn với Kỳ Nhất Thế?” Bọn họ vốn là hai người xa lạ, sao đột nhiên lại kết hôn?

“Giống như anh nhìn thấy...”

“Kết hôn là chuyện quan trọng, nhưng em lại không bàn với anh, cứ như vậy đáp ứng người ta?” Quan trọng nhất là chuyện này anh lại biết được từ miệng người khác, em gái của mình muốn kết hôn, điều này làm anh có thể không tức giận sao?

“Anh hai, anh trước hãy nghe em nói...” Trác Viện thừa thừa lý do để anh trai có thể tiếp nhận, nhưng hiện tại trong đầu cô rất loạn, trống rỗng.

“Viện Viện, em nói cho anh biết, em thích Kỳ Nhất Thế không?”

Dù sao Trác Chính cũng lăn lộn trên thương trường nhiều năm, anh hiểu rõ gia thế của nhà họ Kỳ như thế nào. Kỳ Nhất Thế lại là người nắm quyền sản nghiệp, đối tượng mà anh ta muốn kết hôn, tùy tiện chọn cũng có nhà tốt hơn nhà bọn họ, hôn lễ này không thể nói kết là kết.

“Em không phải vì muốn giúp anh hai mà kết hôn cùng anh ta chứ? Có phải anh ta ép em hay không? Hay mẹ nói với em cái gì?” Mới vừa về nhà, chính vì chuyện này mà Trác Chính cãi nhau với mẹ Trác.

“Em...”

“Em chỉ cần trả lời anh có phải hay không?” Trác Chính nhìn chăm chăm em gái, hỏi.

Trác Viện thấy sắc mặt anh trai khó coi, không dám giấu diếm anh, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

“Đáng chết? Em ngốc vậy? Cho dù công ty phá sản, em cũng không cần gả cho Kỷ Nhất Thế!”

Trác Chính thấp giọng mắng nhưng sau đó lại đau lòng ôm chầm cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thờ dãi “Chuyện kết hôn, anh hai sẽ cự tuyệt, chuyện này em không cần lo lắng, anh hai là đàn ông, có thể tự nghĩ biện pháp.” Từ nhỏ Trác Viện rất thân với anh, mọi việc đều lệ thuộc vào anh, biết điều lại nghe lời, mặc dù bọn họ cùng cha khác mẹ nhưng từ trong lòng anh rất yêu thương đứa em gái này.

Anh chưa từng nghĩ tới, Trác Viện hay xấu hổ, ngoan hiền này sẽ có một một ngày vì giúp anh mà đồng ý kết hôn với người mình không thương, trong lòng cô chắc có rất nhiều ủy khuất.

“Anh hai. ...”

“Viện Viện, từ nhỏ em rất ngoan, anh hai hi vọng em có thể tìm được người đàn ông tốt, ít nhất là người yêu thương em, em không thể gả cho Kỷ Nhất Thế? Em không cần đem hạnh phúc của mình ra đùa giỡn, anh hai sẽ không để em chịu khổ như vậy, ngay bây giờ anh sẽ hẹn Kỷ Nhất Thế ra ngoài, yêu cầu anh ta hủy bỏ chuyện kết hôn, chuyện kéo dài thời gian trả nợ anh coi như chưa xảy ra.” Trác Chính đảm bảo.

Thấy anh trai muốn đứng đây, Trác Viện vội vàng muốn nắm tay anh “Anh hai, không nên. ...”

“Viện Viện, nếu như em vì nợ nần mới gả cho Kỷ Nhất Thế, cha mà biết, ông cũng không thông cảm.” Trác Chính ngăn tay cô lại, dù thế nào, anh cũng muốn ngăn cản chuyện hôn sự này.

Trác Viện lắc đầu, cô biết nếu không gả cho Kỷ Nhất Thế, bác gái nhất định sẽ ép gả cô cho người khác, vậy gả cho ai đối với cô cũng không quan trọng

“Anh hai, là em muốn gả cho anh ấy.”

“Tại sao, Viện Viện? Em đừng sợ, anh hai nói rõ với anh ta.”

“Anh hai, anh không phải hi vọng sau khi em tốt nghiệp đại học xong sẽ lập tức kết hôn sao? Hiện tại Kỷ Nhất Thế muốn kết hôn với em, tại sao anh lại phản đối?”

“Đưa ngốc, khi đó anh hai chỉ nói đùa, em được bao nhiêu tuổi, một cô gái hai mươi hai tuổi, anh hai không thể trơ mắt nhìn em vì nợ nần trong nhà mà gả cho người em không thương, như vậy cả đời em sẽ hối hận, hiểu không?”

Trác Chính ngăn tay Trác Viện, xoay người bước ra khỏi phòng cô, lại nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm Trác Viện, “thích, em thích anh ấy...” cô bỏ qua nỗi đau đớn trong lòng, hoảng hốt nói.

Trác Chính không thể tin mà quay đầu nhìn cô, cho rằng mình nghe lầm, vẻ mặt kinh ngạc “Em nói gì?”

“Em thích Kỷ Nhất Thế, em muốn gả cho anh ấy.”

“Viện Viện!”

“Thật sự, em thật thích anh ấy.”

“Sao em lại thích anh ta? Em biết anh ta là người như thế nào không? Cái người đàn ông đó, không phải là người có thể chọc vào, em.” Trác Chính còn muốn nói điều gì, nhưng lại không nói gì nữa.

“Nhưng em muốn gả cho anh ấy...” Trác Viện lẩm nhẩm nói, cúi đầu không dám nhìn Trác Chính.

“Vấn đề là, nếu em gả cho Kỷ Nhất Thế, anh ta không đối tốt với em thì làm sao?” Lấy gia thế nhà họ Kỷ ra nói, đến lúc đó, thân là anh trai cô, anh lấy cái gì để bảo vệ cô?

Mà anh sao có thể nói cho cô biết, nguy cơ tài chính xảy ra nghiêm trọng như vậy, tất cả đều do Kỷ Nhất Thế tạo thành.

Ban đầu anh nghĩ mãi không ra lý do Kỷ Nhất Thế làm như vậy, hiện tại mới hiểu, thì ra vừa bắt đầu, Kỷ Nhất Thế là hướng về phía em gái mình, vậy anh sao có thể yên tâm giao Trác Viện cho anh ta.

“Sẽ không, em sẽ cố gắng làm một người vợ thật tốt, nghĩ biện pháp lấy lòng anh ấy, sẽ không để anh ấy chán em. ...” Trác Viện ngẩng đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Đưa ngốc, Viện Viện nhà chúng ta sao lại ngốc như vậy.” Trác Viện nhà anh sao lại ngốc như vậy? Từ nhỏ đến lớn vẫn không thay đổi, anh sao yên tâm gả cô cho một gia tộc lớn như nhà họ Kỷ. Ngày ngày phải nhìn sắc mặt người ta, nếu như Kỷ Nhất Thế đối với cô không tốt, thì làm sao bây giờ?

Chương 6

Kết hôn với Kỳ Nhất Thế không phải Trác Viện cam tâm tình nguyện, lại không môn đăng hộ đối. Mấy ngày nay cô đều suy nghĩ, không biết chừng ngày nào đó người nhà họ Kỳ sẽ tìm cô nói chuyện, muốn cô không gả cho anh.

Ngày thứ ba khi tin tức kết hôn công khai, cô nhận được điện thoại của mẹ Kỳ, muốn cô đến nhà họ Kỳ một chút, cô cho rằng bà muốn yêu cầu cô hủy chuyện kết hôn.

Trong một tiếng, cô thay một bộ âu phục, đeo đồ trang sức trang nhã, ngồi trong xe riêng do mẹ Kỳ an bài, dọc đường đi Trác Viện tự xây dựng tâm lý cho mình, an ủi mình không cần sợ. Nếu mẹ Kỳ không chấp nhận chuyện hôn sự này, cô có thể lại yêu cầu Kỳ Nhất Thế để cô làm tình nhân, đối mặt với phản đối của người nhà, anh cũng sẽ không gây sự nữa.

Sau khi xuống xe, đi vào biệt thự nhà họ Kỳ, tòa nhà này tránh lệ hơn so với nhà cô rất nhiều. Trong ấn tượng của cô, trước khi Kỳ Mạnh Mạnh ra nước ngoài cô thường xuyên đến đây làm khách, nơi này đối với cô không xa lạ gì, nhưng hôm nay thân phận của cô cũng khác rồi.

Đứng ở phòng khách nhà họ Kỳ, Trác Viện xấu hổ nhìn mẹ Kỳ đi xuống từ cầu thang. Tuy đã qua tuổi năm mươi nhưng do cuộc sống an nhàn sung sướng, lại được chăm sóc tận tình, bà chỉ trang điểm nhẹ nhàng, cử chỉ tao nhã nên so với tuổi thật còn trẻ hơn.

Nhìn mẹ chồng tương lai này, Trác Viện thật cẩn thận nắm túi xách, lễ phép gọi “Bác gái.”

Trước kia khi cô bé tới biệt thự nhà họ Kỳ chơi, mẹ Kỳ thường cùng đi xã giao với chồng nên rất ít khi ở nhà nhưng đối với cô cũng khá thân thiết.

“Ngồi đi, sao lại đứng ngây ngốc như thế?” Mẹ Kỳ ngồi xuống sofa trong phòng khách, để người hầu chuẩn bị hoa quả cùng điểm tâm.

Trác Viện đặt túi xách trên đầu gối, lễ phép ngồi xuống.

Mẹ Kỳ bùng tách trà nóng mà người hầu vừa đưa lên, uống một ngụm, rồi mới nói “Vốn bác cực kỳ phản đối chuyện hôn sự của con với A Thế, nhưng nó lại kiên trì, không phải con thì không lấy. Chuyện tuổi trẻ các con, bác cũng không tiếp tục phản đối, dù sao kết hôn cũng do hai con, chỉ cần các con yêu thương lẫn nhau, bác cũng không can thiệp.” Nói xong, mẹ Kỳ đánh giá nụ cười miễn cưỡng của Trác Viện, có phần cứng nhắc, bà an ủi “Đừng sợ, hôm nay bác tìm con, chỉ là muốn tâm sự với con, hiểu biết con thêm mà thôi.”

Trác Viện gật đầu, không dám nhìn mẹ Kỳ, khó khăn nín chặt túi xách.

“Cháu có biết vì sao bác lại phản đối chuyện kết hôn không?”

Trác Viện cười khổ trong lòng, gật gật đầu.

“Bác liền nói thật, cháu là bạn tốt của Mạnh Mạnh, người cũng xinh đẹp dịu dàng, bác làm sao có thể không thích cháu? Nhưng dù sao cháu cũng là con gái riêng, tuy đã nhận tổ quy tông, là người nhà họ Trác nhưng cũng không phải chuyện tốt. Nhà họ Kỳ trên thương trường coi như là gia đình có uy tín danh dự, nói không đề ý là gạt người.” Mẹ Kỳ bắt đầu đi nói ra lời nói trong lòng.

Đối với việc mình là con gái riêng, từ nhỏ Trác Viện đã hiểu rất rõ cho nên cô không trách mẹ Kỳ nói như vậy, ai cô cũng không trách, bởi đây vốn là sự thật, cô chỉ lắng lắng nghe, không lên tiếng.

“Bác vốn muốn tìm cho A Thế một người con gái môn đăng hộ đối với nhà bác, nhưng cháu yên tâm, nếu hiện tại bác đồng ý cho hai đứa kết hôn, bác sẽ đối đãi với cháu thật lòng.” Mẹ Kỳ cười nói.

“A Thế vốn vội vã muốn cưới cháu vào cửa, nói đính hôn cũng bỏ bớt đi, hôn lễ cũng muốn xử lý đơn giản, nhưng ông bà nội nó không đồng ý. Nó là cháu đích tôn trong nhà, lại là người nối nghiệp, thân phận không nhỏ nên muốn làm long trọng. Hôn lễ mời rất nhiều bạn bè trong giới, đến lúc đó bí mật khó giữ, nếu có ai nói cái gì khiến cháu khó chịu, không nên quá để ý.”

Trác Viện đành cam chịu gật đầu “Vâng”

“Đừng rồi, mãi nói chuyện, đã quên đưa thứ này cho cháu.” Mẹ Kỳ đem đồ chuẩn bị ở trên bàn, để một hòm trang sức cổ điển trước mặt Trác Viện. “Mở ra xem, nhìn xem cháu có thích không?”

Hai tay Trác Viện nhận lấy hộp trang sức, mở ra theo ý của mẹ Kỳ, vừa thấy liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bà, “Bác gái, vật này rất quý, cháu không thể nhận.” Tuy rằng cô không nghiên cứu đá quý nhưng những vật trong hộp nhìn qua rất xa xỉ, cô không dám cầm, Trác Viện đẩy hộp lại, cẩn thận đẩy trở lại trước mặt mẹ Kỳ.

Mẹ Kỳ cười nâng chén trà lên uống một ngụm “Những thứ này là khi bác kết hôn, mẹ chồng cho bác, hiện tại bác giao chúng cho cháu.”

“Cháu.” Trác Viện không nghĩ tới mẹ Kỳ hẹn mình là vì muốn đưa những đồ trang sức này cho mình, có chút được yêu thương mà kinh hoàng.

“Ngày kết hôn, cháu đeo đồ trang sức đó đi, bác biết A Thế sẽ mua cho cháu nhưng những thứ này là đồ gia truyền, ý nghĩa khác nhau.”

“Chính là.” Quý giá như vậy, Trác Viện thật sự ngượng ngùng nhận lấy.

“Đưa con trai kia của bác, từ nhỏ rất có chủ kiến, làm việc quyết đoán, là người đàn ông có thể dựa vào, tuy nhiên tính cách lại lạnh lùng, cao ngạo, nhưng bác xem, nó sẽ đối tốt với cháu.”

Trác Viện do dự có nên đem chân tướng kết hôn nói cho mẹ Kỳ biết hay không, sau vẫn không nói, ít nhất mẹ Kỳ cũng không làm khó dễ cô, cũng không ghét cô, điều này làm trong lòng cô dễ chịu không ít.

“Còn có, bác cũng nói qua với A Thế, chờ sau khi hai đứa kết hôn, cũng đừng dùng biện pháp tránh thai, hẳn trương giúp trong nhà có thêm cháu. Nó không đáp ứng, bác cũng nói với cháu, bác với ông nội nó, cái gì cũng không cầu, chỉ cần hai đứa mau sinh một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, chúng ta liền vui về.”

Mẹ Kỳ vừa nói xong, liền nghe thấy thanh âm của Kỳ Nhất Thế truyền đến từ ngoài cửa “Con đã về.”

Không dự đoán được anh sẽ về nhà vào lúc này, mẹ Kỳ cùng Trác Viện kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Kỳ Nhất Thế mặc một bộ thường phục, người hầu theo sau giúp anh cầm bộ đánh golf vào. Anh đi đến bên cạnh Trác Viện, ngồi xuống, thân mật ôm eo cô “Em đã đến rồi?”

“Sao lại về vào lúc này?” Mẹ Kỳ nhìn anh một cái xem thường, nói thăm trong lòng, con trai là bà sinh, chẳng lẽ lại không đoán được tâm tư của nó sao? Còn không phải sợ bà làm khó dễ người phụ nữ của nó.

Xem ra, con trai của bà, không phải là chơi đùa mà thực sự thích Trác Viện.

Thôi, dù sao chuyện hôn sự này cũng đã đồng ý, bà không tính làm Trác Viện khó xử. Tuy nhiên trong lòng vẫn chường mắt thân thể con gái riêng của Trác Viện, nhưng nó đối tốt với con bà, mà A Thế cũng thích cô bé, chỉ cần con trai đồng ý kết hôn, bà cái gì cũng đồng ý.

Kỳ Nhất Thế cố ý không phát hiện ra ánh mắt xem thường của mẹ mình, bình tĩnh nói “Hôm nay cùng khách hàng chơi bóng, chạy nhiều mồ hôi, con về nhà tắm rửa trước rồi mới đến công ty.”

“Vừa vừa lúc, con đưa Viện Viện về nhà, mẹ hẹn bạn chơi mặt chược, con mang nó đi xem tân phòng đi, hỏi xem nó có cần thêm thứ gì không?” Mẹ Kỳ cực kỳ nể tình, không vạch trần rõ tâm tư của con trai, vừa nói vừa đứng lên “Đúng rồi, buổi sáng Mạnh Mạnh gọi điện cho mẹ, nói qua vài ngày nữa nó cùng A Sanh sẽ trở về, con nhớ đi sân bay đón người.”

“Biết rồi.” Nghĩ đến Kỳ Mạnh Mạnh muốn về nước, anh đối với đứa em gái chỉ sợ thiên hạ không loạn này thấy đau cả đầu.

“Viện Viện, con ngồi chơi một chút, bác ra ngoài trước.”

“Vâng, hẹn gặp lại bác.” Trác Viện tránh tay Kỳ nhất Thế, đứng lên tạm biệt mẹ Kỳ.

“Cũng sắp kết hôn, đừng gọi là bác nữa, đổi giọng gọi mẹ đi.” Mẹ Kỳ sửa cách xưng hô cho cô.

Trác Viện gật gù đầu, mãi đến khi mẹ Kỳ đi ra cửa, trong phòng khách chỉ còn lại cô cùng Kỳ Nhất Thế.

“Mẹ anh tìm em nói chuyện gì?” Kỳ Nhất Thế có ý bảo cô ngồi xuống, cầm hộp trang sức trên bàn mở ra xem một chút.

“Bác đem đồ trang sức này đưa cho em.” Trác Viện ngồi trở lại sofa, mắt không nhìn anh, chỉ ôn hòa đáp lời “em không nhận.”

“Vi sao không nhận? Cho em em liền nhận đi.” Kỳ Nhất Thế đóng hộp trang sức lại “Hay là em không thích?” Anh mới nhìn một chút, trang sức có kiểu dáng cổ điển.

“Không phải, cái này rất quý, em lo mình sẽ làm mất.”

“Nếu mất lại mua, cất kỹ.” Sau này cô là người phụ nữ của anh, cái gì cô thích, mặc kệ đắt bao nhiêu, anh đều đưa cho cô. Anh thích cô, muốn cưng chiều cô, lấy phương thức người đàn ông cưng chiều người phụ nữ của mình.

“Vẫn là đưa lại cho anh, em.”

“Hôm hôn lễ đeo đi, mẹ anh sẽ rất cao hứng.” Vốn lo lắng mẹ sẽ làm khó dễ Trác Viện, vừa lúc cha thông báo thời gian cô đến, anh liền vội vàng bỏ khách hàng lại trở về nhà. Hoàn hảo mẹ anh không phải là bà mẹ chồng ác.

Trác Viện hiểu ý tứ trong lời nói của Kỳ Nhất Thế, đành phải ngoan ngoãn cầm hộp trang sức. Từ giờ phút này, cô liền tự nói với mình, sẽ nghe lời Kỳ Nhất Thế, tận lực không để người nhà họ Kỳ ghét mình. Anh không thương cô cũng không sao, cô cũng không tham lam.

Quay đầu thấy cô có vẻ dăm chiêu nhìn chằm chằm vào hộp trang sức, Kỳ Nhất Thế không nói hai lời, đưa tay qua lấy nó, thuận tiện ôm cô lên, hành động bất ngờ này làm Trác Viện xấu hổ kêu lên.

“Làm sao? Mau thả em ra.” Trác Viện vừa thẹn vừa khấn trương, mặt đỏ lên, sợ bị người hầu nhìn thấy.

“Không phải mẹ muốn em đi nhìn tân phòng sao?” Kỳ Nhất Thế không để ý đến sự vùng vẫy của cô, cũng không sợ người hầu bắt gặp, ôm cô đi về phía phòng mình.

“Không cần, em không có ý kiến gì.” Cô vỗ vỗ bả vai anh, vội vã muốn anh buông cô ra.

“Lại âm ỉ, anh liền hôn em”

Lần nào cũng vậy, lại dọa cái này, rốt cuộc Trác Viện cũng yên lặng dựa vào anh, không hề lộn xộn nữa. Anh nhất thời rung động, không để ý đến sự tránh né của cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Nụ hôn này rất sâu, cho đến khi anh dùng chân đạp mở cửa phòng, để Trác Viện dựa trên cánh cửa hôn tiếp.

Hơi thở gấp gáp, da thịt nóng bỏng, thanh âm mút hôn kích tình tràn ngập bên tai. Trác Viện bị hôn đến khó chịu, một tay đẩy lồng ngực Kỳ Nhất Thế, một tay ngăn tay anh di chuyển đến thắt lưng, một đường xâm nhập đến trước ngực cô, bừa bãi tàn sát hai bầu vú của cô.

“Ách, không nên.” Cô thẹn thùng xoay mặt đi, né tránh anh, hơi thở gấp gáp—ngọt lịm động lòng người.

“Không nên cái gì?” Lúc này Kỳ Nhất Thế cực kỳ giống vô lại, chống đỡ trên môi cô. Lời nói không giống với lúc bình thường, không thô bạo, không bá đạo, nhưng lại giống như đang tán tỉnh cô, nửa người dưới áp chặt vào cô, muốn cô cảm nhận được dục vọng của anh.

“Em sợ...” Bụng dưới đột nhiên bị dục vọng cứng rắn của anh áp lại, Trác Viện khấn trương nói không ra lời, cô thử xoay mông muốn né tránh, nhưng lại bị anh kìm lại, làm cô không cử động được

Lần trước bị bắt dạng chân trên người anh, ngón tay của anh cắm vào chỗ kín của cô. Đến nay ký ức đó vẫn làm cô cảm thấy mới mẻ, sợ anh nhất thời không kiềm chế được. Anh hoàn toàn không để ý đến sự giãy giụa của cô, mạnh mẽ cướp đoạt.

Trác Viện bị anh hôn có chút run lên, thanh âm giống như làm nũng, cầu khẩn, kích thích ham muốn của anh, làm anh nhất thời kìm trụ gáy cô, lại một lần nữa cúi đầu xuống, hung hăng dùng lưỡi hôn cô, lời nói của cô cũng bị nuốt vào.

Bởi vì dục vọng tăng vọt, Kỳ Nhất Thế hôn cánh môi anh đào mềm mại không dứt. Không nỡ kết thúc cho đến khi Trác Viện cảm thấy mình hít thở không thông, đưa tay đập bả vai anh, môi của anh mới chậm rãi dời đi.

Cô theo bản năng đưa tay che đôi môi, phát câu đầy anh ra “Rất đau...”

Thấy bộ dạng đáng thương của cô, Kỳ Nhất Thế ôm cô vào ngực, cố gắng thở bình thường để che giấu ham muốn bị cô vén lên. Trác Viện biết anh sẽ không quấy phá cô nữa, bắt giác thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có tâm tư đánh giá phòng canh.

Đây là lần đầu tiên cô tới phòng anh, trước kia chỉ đi vào phòng của Kỳ Mạnh Mạnh. Phòng này trái ngược hẳn với phong cách của con gái, mang đậm khí phách đàn ông. Phong cách chủ đạo theo màu đen trắng, tường màu trắng, đồ vật trang trí màu đen, mười phần khí phách, không nhìn ra một tia ôn nhu.

Đưa mắt nhìn tiếp, đầu tiên là một chiếc giường đôi hết sức bắt mắt, làm cô đỏ mặt dời mắt ra chỗ khác. Mặt khác còn có hai cánh cửa, một cái là phòng tắm, cái còn lại hẳn là thông với thư phòng của anh. Cô còn nhìn thấy bên trong tủ sách có rất nhiều sách.

“Em thích không?” Tiếng nói khàn khàn của anh truyền vào tai cô, cô thu hồi tầm mắt, cả hai nhìn nhau.

“Ừ.....”

“Vậy có muốn nằm trên giường một chút hay không?”

Anh vừa nói xong, toàn thân Trác Viện lập tức căng thẳng, động cũng không dám động, chỉ dám lắc đầu từ chối.

“Nhưng anh muốn em tới đó nằm”

“Em cần phải trở về..... Không phải anh còn muốn tới công ty sao, em.....em.....” Cô bị ý nghĩ làm cho sợ đến không nói ra lời, thử đẩy anh ra, sợ anh lại tâm huyết dâng trào ôm cô lên giường.

Nhìn cô bị làm cho sợ đến mức lời nói cũng không mạch lạc, Kỳ Nhất Thế khiêng cô trên vai. Nghe thấy tiếng thét chói tai của cô, ba bước cũng thành hai bước đi tới bên giường, không hề dè dặt đặt cô xuống.

“Anh....”

“Anh muốn tắm, biết điều chờ anh ở trên giường một chút, chút nữa sẽ đưa em về.” Anh nhéo khuôn mặt đỏ bừng của cô, hôn xuống môi cô.

“Anh còn bận, tự em trở về.....” Nghe nói như thế, Kỳ Nhất Thế nghiêng người hướng về phía cô, hại cô phải lấy cùi chỏ chống xuống giường.

“Lúc anh đi ra ngoài, nếu em không ngoan ngoãn nằm trên giường, cẩn thận hôm nay anh sẽ không tha cho em.” Thấy cô lập tức nghe lời nằm ngửa ra, giống như một học sinh tiểu học, lúc này anh mới cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Trác Viện không nghĩ tới vừa nằm xuống, mà lại có thể ngủ ngon lành. Khi mở mắt ra, trời đã tối, xuyên qua rèm cửa sổ, mơ hồ có thể thấy ánh trăng.

Căn phòng xa lạ, cách bày trí xa lạ, một hơi thở vừa xa lạ vừa thân quen, là hương thơm trên người Kỷ Nhất Thế. Lúc này cô mới nhớ tới, cô đang ngủ trên giường anh, bởi vì trong phòng tắt đèn, không nhìn thấy đồng hồ nên cũng không biết hiện tại mấy giờ.

Kỷ Nhất Thế đâu? Anh không có ở đây? Anh nói muốn đưa cô về nhà, cô lại ngủ trên giường anh.

“Tỉnh ngủ rồi sao?” Thanh âm Kỷ Nhất Thế truyền đến. Cô chợt nhìn quanh, thế nhưng anh lại ngủ ngay bên cạnh cô.

Trác Viện cho rằng trên giường chỉ có một mình mình, thấy Kỷ Nhất Thế nằm bên cạnh, vội vàng đứng dậy. Vừa cử động, mới phát hiện âu phục trên người mình sớm chẳng biết đi đâu. Lúc này trên người cô là một cái áo sơ mi của đàn ông, không cần đoán cũng biết ai đổi giúp cô.

Trác Viện khẩn trương bắt lấy cổ áo mở rộng, không muốn cùng giường với anh trước lúc kết hôn. Mặc dù bọn họ sắp trở thành vợ chồng nhưng vẫn còn rất xa lạ đối với nhau. Cho dù cô đã không còn là thiếu nữ, nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút sợ hãi với chuyện chăn gối.

“Ách, em ngủ thiếp....” Cô nghĩ muốn về nhà “Cái kia, quần áo của em đâu?” Cường chế bối rối trong lòng, cô hỏi.

“Gấp cái gì, theo anh nằm một chút.” Nhìn thấy cô lùi đến mép giường, nắm chặt khăn trải giường, Kỷ Nhất Thế có chút giận dữ nhìn cô.

“Sao? Lo lắng hiện tại anh muốn em?” Cô tránh né làm anh không vui, đành mở đèn đầu giường, lạnh lùng hỏi.

“Không phải....” Trác Viện lắc đầu, không nhận được cách anh xa hơn một chút, lúc này Kỷ Nhất Thế lại trở lại bộ dạng lãnh khốc, làm cô không dám tới gần.

“Ngẩng đầu nhìn anh.” Không muốn nhìn đỉnh đầu nói chuyện với cô, Kỷ Nhất Thế ra lệnh.

Trác Viện vẫn cúi đầu như cũ.

“Không muốn nhìn anh?” Thấy cô không chịu ngẩng đầu, thái độ bị cô coi thường làm cho anh không vui, đơn giản xoay người, áp cô dưới thân, nắm được người của cô, ép cô nhìn thẳng mình.

“A....” Không nghĩ tới anh lại đột nhiên làm như vậy, Trác Viện đưa tay ngăn chặn thân thể anh.

“Nếu đã đáp ứng kết hôn với anh, sẽ phải quen với sự tồn tại của anh, quen với việc bị anh đụng chạm, hiểu không?” Ánh mắt kia mang theo ngọn lửa cực nóng, không báo trước, đem thân thể của mình dán lên người cô, nhưng ngay sau đó hơi thở của anh lại lan ra trên chóp mũi cô.

Mặc dù Trác Viện một mực tự nói với lòng mình rằng, không nên phản kháng người đàn ông này. Vốn dĩ là cô tự nguyện gả cho anh, thân thể của cô dĩ nhiên thuộc về anh, nhưng thân thể cường tráng cùng cơ bắp của anh làm cho toàn thân cô run rẩy, cứng ngắc. Lúc này cô chỉ có thể cắn môi dưới thật chặt, sợ mình lên tiếng sẽ làm anh nổi lên thú tính.

“Buông ra không cho phép cần.”

Kỷ Nhất Thế thấy cô không phản kháng như trong dự liệu của mình, chỉ yên lặng mặc anh đè ép, cũng không nhúc nhích, không nhìn anh, không cầu xin, một bộ dạng coi anh như chúa tể. Anh chẳng những không hài lòng, lửa giận trong lòng lại bùng cháy, anh nheo mắt, ngón tay giờ lên để sát vào môi cô.

Tròng mắt đen sắc bén tĩnh mịch nhìn Trác Viện, nhìn cô không tự chủ buông môi dưới ra.

Đúng vậy, sao cô có thể quên, cô nên nghe lời anh, thỏa mãn dục vọng của anh, đây là nhà anh, mà cô là người của anh không phải sao?

Anh hào phóng cho cô danh phận như vậy, không thềm để ý đến thân phận con riêng của cô, thân thể không xuất chúng này cho anh, còn có cái gì lý luận tiếc hay sao?

“Đang suy nghĩ cái gì?” Đưa tay mon trớn gương mặt cô, thấy cô vẫn đi vào cõi mộng như cũ, tò mò hỏi.

Không trả lời anh, Trác Viện chậm rãi buông chân ra, hai tay nhích tới gần lồng ngực anh, thật cẩn thận cởi nút áo sơ mi ra.

“Em, em làm gì vậy?” Bị cử động bất ngờ của cô làm cho sững sốt, nhưng ngay sau đó anh kéo tay cô, không để cô tiếp tục.

“Em đáp ứng anh, em sẽ biết điều nghe lời anh, kết hôn với anh, em sẽ không đổi ý.” Cô nhẹ nhàng phun ra những lời này, không nhìn anh, chẳng qua đem ánh mắt rơi vào một chỗ nào đó trên người anh. Anh tùy ý bắt hai tay cô, đặt sang hai bên trên đầu cô, không phải không có lực phản kháng mà là cô biết mình trốn không thoát.

“Em cho rằng anh dẫn em vào phòng anh, ngủ trên giường anh, chính là vì muốn em?” Lúc này câu hỏi của anh, Trác Viện không trả lời.

“Nói chuyện!” Chịu không được sự trầm mặc của cô, Kỳ Nhất Thế tức giận bóp cằm cô “Nói cho anh biết!”

“Nếu như, anh thật muốn, em có thể.” Tròng mắt sáng tròn, nhưng không thiếu đi nét bi ai trong quá khứ. Bên trong con người của cô, phản chiếu ra khuôn mặt cố chấp, anh muốn cô chỉ nhìn anh, cô liền ngoan ngoãn làm theo, để anh hài lòng.

Nếu không phải thân thể cô cứng ngắc, run rẩy đến độ nói năng không lưu loát cùng với sợ hãi, thiếu chút nữa Kỳ Nhất Thế cho rằng cô chủ động là bởi vì cô khát vọng anh.

Nếu cô đã tỉnh ngộ, như vậy anh còn kiêng kỵ cái gì, hay anh cho rằng mình nên được cô nói cái gì đó? Thật buồn cười!

“Vậy để anh nhìn xem, em muốn lấy lòng anh như thế nào, làm cho anh hài lòng.” Không hề kim hãm tay cô, mặc cô tự do hành động, khóe miệng anh nhếch lên nụ cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trác Viện rất nghe lời, không lảng tránh ánh nhìn chăm chú của Kỳ Nhất Thế, đưa tay để trên ngực anh, vụng về mở chiếc cúc tiếp theo, một chiếc lại một chiếc.

Trong khi cô vất vả cởi nút áo của anh, Kỳ Nhất Thế vẫn nhìn cô, thấy khóe mắt cô ngấn nước, nhưng cũng không hô ngừng, chỉ tàn nhẫn muốn cô tiếp tục.

Là cô vén lên đục hóa, anh không nên thể hiện bất cứ tình cảm nào, bởi vì cô căn bản sẽ không đáp lại.

“Sao lại không tiếp tục nữa? Chỉ cởi quần áo mà cũng run rẩy như vậy, em còn dám nói muốn theo anh lên giường?”

Kỳ Nhất Thế lập tức tính xoay người xuống giường, vốn chỉ muốn dọa cô, cũng không tính muốn cô vào lúc này. Ai ngờ anh mới vừa chống cánh tay lên, Trác Viện liền ôm lấy người anh, nhất thời khiến trọng tâm của hai người chênh vênh. Kỳ Nhất Thế bị đặt dưới thân, Trác Viện lại thành khóa ngòi trên người anh.

“Anh đừng đi.” Thanh âm giống như thì thầm, có chút run rẩy, cô không đợi anh nói chuyện, tay nhỏ liền kéo áo anh, lộ ra lồng ngực cường tráng rắn chắc. Sau đó cô nghiêng người, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ anh, bắt chước nụ hôn của anh. Môi từ cổ anh, một đường đi xuống, đi tới lồng ngực, ở đó nhô ra một điểm đỏ, đầu lưỡi nhẹ nhàng thử liếm hôn, cuối cùng đem nó ngậm vào miệng, đầu lưỡi vẽ vòng trên chọc phía trên.

Khi cô làm như vậy, phía trên truyền đến thanh âm hút mạnh không khí của Kỳ Nhất Thế. Tay anh vẫn buông xuống, nhưng trong nháy mắt thân thể cứng ngắc của anh đã nói cho cô biết, anh cũng không thờ ơ. Điều này làm Trác Viện nhất thời quên mất sự khản trương vốn có, chỉ muốn cố gắng lấy lòng anh.

Đèn ngủ đầu giường phát ra một luồng sáng mập mờ, tay Trác Viện dán lên sườn anh, nhẹ nhàng vỗ về chiếc eo rắn chắc không một vết sẹo. Lực đạo không nặng cũng không nhẹ, không gọi cảm cũng không trêu chọc, chỉ trúc trắc (không lưu loát) như vậy cũng làm cho Kỳ Nhất Thế dù có ý muốn bình ổn lại thì ham muốn cũng phải cháy lên lần nữa.

Khi tay cô mang theo một cảm giác mát lạnh đụng vào anh, lại làm cho nhiệt độ trên người không giảm đi mà còn tăng thêm, luồng nhiệt ấy làm anh cảm thấy mình sắp bốc cháy.

Ánh mắt vốn bình tĩnh cũng trở nên cực nóng như một ngọn lửa, Kỳ Nhất Thế nắm chặt tay, cường chế muốn kéo cô vào trong ngực, hung hăng hôn cô, anh muốn nhìn xem, Trác Viện làm anh vui như thế nào.

Bị nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể Kỳ Nhất Thế dọa sợ, Trác Viện tạm dừng một chút. Cảm thấy dục vọng bên dưới của Kỳ Nhất Thế làm thân thể của cô bồng trở nên ấm áp.

Cô bất an nhích mông một chút, cảm giác Kỳ Nhất Thế vì động tác này của cô mà thân thể cường tráng đột nhiên chấn động. Tiếp theo hô hấp càng nặng thêm, cơ bắp rắn chắc càng xoắn xuyết hơn, dục vọng giống như bị đè nén.

Cô to gan lớn mật tiếp tục di chuyển nụ hôn xuống dưới bụng anh, rõ ràng cảm giác được da thịt nơi đó đang co rút. Cách quần dài của anh cô có chút

chần chờ, lưỡng lự trên khóa quần. Bàn tay nhỏ bé vừa muốn tiến vào lại vừa không dám, đem tâm Kỳ Nhất Thế treo lên.

Anh sợ chính mình nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, có thể sẽ nổi điên, ai ngờ anh mới nhẹ nhàng khẽ động, muốn biến bị động thành chủ động. Trác Viện ngồi trên người anh lại cho rằng anh không nhận được.

“Anh đừng động.” Cô run rẩy cởi quần anh, đưa tay vào bên trong, không có vãi vóc cản trở, rất nhanh tay cô liền đi tới phái nam cứng rắn của anh. Không dám suy nghĩ nhiều, Trác Viện đưa tay cởi ra, chậm rãi cảm phần cứng rắn ấy, chuyển động lúc lên lúc xuống.

Cô không biết có phải phần cứng rắn của người đàn ông nào cũng như vậy hay không, vừa thô vừa nóng, cô không dám dùng quá sức, chỉ dám nhẹ nhàng đụng, vừa cẩn thận vừa khẩn trương.

“Như vậy có thể không?” Môi của cô chuyển qua cắn cổ anh, nhẹ giọng hỏi bên tai anh, giống như là người tình thì thầm, mang theo treu chọc cùng mập mờ, vào trong tai Kỳ Nhất Thế lại mười phần gợi cảm.

“Dùng sức một chút.” Tay anh cầm lấy tay cô, theo động tác trên tay cô mà hạ xuống, hưởng thụ ham muốn bị khơi mào.

Nửa người dưới của đàn ông đều như động vật, lúc này Kỳ Nhất Thế không phủ nhận điều đó, coi như là luôn tỉnh táo giữ mình, nhưng trong đầu thì luôn muốn đẩy ngã cô, hung hăng đoạt lấy.

Trác Viện bị buộc cùng tay anh chuyển động, phái nam trong lòng bàn tay trở nên cứng rắn, trắng kiện hơn, giống như muốn đã thương tay cô.

Gục trước ngực anh, bởi vì động tác càng ngày càng kịch liệt của anh, e lệ vui mặt vào cổ anh. Miệng đắng lưỡi khô không biết làm sao, một tay còn lại của anh nắm eo thon của cô, lực đạo rất lớn, làm cô có chút đau.

Vốn không hiểu việc treu chọc đàn ông, tự nhiên cũng không biết tình dục của người đàn ông khi nào đến, có bao nhiêu mãnh liệt. Cô chẳng qua chỉ theo bản năng, cánh môi hôn qua lại ở cổ anh, thử ngậm lấy hầu kết của anh, khi anh xoay người liền nhẹ nhàng nuốt lấy.

“Hôn anh!” Hơi thở nặng nề quanh quần bên tai cô, nóng bỏng phun lên mặt cô, làm cô một phen co rúm.

Về mặt cô đỏ ửng, không dám nhìn thẳng anh, cẩn thận dán môi mình lên môi anh, vốn là nhẹ nhàng liếm láp. Sau lại đầu lưỡi phản hồng lớn mật thăm dò, miêu tả đôi môi anh, động tác vừa nhẹ nhàng lại vừa dịu dàng, như đang vuốt ve lông chim làm tâm anh khó kiềm chế.

Toàn bộ lý trí của Kỳ Nhất Thế đều biến mất do nụ hôn của cô, một mặt bị cô quấy rối đến nổi hận không thể mở miệng nuốt cô, sau lại nhiệt liệt đáp trả nụ hôn của cô, vuron lưỡi dây dưa với cô. Ai ngờ sau khi cô phát hiện lại khó xử tránh đầu lưỡi của anh.

“Đáng chết!”

Bị nụ hôn của cô hấp dẫn, Kỳ Nhất Thế không để cô chơi đùa nữa, bắt đầu tiến hành đòi hỏi, hung hăng cuốn lấy chiếc lưỡi phản hồng của cô. Khi cô muốn né tránh lại trừng phạt cắn cắn đầu lưỡi của cô, kéo trở về dây dưa với anh. Nghe thấy tiếng kêu đau của cô, dục vọng nam tính của anh càng thỏa mãn.

Anh bắt đầu phản công lại, hung hăng hôn cô, làm cô không chống đỡ được mà ngừng suy nghĩ lại.

Lúc này, anh không cho phép Trác Viện lùi bước nữa, con mồi anh đợi nhiều năm như vậy mới đến tay, anh không thể nào bỏ qua, cũng không có nhẫn nại đợi cô quen.

Cho nên, lúc này anh phát huy hết sức lực, hôn đến khi cô không thở nổi, phát ra tiếng khóc. Muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng anh lại tiếp tục đòi hỏi, liều mạng dây dưa với đầu lưỡi của cô.

Một tay Trác Viện ngăn anh lại, phát hiện mình không thể trốn cũng không thể làm gì khác hơn là thử đáp lại nụ hôn của anh, hi vọng sau khi anh thỏa mãn, nhanh chóng kết thúc nụ hôn này. Bởi vì Trác Viện ở tư thế khóa ngòi, cách áo sơ mi của cô, anh khéo léo, chính xác bao lấy bầu vú. Ngón tay không kiêng sợ xoa nắn đầu vú làm cô hoảng sợ hút lấy hút để không khí.

Kỳ Nhất Thế rất thuần thực, khác hẳn với sự không lưu loát của cô, điều này làm Trác Viện hiểu rõ, người đàn ông này ham muốn cô bao nhiêu.

Khi anh vất vả chấm dứt nụ hôn của mình, Trác Viện thờ hồn hên nằm bò trên người anh “ Ồ, a.” Môi anh rơi xuống trên cổ cô, đi xuống mút một bên vú, lực đạo không nhẹ, cắn cô.

“Anh cho em một cơ hội nữa, chỉ cần em nói không cần, anh sẽ dừng lại.” Mặc dù cô nhận không rơi lệ xuống, nhưng Kỳ Nhất Thế lại không quên ánh mắt ướt át của cô, cho nên anh tốt bụng mở miệng. Khát vọng của anh đối với cô nhiều đến nỗi có thể bùng cháy ngay tức khắc, nhưng lại miễn cưỡng chính mình dừng lại, cho cô cơ hội, một khi cô nói không thì anh sẽ dừng tay lại.

“Em nguyện ý....”

Nghe vậy, bàn tay to lớn bao phủ lấy bầu vú của cô tăng thêm sức lực. Cô ưỡn người, cũng không biết tại sao anh lại tức giận như vậy?

Tay Kỳ Nhất Thế buông nửa người dưới của cô ra “Cởi quần áo của em ra.”

Trác Viện cắn cắn môi, cứng ngắc khẽ nhích mông mình xuống, không nghĩ rằng lại rước lấy tiếng mắng thô lỗ của anh, cô sợ tới mức luống cuống tay chân, nín chặt lấy cổ áo sơ mi.

“Đáng chết!” Thấy cô bị dọa sợ, ngây ngốc nhìn anh, tựa hồ không rõ mình vừa mới làm ra chuyện tốt gì.

Kỷ Nhất Thế không có ý tốt, nắm lấy mông cô, lôi cô kéo về phía nam tính của mình. Khi cô ý thức được anh muốn làm gì, không kịp kêu ra tiếng, bàn tay to lớn của anh liền dùng lực đem chiếc mông tròn trịa của cô hướng về phía bụng dưới của mình, làm cho nơi riêng tư của cô vốn bị ngăn cách bởi một lớp quần cảm nhận được nơi đó vì cô mà hưng phấn cuồng tráng như thế nào....

Nơi riêng tư của Trác Viện không thoải mái ma sát với cứng rắn của anh, không nhận được nhích vài cái. Lúc này, đáp lại cô là bàn tay nặng nề đang vỗ vỗ nẩy cái ở bầu vú, “Đừng lộn xộn!” Còn có tiếng cảnh cáo của anh.

Chịu đựng ủy khuất, Trác Viện bị đánh có chút đau, nhưng không dám động đậy. Nhẹ nhàng đưa tay bắt đầu cởi bỏ nút áo, dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô khần trương, thật lâu mới cởi được cúc áo đầu tiên.

Kỷ Nhất Thế cũng không gấp, động tác của cô rất chậm, tay anh còn mang theo ý xấu, lần theo vạt áo sơ mi đi đến bên cạnh quần lót cô, bắt ngờ tiến vào.

“Ừm.....” Động tác trực tiếp xâm nhập, làm cho Trác Viện thốt ra tiếng rên rỉ.

Tay anh rất nhanh đi đến hoa tâm của cô, một chút một chút vờn về nơi mẫn cảm đó. Rõ ràng động tác trên tay anh rất tà ác, nhưng chính mình cũng bị rung động, lúc này cô cảm thấy trong cơ thể có một cổ chất lỏng vội vã trào ra.

“Ừm..... Ngừng, ngừng một chút, em muốn đi toilet.....” Cô vội vã giãy giụa đứng lên.

Anh lại ung dung nhìn cô, cung chiêu nói, “Bảo bối ngoan, để cho nó đến, đây là chứng cứ khát vọng em muốn anh.”

Tiếp theo, trong nháy mắt, một cổ hoa dịch liền từ trong cơ thể cô trào ra, “U... a.....” Cô gắt gao cắn áo gối, thủy dịch trong suốt thấm vào khăn trải giường, mở ra một đóa hoa, cũng dính ướt tay anh.

Cô không còn sức lực để cởi cúc áo, sự kiên nhẫn của Kỷ Nhất Thế cũng cạn kiệt. Bàn tay to thô lỗ dùng sức xé, áo sơ mi sao có thể chịu được sức mạnh này, nhất thời bốn phía đều lộ ra, phơi bày thân thể xinh xắn mỹ lệ của Trác Viện.

“A, mẫn cảm như vậy, đến lát nữa làm sao em chịu được?” Cô ngay cả kêu một tiếng sợ hãi cũng không kịp, đã bị anh xoay người áp trên giường, hai chân mạnh mẽ để giữa chân cô.

“Động tác của em quá chậm.” Nói xong, anh dùng lực kéo áo sơ mi sang hai bên, ba cũng thành hai, chiếc áo như đồng vãi rách cùng với quần lót của cô và quần dài của Kỷ Nhất Thế, xộc xệch bị ném xuống giường.

Lúc này toàn thân Trác Viện đều vô lực, chỉ có thể gắt gao nhắm mắt lại, hai tay dùng sức nín chặt khăn trải giường, không dám lên tiếng.

Dưới ánh đèn, thân hình tuyệt đẹp của Trác Viện làm Kỷ Nhất Thế không thể rời mắt, “Mở to mắt nhìn anh.”

Trác Viện muốn lắc đầu, nhưng nhớ tới chính mình muốn làm anh vui, đành phải chậm rãi mở to mắt, cùng anh nhìn nhau.

Thấy cô nghe lời, Kỷ Nhất Thế đắc ý nhếch đôi môi mông lên, rồi sau đó chậm rãi đưa gương mặt của anh đến trước mặt cô. Tiếp theo, đôi môi của anh lại đi lên, cạy mở răng cô, xâm nhập vào trong miệng cô, quần lấy lười cô không chịu buông ra.

Sau khi hôn thỏa thích, anh lại đi xuống, hôn lên thân thể cô thêm lần nữa, lưu lại dấu hôn trên đây.

Bàn tay trượt vào giữa hai chân ẩm ướt của cô, trêu chọc nơi riêng tư của cô, làm cô phát ra tiếng rên rỉ khó chịu. Từ ngón kéo lấy ra bao cao su, rốt cuộc không thể chịu được ham muốn trong cơ thể, anh kéo tay cô ra khỏi khăn trải giường, cùng mười ngón tay của cô đan xen, đặt ở đỉnh đầu. Sau đó nửa người dưới nhô lên một chút, không hề dụ dỗ mà trượt vào.

Giây tiếp theo, chỉ nghe thấy Kỷ Nhất Thế mắng bên tai cô, tiến vào thân thể cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại, nước mắt chất chứa đã lâu rốt cuộc không nhịn được liền tràn ra, thấm đẫm trên gương mặt. Trác Viện cảm thấy hạ thân mình như bị xé tan, đau đớn dần lan ra, bởi vì đau, cô ủy khuất khóc.

Cô nghĩ có thể giãy giụa né tránh, “Không cho phép nhúc nhích!” Kỷ Nhất Thế cũng không cho cô cơ hội, biết rõ cô đau, lại tàn nhẫn, cứng rắn không lùi mà tiến sâu vào trong cơ thể cô, ép bức cô.

“A..... A.....” Vì không cho cô phản kháng, anh một tay giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, một tay còn lại di chuyển tới mông cô, áp người hướng về phía nửa người dưới của mình.

Thấy Trác Viện lắc đầu muốn anh buông tha, Kỷ Nhất Thế không báo động trước liền rút dục vọng ra, lại đem chính mình hoàn toàn vùi vào trong cơ thể cô. Thân hình xinh đẹp, chỉ lộ ra tứ chi trắng nõn cùng anh ân ái, sức lực không bằng anh, làm sao còn có khả năng né tránh.

“Đau..... Em đau.....” Cô nhỏ giọng khóc.

Hai tay bị chế trụ, mặc kệ cô vận vẹo thân thể thế nào, anh vẫn như bóng với hình, nửa người dưới bắt đầu liên tiếp mãnh liệt tiến lên, co rúm.

“Ha a, ách..... Chậm một chút, xin anh chậm một chút.....” Cô kêu đau cầu xin, ngược lại bị anh che môi lại, ngăn chặn thanh âm.

Lúc này Kì Nhất Thế giống như cảm thú không khống chế được, chỉ muốn thỏa mãn dục vọng chính mình, điên cuồng ở trên người cô đoạt lấy.

Trác Viện đau đến không chịu được, cho rằng chỉ cần ngoan ngoãn một chút, chờ anh thỏa mãn, hết thấy liền xong. Anh lại đột nhiên xoay người một cái, muốn cô ngồi trên người mình.

“A.....” Trác Viện bởi vì tư thế bất ngờ này, lại kêu lên, cô nâng mông dậy, tránh bị anh đâm vào, nhưng mông vừa thoáng nâng lên, lại bị anh nặng nề ấn xuống, mất đi điểm tựa, nuốt toàn bộ cực đại của anh vào.

“Nha a..... Không cần..... Tha em.....” Cô nghẹn ngào cầu xin, sức lực toàn thân giống như bị rút cạn, chỉ có thể vô lực ghé vào trên người anh.

“Không cần cái gì, anh?” Tiếng nói trầm thấp của Kì Nhất Thế vang lên bên tai cô. Nửa người dưới của anh dùng sức hướng lên trên, bàn tay to chế trụ chiếc eo tinh tế của cô. Hết lần này đến lần khác mạnh mẽ xâm nhập, gần như muốn đem thân thể cô hòa vào với thân thể mình, lực đạo mạnh mẽ thâm sâu.

“Đau quá, em đau quá, nhẹ một chút.....”

Anh tự nhiên biết đây là lần đầu tiên của cô, cũng biết bản thân thô lỗ làm cô khó chịu, nhưng là anh muốn làm cho cô đau. Như vậy, cô mới có thể nhớ kỹ, anh là người đàn ông của cô, loại cảm giác này cô vĩnh viễn sẽ không quên. Một khi lên giường với anh, cô cũng đừng nghĩ có cơ hội né tránh, trừ phi anh chán, bằng không đời này cô cũng chỉ có thể phụ thuộc vào anh.

Kì Nhất Thế thở gấp gấp, hơi nóng phun lên trên cổ cô, “Gọi ông xã!” Đột nhiên dừng lại động tác, làm cho vật cứng rắn của mình để vào trong cô, con người đen láy chống lại đôi mắt hồng hồng giống thỏ.

“Ông xã!” Trác Viện ôn nhu lên tiếng.

Nghe vậy, Kì Nhất Thế quẹt quẹt môi, “Nói, anh là ai?”

Trác Viện bị anh ép buộc có chút thất thần, không rõ vì sao đột nhiên anh hỏi như vậy, mê hoặc nhìn lại anh, vật cứng rắn vốn án binh bất động, lúc này lại rút ra rồi vùi sâu vào, đau đến nỗi làm cô thét chói tai.

“Còn không nói sao?” Anh hôn lên môi cô, nghe tiếng khóc của cô, tiếp tục hỏi.

Bị hơi thở của anh vờn quanh, hơi thở của hai người hòa làm một, Trác Viện chậm rãi mở miệng, “Kì..... Nhất Thế.....” giống như thì thầm nhưng lại thỏa mãn trái tim anh, nửa người dưới nhất thời càng nhanh, không biết qua bao lâu. Kì Nhất Thế chế trụ thân thể cô, tách hai chân cô ra để trên vai mình, Trác Viện hoảng hồn, co rúm người, làm cao trào tiến đến.

Sau khi phát tiết, cả người anh đầy mồ hôi, không vội rút ra vật cứng rắn, vẫn ở trong cơ thể cô như cũ. Anh ngẩng đầu thỏa mãn hôn môi cô, thả lỏng sức lực, nhẹ nhàng cầm rút trong cơ thể cô, “Như vậy còn đau hay không?” Tiếng nói trầm thấp kia làm Trác Viện ủy khuất vùi sâu vào cổ anh, ngăn không được nước mắt rơi xuống, “Vì sao vừa rồi không thể nhẹ nhàng một chút, hiện tại không còn kịp.” Cô gái nhỏ làm nũng làm cho tâm tình Kì Nhất Thế cực tốt. Ôm cô lại hôn vài cái.

Anh khát cầu nhiều năm như vậy, giờ khắc này cô rốt cuộc cũng là của mình.

Buổi tối hôm đó, Kì Nhất Thế muốn cô ba lần, thẳng đến giữa khuya, ăn qua loa bữa ăn người hầu mang lên, rồi ôm cô tiến vào phòng tắm tắm rửa. Sau mới ôm toàn thân vô lực của cô trở về giường, nhìn cô nặng nề ngủ rồi mới chợp mắt.

Sau buổi tối cùng Trác Viện lên giường đó, Kì Nhất Thế liền bá đạo yêu cầu cô chuyển vào biệt thự nhà họ Kì, hoàn toàn không để ý đến sự phản đối của Trác Chính, đem người mang về nhà.

Trước khi Trác Viện còn chưa dọn vào căn biệt thự này, nếu Kì Nhất Thế công việc bận rộn sẽ không trở về nhà trong vài ngày. Hiện tại lại khác, cho dù có bận cách mấy, anh nhất định sẽ về nhà qua đêm.

Chuyển biến như vậy, mẹ Kì đều nhìn thấy, bà biết con trai mình thích Trác Viện bao nhiêu, nên cũng thay đổi thái độ với cô. Dù sao cũng là người phụ nữ con trai để ý, thân là mẹ cũng không nên làm khó dễ.

Lại nói, Trác Viện thực sự rất ngoan, rất hiểu chuyện, quả thật được người người yêu, mẹ Kì hết sức hài lòng với cô con dâu mới này.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vốn Kỳ Manh Manh trở lại Đài Loan từ hai tuần trước, nhưng mãi đến một ngày trước hôn lễ, mới cùng Kỳ Nhất Sanh trở về.

Về nhà không thấy Trác Viện, Kỳ Manh Manh bởi vì bị kéo dài thời gian trở lại Đài Loan, đã sớm một bụng giận dữ, nhất thời lập tức bộc phát tính cách đại tiểu thư. Mẹ Kỳ vội vàng nháy mắt, mặc kệ con trai cũng vừa mới xuống máy bay, lập tức bảo anh gọi điện thoại thúc giục anh cả trở về.

Kỳ Nhất Sanh tức giận, không vừa lòng với việc cả nhà đều cưng chiều em gái, nhưng vẫn cầm điện thoại lên gọi.

Một lúc sau, rốt cuộc Kỳ Nhất Thế cùng Trác Viện trở về nhà.

Kỳ Manh Manh vừa ăn bánh sủi cảo với đường phèn tổ yến mẹ nấu, vừa đưa ánh mắt chăm chăm ra ngoài cửa.

Sau khi xe của Kỳ Nhất Thế tiến vào, Kỳ Manh Manh vội vàng bỏ bát lại, cực kỳ hứng thú chạy ra, tặng cho Trác Viện một cái ôm lớn.

Kỳ thật, sau đêm hôm ấy, Trác Viện liền ở lại biệt thự nhà họ Kỳ. Ở chung với nhau trước khi kết hôn làm mọi người trong nhà họ Kỳ kịch liệt phản đối, nhưng không ai nói được Kỳ Nhất Thế, đành phải tùy anh.

Vốn hôm nay Kỳ Nhất Thế muốn mang Trác Viện đi thử áo cưới, thuận tiện nhìn nơi tổ chức hôn lễ, bởi vì công ty tạm thời có việc, anh đành mang theo Trác Viện vào công ty.

Ai ngờ Kỳ Nhất Sanh lại gọi điện thoại, bởi vì Kỳ Manh Manh làm loạn, vốn Kỳ Nhất Thế cũng không để ý, nhưng đi động của anh lại không ngừng vang lên, làm anh đành phải lập tức trở về nhà.

Bất đắc dĩ Kỳ Nhất Thế đành phải bỏ lại một nửa hội nghị, ôm Trác Viện đang thắc mắc trở về.

Thân là anh cả, Kỳ Nhất Thế vẫn cho rằng, em gái được nuông chiều từ nhỏ đã trở nên ngang ngược, tùy hứng lại kiêu căng, nhưng cha mẹ lại coi nó như tim gan, dù anh có ý kiến, cũng chỉ giáo huấn được mấy câu.

“Viện Viện, mình rất nhớ cậu.” Kỳ Manh Manh nhiệt tình ôm Trác Viện, vừa nói vừa cười “Đi, lên phòng mình, mình có rất nhiều lời muốn nói với cậu.”

Kỳ Manh Manh chỉ có ý gọi anh cả một tiếng, sau liền lôi kéo Trác Viện vào cửa. Sau khi ân cần hỏi thăm cô, đại tiểu thư liền một mạch kéo tay Trác Viện đi thẳng đến phòng mình, bỏ lại phía sau những ánh nhìn của những người trong nhà.

Vừa vào phòng, Kỳ Manh Manh lập tức kéo cô ngã nhào lên trên giường, cười đến sung sướng “Rốt cuộc cũng về nhà, thật tốt.” Cô có dáng người cao gầy và đôi chân dài, mảnh khảnh.

Cô đợi Trác Viện cũng đã tắm sạch sẽ xong, đổi sang bộ quần áo mát mẻ ở nhà mới trò chuyện tiếp. Hai tay Trác Viện chống cằm, mỉm cười nhìn bạn tốt “Mình nghĩ cậu sẽ trở về sớm hơn.”

“Vốn là vậy, đều là tại anh hai, theo đuổi cái báo cáo y học gì đó, muốn mình đợi anh ấy, kết quả là bị kéo dài thời gian.” Kỳ Manh Manh ngồi dậy, hai chân vắt chéo, vừa cười, vừa nói “Viện Viện, rốt cuộc cậu với anh cả đã xảy ra chuyện gì?”

Kỳ Manh Manh vốn không tin Trác Viện sẽ đột nhiên cùng anh cả nảy sinh tình cảm. Cô không phải ngày đầu tiên mới biết Trác Viện, tính tình thẹn thùng như vậy, chuyện gì cũng giữ ở trong lòng.

Kỳ Manh Manh đột nhiên hỏi, làm Trác Viện sững sờ một chút, theo bản năng đưa tay vén những sợi tóc lên lỗ tai, xấu hổ cười cười.

“Viện Viện, nói thật cho mình, chúng ta là bạn bè, mình hi vọng cậu hạnh phúc.”

“Anh cả cậu cầu hôn với mình, mình đáp ứng, đây là toàn bộ quá trình.”

“Anh cả mình sao lại đột nhiên cầu hôn với cậu? Hai người thậm chí còn chưa hẹn hò?” Kỳ Manh Manh đâu dễ bị lừa gạt như vậy.

Đáng tiếc, mặc kệ Kỳ Manh Manh hỏi cung như thế nào, Trác Viện cũng hạ quyết tâm không nói. Tính tình đại tiểu thư nổi lên, tức giận xoay người áp chế Trác Viện, có ý xấu cù cô.

Trác Viện chỉ kịp hét lên một tiếng, sau lại không ngừng cười, toàn thân căng thẳng né tránh “Manh Manh, dừng tay... Ha ha...” Lúc này Trác Viện cười run rẩy hết cả người, liều mạng cậu xin tha thứ.

“Nói hay không?”

Trác Viện vẫn không chịu nói, cười đến không thở nổi “Dừng lại đi... Khụ khụ...”

Kỷ Mạnh Mạnh vẫn không buông tha cô như cũ, đơn giản ngồi lên người cô, tiếp tục thực hiện hình phạt bạc bẽo này “Vậy cậu mau nói đi.”

“Mạnh...” Trác Viện sắp thở không nổi.

Lúc này Kỷ Mạnh Mạnh bỗng nhiên dừng động tác lại, ánh mắt bình tĩnh suy xét dấu vết trên ngực Trác Viện, giống như phát hiện ra châu Mỹ, môi khẽ nhếch “Viện Viện, cậu...” Còn chưa nói xong, phía sau liền truyền đến thanh âm của người nào đó.

“Kỷ Mạnh Mạnh.” Thanh âm trầm thấp mạnh mẽ, Kỷ Mạnh Mạnh sợ tới mức thiếu chút nữa lăn xuống giường. Vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy anh cả đang đi về phía giường mình, khí thế kia rất có khả năng một chưởng đánh đổ cô.

“Anh cả...” Kỷ Mạnh Mạnh từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, cả gia đình cung chiêu lên tận trời, chỉ duy nhất anh cả mạnh mẽ lạnh lùng này làm cô khiếp sợ. Nếu trên chọc anh, anh khẳng định có biện pháp chinh cô, kinh nghiệm đau đớn trong quá khứ hiện lên trong đầu, Kỷ Mạnh Mạnh cười đến nín nọt.

Kỷ Nhất Thế vốn tính trực tiếp trở về công ty, đi ra cửa rồi lại quay lại, dưới ánh mắt nghi hoặc của người lớn, anh bước nhanh lên lầu, đi đến phòng Kỷ Mạnh Mạnh.

Một phút trước, khi anh đứng ở cửa, nghe thấy thanh âm đang cười đùa trong phòng của hai cô gái, khóe miệng bất giác nhếch lên. Ai ngờ vừa mới chuyển động tay nắm cửa, cất bước vào phòng, lại thấy em gái mình đang ngồi trên người Trác Viện, mà váy trên người Trác Viện bởi vì giấy giữa đã sớm trượt đến bắp đùi, lộ ra đùi ngọc hấp dẫn, làm mặt anh đỏ lên.

Bệnh nữ vương của em gái anh lại tái phát, nhìn bộ dạng đáng thương bị khi dễ của Trác Viện, vì cười quá mức mà khuôn mặt trắng nõn hiện lên một mảnh đỏ ửng.

“Đi xuống!”

“Ai da, anh cả, bọn em chỉ đang đùa...” Vốn đang trên Trác Viện lại bị anh trai làm hoảng sợ, vội vàng xoay người ngồi quỳ trên giường với bộ dạng vô tội.

Kỷ Nhất Thế liếc em gái một cái, đi lên phía trước kéo Trác Viện đang đỏ bừng mặt lên. Cô cũng ngạc nhiên vì anh lại bắt ngờ xuất hiện, toàn thân không còn sức lực chỉ để mặc anh kéo, mặc anh đưa tay vuốt vuốt tóc giúp cô, trước ánh mắt trừng to của Kỷ Mạnh Mạnh, anh chặn ngang ôm lấy Trác Viện.

“Từ từ, anh cả, anh muốn dẫn Trác Viện đi đâu?” Thấy Trác Viện sắp bị mang đi, Kỷ Mạnh Mạnh không thuận theo.

Kỷ Nhất Thế trừng mắt, lập tức không nói một tiếng, tính rời khỏi phòng.

“Anh trai Kỷ, anh muốn dẫn em đi đâu?” Sau khi trở thành người phụ nữ của Kỷ Nhất Thế, anh liền bắt cô gọi anh là Thế, cô vẫn chưa quen, luôn luôn thẹn thùng, đôi lúc lại xưng hô như trước kia, hiện tại cũng thế.

Nghe thấy Trác Viện gọi mình là “anh trai Kỷ” ba chữ kia chói tai như vậy, Kỷ Nhất Thế không khỏi tròn mắt trừng cô.

Cảm giác thấy Kỷ Nhất Thế thu cánh tay lại, không nghĩ cũng biết, Trác Viện biết mình chết chắc rồi, nhưng cô vẫn không quen chuyện giữa bọn họ, hoảng hốt là trước mặt bạn tốt, cô sao lại không biết xấu hổ gọi tên anh.

Mặc dù đã ở chung, hàng đêm đều cùng giường. Mỗi một lần bị anh ôm ngủ, Trác Viện tự nói với mình nên sớm tập làm quen, nhưng sự sợ hãi đối với anh vẫn tồn tại, có thể cô cần một chút thời gian.

“Anh cả, em cùng Trác Viện đã lâu không gặp, có rất nhiều điều muốn nói, anh đừng mang cậu ấy đi.” Kỷ Mạnh Mạnh bắt đầu làm nũng.

Đáng tiếc, Kỷ Nhất Thế đều không để ý, cất bước đem người ôm về phòng mình, thuận tiện nhắc chân đóng cửa phòng lại.

Kỷ Nhất Thế dùng sức ném Trác Viện lên giường, làm cô choáng váng hoa mắt, thét lên một tiếng kinh hãi. Thân hình cao lớn của anh áp xuống, đem cô bao vây giữa ngực anh và giường, rất mập mờ.

Trác Viện đưa tay chống lên ngực anh, đáng tiếc nửa phần cũng không nhúc nhích được. Kỷ Nhất Thế dùng lực kèm hai cánh tay đang giãy giụa của cô lại, tiến đến gần cô, dùng loại ánh mắt thăm dò nhìn cô. Trần đây ham muốn giữ lấy, rồi sau đó lại cúi người xuống hôn đôi môi cô.

“Đừng...tắm trước.” Cảm giác được anh đang tức giận, Trác Viện ủy khuất quay đầu đi, muốn cự tuyệt nụ hôn của anh, nhưng Kỷ Nhất Thế nhanh tay chế trụ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tiếp tục hôn sâu.

“Làm xong rồi tắm.” Lưỡi của anh dướn trong miệng cô, mãnh liệt hôn làm Trác Viện giãy giụa, cuối cùng vẫn không có cách nào phản kháng, toàn thân trở nên trống rỗng, mềm nhũn.

Từ sau khi bọn họ lên giường, Kỷ Nhất Thế chưa từng kiểm chế tình cảm và dục vọng của anh. Mặc dù hàng đêm đều quấn lấy cô nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ. Mỗi đêm về đến nhà, tắm rửa xong, mặc kệ cô ngủ hay là tỉnh, cũng đem cô hành hạ một phen ở trên giường rồi mới bỏ qua.

Đôi mắt với nhiệt tình của Kỳ Nhất Thế, Trác Viện chỉ có thể cố sức lấy lòng anh, rất sợ chọc anh chán ghét.

Sau khi nghĩ như vậy, Trác Viện bắt đầu hôn trả lại anh, mà Kỳ Nhất Thế cảm thấy cô dịu dàng phục tùng, cũng ôn nhu hôn đáp lại, ấn từng nụ hôn trên môi cô, rồi đưa tay di chuyển xuống dưới vuốt ve.

“Ừm.....” Nhận thấy động tác của anh, Trác viện khẽ run, một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc xông lên từ bụng dưới. Trải qua một khoảng thời gian dạy dỗ, cho dù trong lòng cô chống cự, nhưng thân thể cô vẫn không tự chủ được mà sinh ra phản ứng. Bộ ngực bắt đầu phập phồng, Kỳ Nhất Thế động tâm đưa lưỡi liếm hôn cô, nặng nề mút, đau đến nỗi cô thờ dốc vì kinh ngạc, ừm một tiếng nghe lời, không lộn xộn nữa.

Thân thể to lớn của Kỳ Nhất Thế dán chặt lấy cô, bàn tay trượt vào trong nội y, cách áo lót vừa nắn vừa vờn về ngọc nhũ mềm mại của cô mà thưởng thức, trêu chọc.

“A...Hmm.” Trác Viện không chịu nổi kích tình, không nhịn được liền rên rỉ.

So với Trác Viện ngây ngô, Kỳ Nhất Thế sớm đã là một cao thủ lão luyện, rất rõ những điểm mẫn cảm trên người cô, luôn rất nhanh vén lên khát vọng của cô, muốn thân thể cô phải sẵn sàng, sau đó anh muốn làm gì thì làm.

Lúc này Trác Viện bị hôn đến nghẹt thở cũng nhận thấy được Kỳ Nhất Thế bắt đầu cởi quần áo của cô. Cô biết mình không còn khả năng phản kháng, mà cho dù có làm gì đi chăng nữa thì Kỳ Nhất Thế cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô không hiểu, trước mặt người ngoài anh luôn điềm tĩnh, kiềm chế, sao khi lên giường, lại dồi dào tình lực như vậy?

“Nhất Thế...” Khi anh đưa tay cởi quần lót cô, Trác Viện kích động kêu ra tiếng, bắt được bàn tay to của anh, ánh mắt cầu xin nhìn anh.

“Bỏ tay ra, nếu không đợi lát nữa em cố mà chịu đựng.” Bởi vì dục vọng đang bị kìm hãm, thanh âm anh khàn khàn truyền đến.

“Cầu xin anh....”

Kỳ Nhất Thế nheo mắt, nửa người trên đè ép cô, một tay bắt lấy hai tay cô, cởi cả vạt xuống cột vào khung giường, một tay kia cởi quần lót của cô.

“Ách, không nên...” Trác Viện bị dọa khóc.

Anh đã muốn thì cô phải tuân theo, sớm không thể phản kháng.

Khi toàn thân hai người đều trần truồng nằm trên giường, môi Kỳ Nhất Thế đi tới trước ngực Trác Viện, bú mút, cắn bầu vú cô.

“Cầu xin anh, hiện tại không nên...” Trác Viện giọng cao tay, tối hôm qua bị hành hạ đến nửa đêm, eo hơi hơi đau, chỗ kín còn hơi nhức.

Nhưng dục vọng của Kỳ Nhất Thế đã sớm bị vén lên, đâu dễ dàng chịu nghe lời. Anh không nhìn Trác Viện đang cầu xin tha thứ, hai tay bao lấy bầu vú cô, chậm rãi vuốt phẳng. Đôi môi đi tới chiếc cổ, rú rỉ ben tại cô “Lần này bỏ qua cho em, nếu gọi sai tên anh tiếp, xem anh trừng phạt em như thế nào !” Anh chế trụ người cô, một bên cắn cổ, một bên cởi cả vạt đang trói hai tay cô ra. Sau đó khom người đẩy hai chân Trác Viện, bàn tay đi tới chỗ kín, ánh mắt nóng bỏng nhìn dục vọng đang sôi sục trong cô, sau đó là từng tiếng thờ dốc bật ra từ đôi môi anh đào.

Bởi vì anh tàn sát bữa bãi ở chỗ kín, làm cô bị trêu chọc, hành hạ đến nỗi mất đi lý trí. Cô bất lực nắm lấy tấm ga giường bị nửa người dưới làm thấm ướt. Toàn thân giống như lửa, không nhịn được mà hét chói tai, ngọc ngạ đầu. Anh xác định lúc này cô đã đủ ướt át để đón nhận dục vọng của mình, nhưng ngay sau đó lại dừng động tác lại.

“Nhất Thế...” Cô khó nhịn la tên anh lên.

“Muốn?”

Thấy Trác Viện không có động tĩnh, Kỳ Nhất Thế tàn nhẫn tiếp tục đốt cháy chỗ kín của cô. Một bên khuỷu tay chống bên người ô, cúi đầu thưởng thức thân thể trắng nõn nà. Về mặt vừa khó chịu lại vừa vui thích, muốn bao nhiêu lần có bấy nhiêu, làm cô không dám mở mắt.

Trác Viện cắn môi, đè tiếng rên rỉ xuống, mặt đỏ bừng không dám trả lời.

“Cái miệng nhỏ nhắn này, chỉ có anh mới có thể cắn, buông ra.” Kỳ Nhất Thế bắt mẫn vì cô tự cắn môi mình, để trừng phạt, anh đem môi di chuyển đến lỗ tai cô, ngậm lấy.

Bởi vì là chỗ mẫn cảm, toàn thân Trác Viện cứng đờ, buông môi dưới ra, lên tiếng ngăn cản anh “Ừm, ngừng...”

“Sao lại ngừng?” Kỳ Nhất Thế một bên hỏi, một bên đưa tay lấy bao cao su trên đầu giường, xé mở đeo lên, đem dục vọng đã sớm cứng rắn của mình dùng sức một cái, sức mạnh trước sau như một, hung hăng tiến vào thân thể cô.

“Ừm...” Lần này anh đâm rất sâu, Trác Viện cảm thấy so với lần trước có chút đau.

Kỳ Nhất Thế hiện tại đã sớm bị ham muốn khống chế, không để ý cô có chịu được mình hay không, chỉ có thể đâm sâu hơn. Thấy cô khóc, anh không

thể làm gì khác hơn là ngăn chặn đôi môi của cô, bàn tay di chuyển đến bầu vú cô, buộc cô phối hợp với tốc độ cùng lực đạo của mình, đâm thật mạnh. Trác Viện gất gao cắn áo gối, sợ bộ dạng thét chói tai của mình. Điều này làm anh đau lòng, tốc độ chậm lại, đồng thời nghiêng người liếm cô “kêu lên, buông áo gối ra?”

Kỷ Nhất Thế biết mình nhất định là bị cô mê hoặc đến tẩu hỏa nhập ma, ông ty cũng không thêm đi, văn kiện còn chưa xử lý, chỉ muốn ân ái với cô.

Từ ngày đầu tiên có ý định chiếm hữu cô, anh không nghĩ sẽ buông tay. Chỉ cần qua ngày mai, cô sẽ trở thành người của anh, cả đời cũng không thể rời khỏi, chỉ có thể ở bên cạnh anh, nghĩ đến đây, sự vui sướng tràn ngập tim anh, thật lâu không tiêu tan. Mà Trác Viện đã không chịu nổi, kêu lên “A...”

Ba tháng sau,

Trác Viện chính thức trở thành vợ của Kỷ Nhất Thế, anh cương quyết không cho cô ra ngoài làm việc. Lại nói anh suốt ngày bận rộn, ngay cả tuần trăng mật cũng hủy bỏ, chỉ nói chờ rảnh rồi sẽ đi.

Trác Viện rảnh rồi sinh nhảm chán, ngày ngày quần lấy người giúp việc nấu cơm, hi vọng mọi người dạy cô những món ăn mới. Bằng không toàn bộ nhà họ Kỷ, trên dưới, lớn nhỏ tất cả đều ở nước ngoài, một thân một mình như cô, ngay cả người nói chuyện cũng không có.

Hôm nay, Trác Viện cùng mẹ Kỷ mới về nước đi mua sắm. Mẹ Kỷ một bên chọn quần áo, một bên hỏi cô “Viện Viện, hai đứa đã kết hôn ba tháng, có hay không...” Mẹ Kỷ mờ mịt hỏi, ánh mắt liếc nhìn chiếc bụng bằng phẳng của cô.

Trác Viện sùng sốt, một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, cứng ngắc nói “Còn chưa có.”

“Như vậy à, không sao, cũng không gấp, còn nhiều thời gian, tình cảm của hai đứa tốt như vậy, rất nhanh sẽ mang thai.” Mẹ Kỷ như tự an ủi chính mình, nói xong lại đi sang quầy tiếp theo.

Nhìn bóng lưng mẹ Kỷ, Trác Viện bắt đầu dĩ cười khổ, chậm rãi theo sau.

Mang thai? Làm sao có thể? Kỷ Nhất Thế tránh thai rất an toàn, cho dù bọn họ có kịch liệt đến đâu, anh cũng sẽ không quên. Anh hẳn là không muốn có con? Cô không biết, cũng không muốn đoán, mẹ Kỷ nhắc, cô mới nghĩ tới vấn đề này.

Kết hôn, sinh con, vẫn là tâm nguyện nho nhỏ của cô, cô chỉ muốn có một hạnh phúc giản đơn.

Mặc dù là bị buộc gả cho Kỷ Nhất Thế, nhưng tốt xấu gì cũng đã kết hôn. Mặc dù anh đối tốt với cô, cưng chiều cô như vậy, nhưng cô không có cảm giác được yêu. Có lẽ bởi vì không yêu cho nên mới không muốn mình sinh con cho anh? Nghĩ đến Kỷ Nhất Thế không yêu cô, một nỗi mất mát dâng lên trong lòng Trác Viện, còn nghĩ có phải một ngày anh sẽ yêu người khác hay không. Chỉ nghĩ như vậy thôi trong lòng của cô bỗng cảm thấy rầu rĩ, đây là như thế nào?

Rõ ràng biết cuộc hôn nhân này là kết hợp lợi ích, theo yêu cầu, chẳng qua Kỷ Nhất Thế chỉ muốn cơ thể cô, ngay cả cô còn không biết, mình cùng anh có thể đi đến đâu. Nói không chừng, sau khi Kỷ Nhất Thế chán ghét thân thể cô, sẽ rất nhanh ly hôn với cô, vậy đứa bé đối với anh mà nói, đúng là phiến toái.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trác Viện lần đầu tiên nghiêm túc hỏi cô, nếu như có một ngày Kỷ Nhất Thế không cần cô, vậy cô nên đi đâu?

Nhà họ Trác chắc chắn sẽ không trở về được, bác gái sẽ diện như vậy, làm sao cho phép cô trở về? Anh trai mặc dù thương cô nhưng cô cũng không muốn chuyện của mình làm anh lo lắng.

Kỷ Nhất Thế không để cô mang thai, là lo lắng một ngày bọn họ ly hôn, cô có bắt đền anh hay không?

“Viện Viện.” Đang mãi suy nghĩ lung tung, thanh âm của mẹ Kỷ truyền đến. Cô ngẩng đầu nhìn mới biết mình cùng mẹ Kỷ đã cách mấy quầy hàng, mà bên cạnh mẹ Kỷ, chẳng biết từ lúc nào, thêm ba vị phụ nhân nữa, nhìn cách ăn mặc của các bà, hẳn là người trong xã hội thượng lưu.

Trác Viện đi nhanh đến chỗ mẹ Trác.

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu sao?” Mẹ Kỷ mặc dù yêu thương Trác Viện, nhưng đứa nhỏ này thực sự quá yên lặng, điều này làm mẹ Kỷ

muốn thân thiết với cô cũng không được.

“Không có.” Trác Viện lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười lấy lòng, cô có thể cảm giác được khoảng cách giữa mình cùng mẹ Kỳ. Mặc dù cô cố gắng cải thiện nhưng cũng không có chuyển biến tốt, không khỏi có chút ủ rũ.

“Kỷ phu nhân, vị này là?” Trương phu nhân mở miệng.

“Đó là vợ của con trai cả nhà tôi, Trác Viện.” Mẹ Kỳ mượn cơ hội này giới thiệu với ba vị phu nhân.

“Thì ra là người này? Cô ấy là con gái nhà họ Trác?” Lâm phu nhân nhíu mày hỏi, thái độ cổ chửi cao ngạo, ánh mắt lạnh lùng đánh giá Trác Viện, giọng nói ngạo mạn “Thật là một mỹ nhân bại hoại, khó trách A Thế thích như vậy, nghe nói mẹ cô ta trước đây rất đẹp, cho nên mới... Ha ha.” Ba người không ngừng rì tai nhau.

Nghe thấy vị Lâm phu nhân kia gọi cô là “Con gái nhà họ Trác”, nụ cười trên mặt Trác Viện cũng trở nên cứng ngắt, lúng túng cúi đầu. Nghe thấy bà dùng giọng nói khinh thường khi nói đến mẹ cô, Trác Viện lập tức ngẩng đầu, nhìn thẳng ba vị phu nhân kia, hai tay khẽ run.

“Bác gái, bác muốn nói cháu thế nào cũng được, nhưng xin bác tôn trọng mẹ cháu.” Mẹ cũng mất nhiều năm như vậy, tại sao còn bị cuốn vào chuyện thị phi.

“Làm sao, không cho phép người khác nói? Mẹ cô vốn chính là tình nhân, cái vụ bê bối này ai mà không biết?” Phương phu nhân vốn không lên tiếng, cười lạnh. Bà là bạn tốt của mẹ Trác, ban đầu vụ bê bối này gây ra bao nhiêu sóng gió cho nhà họ Trác. Bà không rõ sự tình, tự nhiên cũng không chào đón Trác Viện.

“Bác gái... Không cho phép bác nói mẹ cháu như vậy!” Hốc mắt Trác Viện đỏ lên vì giận, mở mắt thật to, nhìn chăm chăm vào Phương phu nhân.

“Hừ, cô cho rằng gả cho nhà họ Kỳ thì có thể bay lên thành Phượng Hoàng sao? Tôi nói cho cô biết, cô cũng chỉ là con gái riêng, nói không chừng Nhất Thế chỉ hoa mắt một lúc, thích cô, vui đùa với cô mà thôi. Thân thế nhà họ tốt như vậy, cho dù ly dị rồi lại cưới, cũng có rất nhiều cô gái nguyện ý gả. Mà cô, cả đời đều không thoát khỏi vết nhơ.” Phương phu nhân rất không khách khí giễu cợt, càng nói khó nghe hơn.

Trác Viện bị châm chọc đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng vô cùng tức giận, khóe mắt rung rung, quật cường không chịu chảy xuống. Muốn phản bác, nhưng không tìm được bất kỳ lời nào.

“Viện Viện, không được không lễ phép khi nói chuyện với người lớn như vậy, mau xin lỗi.” Mẹ Kỳ thấy không khí có chút cứng ngắt, định cầm lấy một cái áo đưa cho Trác Viện xem thử, nhưng lại nghe thấy các bà nói đến nhà họ Kỳ, sinh lòng không vui.

Ban đầu khi cưới Trác Viện, bà cũng lo lắng sẽ kéo đến chút ít sóng gió và miệng lưỡi người ngoài. Ba tháng nay đang yên bình, ai ngờ bà vừa mới về nước, lần đầu tiên mang Trác Viện ra cửa đã xảy ra chuyện như vậy, bà làm sao có thể mở mặt.

Trác Viện nghe mẹ Kỳ nói..., khó có thể quay đầu nhìn mẹ Kỳ một cái, phát hiện bà không vui, trong nháy mắt cô lập tức hối hận. Người này, dù không phải là mẹ ruột của mình, nhưng với thân phận con riêng cộng với chuyện mẹ cô là tình nhân, cũng làm cho mẹ Kỳ cảm thấy mất thể diện.

Bộ ngực bởi vì tức giận mà trở nên phập phồng, nhưng Trác Viện biết mình sẽ không xin lỗi, mẹ Kỳ khẳng định sẽ mất hứng, nhưng cô không biết mình tại sao phải nói xin lỗi. Môi mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi, cuối cùng cũng không thể mở miệng.

“Không cần, tôi nhận không nổi.” Phương phu nhân hừ lạnh “Đi đi, tâm tình tốt cũng bị phá hư, hay là về nhà đánh bài đi.”

Ba người bọn họ nói chuyện qua với mẹ Kỳ, quay đầu bước đi, để lại Trác Viện cùng bà. Một người ủy khuất, một người khó chịu, ai nấy sắc mặt rất khó coi.

Buổi tối hôm đó, Kỳ Nhất Thế cùng khách hàng xã giao, uống nhiều rượu, về nhà đã là mười một giờ đêm. Vừa vào phòng khách, cặp tài liệu còn chưa để xuống, đã bị mẹ Kỳ gọi vào phòng suốt một giờ.

Kỳ Nhất Thế có chút men say ngồi trên sofa nhỏ, cả người dựa vào ghế, nhắm mắt lại. Mặc dù đã say, nhưng anh vẫn nghe rõ nội dung chính. Mẹ anh càng nói anh càng bất mãn, sắc mặt khó chịu trầm xuống.

Thật lâu, mẹ Kỳ rốt cuộc đem Trác Viện quở trách, anh mới cắt đứt lời bà, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía bà “Mẹ, mẹ dẫn vợ con ra cửa, nhìn cô ấy bị bắt nạt, còn muốn cô ấy thấp giọng nói xin lỗi với người khác?”

Kỳ Nhất Thế xoa bóp huyệt thái dương. Cả ngày làm việc, buổi tối phải đi uống rượu xã giao, về nhà lại nghe được người khác bắt nạt vợ mình, cả người anh liền nổi đóa.

“Có gì không đúng sao? Nói như thế nào thì Phương phu nhân cũng là người lớn, thái độ của con bé như vậy...” Mẹ Kỳ muốn tiếp tục oán trách nhưng thấy sắc mặt của con trai, liền thu lời nói lại.

Liên tiếp hít sâu mấy cái, Kỳ Nhất Thế tỉnh đứng dậy rồi đi, trước khi đi không quên nói “Mẹ, con cho mẹ biết, cưới vợ là để che chở, bất cứ kẻ nào không nhìn sắc mặt của cô ấy, chính là gây sự với con!”

“A Thế....” Mẹ Kỳ còn muốn nói điều gì nhưng đáp lại bà chỉ có một tiếng đóng cửa.

Bị con trai giận mà không sao giải thích nổi, nhất thời cũng không biết nói gì, rốt cuộc cũng hiểu được con trai để ý Trác Viện bao nhiêu, khí thế bênh vực kia, ngay cả bà là mẹ cũng phải tức giận.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ nhìn thấy con trai nói với bà như vậy, chưa từng thấy qua nó vì chuyện gì mà đá cửa chạy đi? Bà bắt quá chỉ nói Trác Viện vài câu, liền làm nó mất lý trí?

Lúc Kỳ Nhất Thế trở về phòng, chỉ thấy bóng đèn tĩnh lặng, khi anh bật đèn lên, nghe thấy một tiếng “ba”, Trác Viện vốn đang nằm sững sờ trên ghế sofa vội vàng đứng lên.

“Anh đã về.” Trác Viện cố ý cúi đầu không nhìn anh, sợ anh phát hiện mình có điểm khác thường, đứng cách anh mấy bước, nhỏ giọng nói “Anh muốn tắm không? Em giúp anh.” Không đợi anh đáp lời, liền xoay người đi vào phòng tắm.

Nghe thấy tiếng nước chảy, Kỳ Nhất Thế liền trầm tư. Bộ dạng kia của cô ấy, rõ ràng là đang khóc. Chẳng những không giống mẹ anh, lời kéo anh kể khổ, so với bình thường còn ân cần lấy lòng hơn.

Nửa tiếng sau, anh đi ra khỏi phòng tắm, cả người nhẹ nhàng khoan khoái thấy Trác Viện ngồi trên giường, thấp thỏm xoắn tay lại.

“Sao còn chưa ngủ?” Anh liếc nhìn đồng hồ trên tường.

“Em có chút việc muốn nói cho anh....”

Kỳ Nhất Thế nhú mày, không cần đoán cũng biết cô muốn nói gì, anh tắt đèn, nằm lên giường, kéo cô vào trong ngực “Nói cái gì?” căn phòng mờ ảo, truyền đến thanh âm dễ nghe của anh.

“Em... Em hôm nay chộc mẹ tức giận.” Trác Viện suy nghĩ cả một ngày, quyết định thẳng thắn nói với Kỳ Nhất Thế. Nếu không đến lúc anh biết cô chộc giận mẹ Kỳ, cô càng thêm bối rối, cuối cùng quyết định đem lỗi lầm đổ lên người mình.

“Vì sao chộc mẹ tức giận?” Kỳ Nhất Thế thò tay vào trong đồ ngủ của cô, nhẹ nhàng nắm lấy bầu vú cô.

“Hôm nay, em theo mẹ đi dạo phố, đụng phải mấy người bạn của mẹ, em có thái độ không tốt, chộc bạn mẹ tức giận.” Giọng nói Trác Viện hèn mọn truyền vào tai anh, làm cho cánh tay anh bất giác buộc chặt hơn, gất gao ôm cô.

“Sau đó thì sao?”

“Sau khi mẹ trở về rất không vui, em nghĩ... Nên đi xin lỗi bà một chút.” Những lời này cô đã phải ôn lại rất nhiều lần trong lòng, nhưng khi nói vẫn có chút cà lăm.

“Anh biết rồi.”

“Em đây...” Trác Viện không đoán được tâm tư của anh, mượn ánh trăng ngẩng đầu nhìn anh, lại bị anh xoay người áp dưới thân.

Trong bóng tối, bàn tay của anh chế trụ mặt cô, hôn môi anh đào của cô. Tay kia bắt đầu cời đồ ngủ, nụ hôn mang theo mùi rượu cùng treu chọc làm cho Trác Viện không khỏi run rẩy.

“Vẫn không vui sao?” Gặm vành tai bạch ngọc của cô, anh ôn nhu hỏi.

Thấy Trác Viện lắc đầu, mới yên lòng đưa tay trượt vào chỗ mẫn cảm của cô, xoa bầu vú cô, thanh âm tràn đầy ham muốn giữ lấy “Đời này, nên biết điều một chút, không được rời khỏi anh, hiểu không?”

Người phụ nữ ngu ngốc này, lỗi sai gì cũng ôm trên người mình. Nghĩ đến trước kia ở nhà họ Trác, cô chịu nhiều ủy khuất như vậy, làm anh không nhận được muốn dỗ dành cô.

Nghe lời nói cương quyết của anh, Trác Viện liền thờ ơ gấp, một câu cũng không nói hết được, nhiệt độ giữa hai người đang tăng lên. Vật cứng rắn của Kỳ Nhất Thế đè dưới bụng cô đã cực kỳ phản khởi, cô biết đêm nay không tránh khỏi rồi.

Không báo động trước, anh kéo mạnh hai chân cô ra, không chút ôn nhu mà đi vào, vùi đầu trên cổ cô, mút hôn, cuồng dã rút ra lại tiến vào.

“A, a....” Thanh âm rên rỉ hoà lẫn cùng tiếng khóc, chuyện xảy ra hôm nay ít nhiều cũng làm cho tâm tình Trác Viện không tốt. Lúc này vẫn làm bộ như không có việc gì thỏa mãn tâm tình của anh, “Nhất Thế, làm ơn, nhẹ một chút.” Cô nhận không được cầu xin tha thứ, tê dại, mệt mỏi trộn lẫn cùng hỗn loạn khó nói thành lời.

“Tốt, em đừng trốn anh, anh liền nhẹ một chút.” Kỳ Nhất Thế ít khi đồng ý, nói. Kết quả sau khi cô gật đầu, anh mang theo men say lập tức đổi ý, đem thân thể chặt chẽ của cô siết lấy, mỗi một lần rút ra cắm vào lại thêm thâm sâu.

“Thích không?” Bởi vì uống rượu, làm cho anh càng thêm cuồng dã, phóng đảng hơn lúc bình thường. Anh muốn nghe âm thanh tình tế yêu kiều của cô, nhìn cô không kịp hô hấp mà hầu hạ.

Trác Viện không vừa lòng cũng không tiếng động đáp lại. Kỷ Nhất Thế cắn môi cô, cuồng nhiệt nâng cao hai chân cô lên, để trên bả vai anh, hai tay ôm eo cô, nửa người dưới kịch liệt rút ra cắm vào. Khăn trải giường dưới thân hai người bị ái dịch thấm ướt, Trác Viện không tự chủ được mà trở nên yêu kiều, mỗi thanh âm đều như giam giữ trái tim anh.

“Anh không cần như vậy..... Không cần....” Trước kia chưa biết mùi đời, sau khi kết hôn, cô dù không biết cũng cảm nhận được kỹ thuật cao siêu của Kỷ Nhất Thế, mỗi lần đều khiến cô không chịu nổi.

Anh muốn cô chính miệng nói ra “Tốt, vậy em ngoan ngoãn, nói theo anh, em thích.”

Trác Viện không hiểu, ngay cả chuyện này, anh cũng phải bức cô. Nhưng quả thật cô có cảm giác.

“Ừ...” Ngón tay rắn chắc của anh lại đi tới giữa đùi cô, trêu chọc hoa hạnh của cô, mặc cho cô không kiềm chế được dục vọng, eo nhỏ khản thiết cầu xin.

Kỷ Nhất Thế hoan ái là bá đạo, ngang ngược, không để cô kháng cự.

“Thích....” Nghe thấy tiếng thích, Kỷ Nhất Thế thỏa mãn mà nở nụ cười, lại phủ lấy môi cô, sau cùng nửa người dưới tiến lên, gặm nhẹ một tiếng, tùy ý để tinh dịch nóng bỏng bắn vào trong cơ thể cô.

Mãi đến khi kết thúc cao trào, dục vọng của anh vẫn ở trong cơ thể cô, lúc này mới tỉnh táo phát hiện, lần này quên mang theo bao cao su.

Nhìn Trác Viện xui xẻo trước ngực mình, sợ làm cô khó chịu, vội vàng xoay người ôm cô vào trong lòng. Đêm nay, anh không đem dục vọng rời khỏi cơ thể Trác Viện, nghĩ thầm, có lẽ để cô mang thai con của anh, vậy cô sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, nơi nào cũng không đi được.

Sau khi cùng mẹ Kỷ tranh chấp, mỗi ngày Trác Viện đều cẩn thận nhìn sắc mặt của bà, nghĩ muốn lấy lòng bà.

Hôm đó, vừa qua giữa trưa, Trác Viện không muốn ăn đành làm tổ trong phòng, khi đang lẳng lặng ngẩn người, liền nhận được điện thoại của mẹ Trác.

“Bác gái.”

“Tôi hỏi cô, chuyện kia, có phải là sự thật không?” Hôm nay mẹ Trác tham gia một cuộc gặp gỡ, nghe mọi người truyền tai nhau chuyện của Trác Viện, bà làm bộ thân thể khó chịu, vội vàng trở về nhà.

Nghe thấy mẹ Trác chất vấn, Trác Viện nhớ lại tình cảnh lúc đó, lòng tràn đầy khổ sở nói “Vâng.”

“Cô có ý định làm tôi mất thể diện, hay có ý định để cho công ty anh trai cô đóng cửa?” Giọng nói mẹ Trác lộ vẻ chỉ trích, giọng điệu cũng không tốt.

“Cháu không có....” Trác Viện vội vàng phủ nhận, cô làm sao lại dám như vậy?

“Vậy thế này là thế nào? Nhanh nghĩ biện pháp giải thích với mẹ chồng cô, nếu bà ấy tố cáo với chồng cô, đến lúc đó nhà họ Trác cũng phải chịu liên lụy.”

“Cháu sẽ nói với mẹ, cháu sẽ đi xin lỗi....” Nhưng mẹ Kỷ không lên tiếng, cô cũng không dám nói.

“Cô vốn nên nói xin lỗi, người ta nói cũng là lời nói thật, cô tức giận cái gì? Tôi đã nói với cô, cho dù cô tức giận, cũng không thay đổi được cô là con riêng, sự thật mẹ cô là tình nhân.”

Vô cùng đau lòng, vốn tưởng chuyện không vui đã tiêu tan, nhưng lại bị vén lên lần nữa.

“Cháu biết.”

“Biết là tốt, xem ra phải đến nhà họ Phương nói xin lỗi với người ta, vẫn là cô đi xin lỗi mẹ chồng một chút. Cô phải hiểu, cho dù Kỷ Nhất Thế cưới cô, nhưng cô đối với nhà họ Kỷ mà nói, dù sao vẫn là người ngoài. Bọn họ là mẹ con, chồng cô vẫn sẽ che chở cho người nhà mình.”

Cúp điện thoại, Trác Viện mới phát hiện, mình vừa khóc, mấy ngày qua cô luôn muốn khóc, đôi mắt càng trở nên mệt mỏi.

Mặc khác, cô lại không biết, Kỷ Nhất Thế vì giúp cô đòi lại công bằng, đã ra tay với công ty của chồng ba vị phu nhân kia. Không nói đến việc chặt đứt việc cho vay tiền, mà ngay cả sản nghiệp dưới cơ nhà họ Kỷ cũng kết thúc hợp tác.

Kỷ Nhất Thế mạnh mẽ dứt khoát, hành động không chút lưu tình, làm xã hội thượng lưu dâng lên một hồi sóng gió khác. Chuyện ở siêu thị ngày đó được truyền lại ồn ào huyền ảo. Hiện tại công ty người ta bị Kỷ Nhất Thế cho một đao, người nào còn không nhìn ra, tổng giám đốc Kỷ thị đang che chở cho vợ yêu mới cưới của mình?

Sau khi Kỳ Nhất Thế làm ra hành động như vậy, mẹ Kỳ ngày ngày nhận được điện thoại tìm nói chuyện, phiền đến nỗi bà không chịu được. Vốn nghĩ ở nhà đợi chồng trở về Đài Loan đón năm mới với bà, nhưng bà dứt khoát đáp máy bay đi nước Anh, rồi xa chốn thị phi này.

Nói thật, mẹ Kỳ đối với Trác Viện có không ít oán hận, ngày đó lời con trai nói, bà cũng không quên, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Liên tiếp đối phó với thị trường ba công ty kia, Kỳ Nhất Thế ngày cả chân mày cũng không nhăn một chút nào. Nhưng lại có người không nhìn nổi, mấy ngày nay, không ngừng có điện thoại. Bất kể là ai, anh cũng không hẹn thời gian gặp mặt, nhưng đối với người tự mình đập cửa đến tìm, vẫn khó lòng phòng bị.

Ngày hôm đó, Kỳ Nhất Thế đang cùng mấy vị trưởng phòng mở hội nghị thảo luận kế hoạch mới cho quý một, cửa phòng họp trực tiếp bị đá văng ra. Một vị mỹ nữ thân mặc một bộ vest màu trắng thanh nhã, tinh tế, đáng đi uyển chuyển, diện mạo xinh đẹp, nhưng chỉ thấy đôi mắt của cô trừng trừng nhìn phòng họp, chỉ vào Kỳ Nhất Thế nói, “Tan họp.”

Nhóm trưởng phòng lấy được sự cho phép của Kỳ Nhất Thế, mới ngưng ngưng rồi đi. Trong đó có một vị trưởng phòng đi qua bên cạnh mỹ nữ, mới nhớ tới, vị này không phải là đại tiểu thư mới vừa tiếp nhận tập đoàn nhà họ Biên, Biên U Lan sao?

Người phụ nữ này làm việc phách lối, cá tính kiêu ngạo, cả giới kinh doanh đã sớm biết, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không sai.

Đi theo phía Biên U Lan là Thẩm Ước không kịp ngăn cản cô đập cửa.

Hai người đi vào phòng họp, Thẩm Ước nhún vai, khoát tay, một bộ dáng không giúp gì được. Biên đại tiểu thư giẫm mạnh giày cao gót, đi tới trước mặt Kỳ Nhất Thế, hai tay nặng nề vỗ trên bàn hội nghị, vênh vao hung hăng hỏi “Rốt cuộc cậu muốn như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

Anh cùng với Thẩm Ước là bạn tốt, giao tình cùng Biên U Lan tự nhiên không kém. Từng có người đồn bọn họ là Kim Đồng Ngọc Nữ, đáng tiếc, cho dù Kỳ Nhất Thế anh không có phụ nữ, cũng sẽ không tìm tới người phụ nữ có bề ngoài lãnh đạm, nhưng hở ra là vỗ bàn kêu gào với đàn ông, mắt anh không kém như vậy. (Ngư: vậy tức là ai yêu chị này thì chứng tỏ ánh mắt kém rồi :v)

“Cậu lập tức dừng việc chèn ép hiện tại lại, đem tất cả khôi phục lại như ban đầu.”

“Không làm được.”

“Cái gì gọi là không làm được? Rốt cuộc cậu bị thần kinh cái gì? Toàn bộ bọn họ đều tầm thường hết hay sao? Nhà máy, cửa hiệu của công ty tôi, bởi vì cậu chèn ép mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến hành hóa.”

“Chuyện không liên quan đến tôi.” Kỳ Nhất Thế mở hai tay ra, hướng trọng tâm về phía ghế dựa.

“Kỳ Nhất Thế!” Cô sắp nổ tung mất rồi, những ngày qua cô bận rộn đến mồ đầu sứt trán, nếu không phải chuyện nghiêm trọng đến mức vượt quá tưởng tượng của cô, cô sẽ không đến gặp khuôn mặt tú lờ khờ này.

“Tiểu U, cậu trước bình tĩnh, uống một ngụm trà.” Thẩm Ước châm trà, muốn cô ngồi xuống trước.

“Một câu, muốn hay không?”

Kỳ Nhất Thế Từ khi bắt đầu đi học, đã bị đại tiểu thư này uy hiếp hơn vạn lần, cũng không thêm để ý, vì vậy anh không nói tiếng nào.

“Tiểu U, cậu trước nghe lý do A Thế sở dĩ làm như vậy.” Thẩm Ước không tin người luôn làm việc trầm ổn, lấy sự nghiệp làm trọng như cậu ta sẽ làm ra chuyện như vậy, nhất định là người nào chọc tức cậu ta rồi.

“Bên ngoài lý do không phải rất sinh động như thật, còn cần mình giải thích sao?”

Nghe vậy, Biên U Lan tròn tròn mắt, khó có thể tin mà nhìn thoáng qua Thẩm Ước “Cậu thật sự vì giúp vợ trút giận, liền đem thị trường công ty người ta chinh đến suy sụp?”

“Có ý kiến?” Kỳ Nhất Thế lạnh nhạt hỏi.

Đến nước này, Biên U Lan không thể không một lần nữa đánh giá lại người đàn ông Kỳ Nhất Thế. Trong ấn tượng của cô, anh đúng là vì công việc mà mất hết tính người, người đàn ông thiên về sự nghiệp, khi nào thì bắt đầu xử trí theo cảm tính rồi.

“Đau lòng như vậy? Chỉ vì bị nói vài câu, cậu liền vô tình lấy thị trường công ty người ta ra khai đao? Như vậy được không, tôi làm ông chủ, thay mặt những người kia xin lỗi vợ cậu, thế nào?”

“Không cần.”

Đêm đó, Trác Viện hèn mọn lấy lòng, lời nói tự trách mình đến nay vẫn vang vọng bên tai anh, còn làm cho anh xúc động đến muốn đánh người, nếu như không phải anh muốn về với thêm chuyện, có lẽ anh thực sự sẽ làm vậy.

“Vậy tới cùng cậu muốn như thế nào?” Biên U Lan không nhịn được vỗ xuống bàn.

Trong lúc cô đập bàn, cửa phòng họp bị mở ra, người vào là trợ lý Uông Tiểu Lê của Thẩm Ước, chỉ thấy cô lộ vẻ ngọt ngào tươi cười, một bộ dạng hoàn thành sứ mệnh nói, “Giám đốc Thẩm, tôi mang Trác tiểu thư đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phía sau Uông Tiểu Lê, Trác Viện đứng không hiểu ra sao. Cô không biết vì sao vị Uông tiểu thư này lại đến nhà tìm cô, còn sống chết van xin cô đến công ty Kỳ Nhất Thế, không lay chuyển được cô ấy, không thể làm gì khác hơn là theo tới.

Biên U Lan đã từng gặp qua Trác Viện một lần ở hôn lễ, bộ dạng ôn nhu kiều diễm, lần đầu tiên gặp mặt đã thân với cô.

“Viện Viện, em đến rồi.” Biên U Lan cực kỳ thân thiết nắm tay Trác Viện, không còn bộ dạng hung hãn như vừa rồi “Hôm nay nhất định em phải giúp chị, ngàn vạn lần đừng để chồng em tiếp tục hoành hành ngang ngược, giết người bừa bãi.” Biên U Lan càng nói càng khoa trương, đem toàn bộ hi vọng đều gửi gắm trên người Trác Viện.

Cô thân thiết đem Trác Viện đẩy lên trước mặt Kỳ Nhất Thế, mà lúc này Kỳ Nhất Thế vẫn ngồi bất động trên ghế tựa như cũ, cặp mắt lạnh lùng nhìn những người tìm Trác Viện tới.

Kỳ Nhất Thế liếc Thẩm Ước một cái, không cần nghĩ cũng biết, người đề ra chủ ý ôi thiêu này, khẳng định không phải Biên U Lan.

Trác Viện hoàn toàn không rõ tình hình, chỉ biết bọn họ giống như đang tranh chấp cái gì.

“Viện Viện, qua đây.” Kỳ Nhất Thế ra lệnh, không muốn Trác Viện bị cuốn vào trận phong ba này.

“Viện Viện, nói giúp chị.” Biên U Lan không đồng ý thả người, tay lôi kéo Trác Viện.

Kỳ Nhất Thế đứng dậy, kéo Trác Viện vào lòng ngực mình, hướng ba người kia, nói “Ra ngoài!”

“Nhất Thế.....” Trác Viện kéo kéo ống tay áo anh, trực giác nói cho cô biết, chuyện bọn họ tranh chấp tựa hồ có liên quan đến cô.

“Không có việc gì.”

“Cái gì không có việc gì, rõ ràng là một chuyện lớn.” Biên U Lan vội vàng đem chân tướng sự việc giải thích cho Trác Viện. Sau khi nói xong, vẻ mặt chờ mong hi vọng cô giúp đỡ, nói hộ một chút.

“Em xem, chồng em vì giúp em trút giận, trực tiếp đối phó với công ty người ta. Hiện tại người ta muốn xin lỗi, cậu ta không thèm để ý, làm hại chị cũng gặp họa theo.” Biên U Lan một bên quở trách, một bên vì chính mình kêu oan.

Nghe vậy Trác Viện sững sốt, một câu cũng không nói được. Cô chưa từng nghĩ tới, Kỳ Nhất Thế sẽ vì cô mà đắc tội với khách hàng. Trước, mỗi ngày cô đều phải đối mặt với thái độ ôn hòa của mẹ Kỳ, lại bị mẹ Trác trách cứ, ngày ngày cô đều nghĩ cách thương lượng với anh, giải quyết như thế nào mới hợp lý, nhưng anh chỉ có lệ nói cho qua.

Thì ra, đây là kết quả anh muốn.

Chỉ là Trác Viện không hiểu, Kỳ Nhất Thế cùng lắm là muốn thân thể cô, vậy vì cái gì anh có thể vì cô làm như vậy? Nếu lúc trước bọn họ không phải lấy phương thức kia kết hôn, có lẽ cô sẽ cho rằng Kỳ Nhất Thế thật sự yêu cô, nghĩ muốn lấy lòng cô, nhưng sự thật lại không phải như vậy. Cô không muốn tự mình đa tình, cho rằng Kỳ Nhất Thế thích cô, thậm chí yêu cô, cho nên mới lấy phương thức này để người ngoài hiểu rõ cô đối với anh rất quan trọng.

Anh không, Kỳ Nhất Thế không thích cô.

Trác Viện không đoán được tâm tư của Kỳ Nhất Thế, cô cũng không muốn hỏi. Chỉ là hiện tại có cảm giác không phải như vậy, cô quay đầu nhìn Kỳ Nhất Thế một chút. Vẫn không mở miệng, ủy khuất quá nhiều nhưng vẫn cố nén nước mắt, không nhịn được liên tích tụ trên khóe mắt.

Vừa thấy Trác Viện khóc, ánh mắt giết người của Kỳ Nhất Thế quét qua những người trước mặt. Biên U Lan vốn đang muốn nói nữa, thấy vậy chỉ nhếch môi lên, lời nói cũng nuốt vào bên trong. Sau cùng vẫn bị Thẩm Ước lôi kéo cô cùng Tiểu Lê rời khỏi phòng họp, cho hai người một không gian riêng.

Khi những người không có chức vụ kia đi ra ngoài, Kỳ Nhất Thế lau khô nước mắt cho Trác Viện, nâng cằm cô lên “Lần sau, không cho phép đem tất cả tội lỗi ôm vào người, hiểu không?”

Trác Viện không ngừng rơi lệ, nghe Kỳ Nhất Thế nói, gật gật đầu.

Thấy cô gật đầu, Kỳ Nhất Thế cảm thấy mỹ mãn ôm cô vào lòng “ Anh là chồng em, bị ủy khuất, liền nói cho anh, không được ngốc nghếch cái gì cũng không nói, hiểu không?”

Trác Viện vui đầu trước ngực anh, gật đầu.

“ Cô gái ngốc, bị bắt nạt còn muốn đi xin lỗi?”

“Nhưng mẹ...”

“Không có việc gì, bên mẹ anh sẽ xử lý, em chỉ cần để ý anh vui hay không vui là được.”

“Vậy anh còn tức giận không?” Cô lo lắng hỏi, vừa rồi sắc mặt anh cực kỳ dữ tợn, làm cô sợ hãi.

“Nếu em lại khóc, anh liền ôm em vào phòng nghỉ sửa chữa cho thật tốt.” Bên trong đe dọa là tán tỉnh, làm cho Trác Viện sùng sốt.

“Anh...” Mặt cô đỏ bừng. Đưa tay muốn đẩy anh ra, ngược lại không kịp lên tiếng, đã bị Kỳ Nhất Thế ôm vào trong ngực, giống như muốn đem cô ép vào thân thể anh, tiếp theo cúi đầu nặng nề hôn cô.

“Chuyện mẹ tức giận cái gì anh mặc kệ, nhưng em muốn báo đáp anh như thế nào?” Sau khi hôn xong, thấy mặt cô đỏ lên, núm áo sơ mi anh, hai tay Kỳ Nhất Thế để trên cặp mông tròn trịa của cô, đẩy về phía bụng của mình, mập mờ ám chỉ.

Nửa người dưới của hai người khít hợp, anh muốn cái gì sớm đã không cần nói cũng biết. Bị anh ức hiếp lâu như vậy, làm sao Trác Viện không biết, chỉ có thể cắn môi, ngượng ngùng gật đầu. Dù cô nói không cần, anh liền cứng rắn, cô nói muốn, chẳng qua là bị hành hạ khổ sở hơn thôi.

Một tháng sau, bằng năng lực đồ dành của Trác Viện, tâm tình của Kỳ Nhất Thế cũng tốt hơn. Hơn nửa ngày ngày Biên U Lan ở li nhà anh không đi, phiền đến nỗi anh không thể đuổi cô ra, rốt cuộc cũng đáp ứng bỏ qua cho công ty ba nhà kia, quan hệ hợp tác trở lại.

Trải qua chuyện lần này, Trác Viện phát hiện mình cùng Kỳ Nhất Thế, trong lúc đó, dường như có chút thay đổi. Mặc dù cô không dám nhìn thẳng anh, nhưng cũng không phải bởi vì sợ hãi, mà là bởi vì nhìn thấy mặt sẽ đỏ tim đập mạnh, tim như nai con đi loạn, cô không hình dung ra cảm giác như vậy.

Mỗi lần, cô đều muốn nhìn lên Kỳ Nhất Thế, ví như lúc anh lái xe cô đều liếc trộm anh, anh nhìn giấy tờ, cô giả vờ đọc sách trong thư phòng để cùng một chỗ với anh, anh ngủ, cô nhất định chống cằm nhìn.

Cô biết, mình đã rung động với Kỳ Nhất Thế.

Đồng thời Trác Viện còn phát hiện, sau khi mình kết hôn, số lần nghĩ đến Phương Đại Tề cũng ít đi. Hiện tại trong đầu cô cũng chỉ có bóng dáng Kỳ Nhất Thế, lần nào cũng thật cẩn thận giấu đi cảm tình này, nhưng khi anh bá đạo đòi lấy thân thể cô, cô vẫn không chịu nổi mà chiều chuộng anh. Nhưng cô vẫn kiềm chế mình lại, biết Kỳ Nhất Thế là người đàn ông chuyên chế, cương quyết như vậy, cô sợ trào cao té đau.

Mặc dù Trác Viện không dám thừa nhận tình cảm của mình đối với Kỳ Nhất Thế, nhưng những thay đổi của cô, ngay cả người giúp việc nhà họ Kỳ cũng nhìn ra, bọn họ cũng phát hiện, thiếu phu nhân yêu cười, nói cũng nhiều hơn.

Kỳ Nhất Thế đương nhiên cũng nhận ra điều này.

Ngày hôm đó đi làm, anh mặc áo sơ mi vào, Trác Viện đứng trước tủ quần áo tìm cả vạt cho anh “Cái này được không?” Cô lấy cả vạt đo trước người anh.

“Ừ.”

Giúp Kỳ Nhất Thế thắt cà vạt, là sự ăn ý mà mấy ngày hôm nay bọn họ bồi dưỡng ra được. Trác Viện trước đem tóc cài vào sau tai, sau cầm lấy cà vạt thắt lên cổ Kỳ Nhất Thế, không thuận thực thắt thành nút.

Động tác của cô không nhanh, vẻ mặt chuyên chú, Kỳ Nhất Thế thấy cô chăm chú như vậy, cũng không thúc giục cô, cùng lắm anh không ra khỏi cửa nữa, sớm cũng không còn kịp.

Khí trời từ từ trở nên lạnh, biệt thự nhà họ Kỳ luôn mở máy sưởi nên sáng sớm Trác Viện chỉ mặc quần áo ren.

Từ tầm mắt Kỳ Nhất Thế nhìn xuống, xuân sắc trong cổ áo nhìn không sót thứ gì. Tiếp theo, anh xấu tính vuốt ve eo thon của cô, một đường đi tới ngực, vuốt ve ngọc nhũ của cô.

Trác Viện vì quá tập trung, không để ý thấy anh đang ra tay, một bên cắn môi, một bên cời cà vạt ra “Hình như không được ngay ngắn, em thắt lại một lần nữa.”

Kỳ Nhất Thế vốn cũng không nói nhiều, đáp lại một tiếng cho phép cô tiếp tục chiến đấu với chiếc cà vạt, mà mình thì nhàn nhã kéo eo cô vào, tiếp tục xoa bầu vú cô, trên dưới đều vuốt, hương thụ xúc cảm.

Trác Viện ngẩng đầu lên nhìn thẳng anh, co thân thê lại “Anh như vậy em không thất cà vạt được.”

Đáng tiếc, Kỳ Nhất Thế không để ý đến kháng nghị của cô, tiếp tục giờ trò như cũ, còn càng sờ càng hưng phấn, làm Trác Viện cắn môi buông cà vạt ra, giữ chặt tay anh.

“Nhất Thế.... Không nên.”

“Ừ! Tại sao?”

“Nơi đó của em còn đau....”

Một tháng nay anh so với trước ở trên giường hành hạ cô còn tệ hại hơn, mỗi sáng sớm cô phải mạnh mẽ giữ vững tinh thần rời giường giúp anh chuẩn bị, nhưng có khi thú tính của anh lại bộc phát.

Nghe vậy, Kỳ Nhất Thế nhăn mặt cau mày “Sao lại đau?”

Nơi đó của cô thật quá yếu đuối, mỗi lần anh muốn tiếp, cô sẽ khóc kêu đau, có khi anh tốt tính sẽ bỏ qua cho cô, nhưng có khi chính anh cũng không kiềm chế được, chỉ biết mạnh hơn, nhìn cô đáng thương hầu hạ dưới thân.

Trác Viện không nghĩ tới anh sẽ hỏi lại cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên một mảng.

Thấy bộ dạng thẹn thùng này, Kỳ Nhất Thế không nhịn được ôm chặt cô, bắt lấy cằm cô, liếm hôn môi cô, mãi đến khi thỏa thích mới nói, “Đêm nay em theo anh đi tham gia một tiệc rượu.”

Trác Viện bị hôn đến choáng váng, nghe lời gật đầu.

“Sau khi tan tầm, anh cho lái xe tới đón em.”

Trác Viện lại gật đầu, tiếp theo cảm giác thân thể của mình đột nhiên bay lên, sợ tới mức nắm lấy bờ vai của anh “Nhất Thế....”

Kỳ Nhất Thế ôm cô lên trên giường, nhẹ nhàng hôn vào cánh môi cô “Ngủ tiếp một chút, tối hôm qua hầu như em không ngủ.” Lời nói của anh lộ vẻ trêu chọc.

Nghe vậy, Trác Viện xấu hổ kéo chăn qua, không dám nhìn anh, trong phòng lại truyền đến tiếng cười đắc ý của Kỳ Nhất Thế.

Tối gần tới, Trác Viện vừa hát, vừa bày lễ phục buổi tối muốn mặc ra, đây là quà sáng nay Kỳ Nhất Thế tặng.

Cả thân lễ phục màu tím mềm mại, cổ tay áo làm bằng ren, vai nhỏ một chữ lĩnh, phía trước eo là một băng gấm được thắt nút lại rất đẹp.

Lúc Trác Viện cầm lễ phục so trước gương, di động trên giường vang lên, cô để lễ phục xuống đi nghe, trên màn hình xuất hiện dãy số của Kỳ Nhất Thế.

“Là anh” Kỳ Nhất Thế đầu bên kia vội vàng kiểm tra lại tài liệu chuẩn bị họp, điện thoại kẹp bên tai.

“Sao vậy?” Trác Viện ôn nhu hỏi, không biết sao anh lại gọi điện thoại di động cho cô. Trước kia đều trực tiếp gọi về nhà, để người hầu báo lại, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn anh gọi vào di động của cô.

“Thích bộ lễ phục anh tặng cho em không?”

Bộ lễ phục này từ mấy ngày trước nhờ người chuyển bằng máy bay về, lại bởi vì công việc quá bận, nhất thời đã quên đưa cho cô. Vốn nghĩ muốn tận tay đưa cô, cho cô một bất ngờ lớn, nhưng tiệc rượu lại là đêm nay, anh thật sự không cách nào phân thân được, đành phải để lái xe đem về nhà trước.

Mười phút trước, anh kết thúc một hội nghị, mới bớt chút thời gian gọi điện thoại cho cô.

“Ừm, cực kỳ thích.” Trác Viện đỏ mặt trả lời, một cảm xúc ngọt ngào dâng lên trong lòng, cười đến nỗi ánh mắt cũng cong lên.

“Vậy có bày tỏ cái gì hay không?” Bút trong tay Kỳ Nhất Thế khoanh vào trọng điểm trên tài liệu, dù mặt mày nhăn lại, nhưng thanh âm lại tiết lộ tâm tình vui vẻ của anh.

“Cảm ơn anh....”

“Chỉ có như vậy? Thực không thành ý.” Anh nghe qua có chút không vừa lòng.

“Vậy, anh muốn thế nào?” Máy ngày nay được Kỳ Nhất Thế nuông chiều, lá gan của Trác Viện lớn hơn rất nhiều. Ngay cả lúc nói chuyện với anh cũng không sợ hãi rụt rè, mà có ý làm nũng, làm Kỳ Nhất Thế nghe thấy tâm tình lại tốt hơn.

“Để anh suy nghĩ xem anh muốn thế nào.”

“Anh...”

“Anh như thế nào?”

“Anh bắt nạt em.” Trác Viện đỏ mặt chu miệng lên án, nhẹ nhàng lấy bộ lễ phục ra.

“Em là vợ anh, anh bắt nạt em, ai dám chỉ trích?”

“Chán ghét anh.....” Anh bá đạo nhất, Trác Viện liền càn kiệt vốn từ. (ý chỉ không còn gì để mắng anh ấy đó).

“Hừm?”

“Tối hôm nay..... Buổi tối em lại làm anh vui vẻ.....” Trác Viện nói xong, cảm thấy toàn thân như bị điện giật. Cô chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ nói ra những lời rõ ràng này, mà đối tượng lại là Kỳ Nhất Thế.

“Nói lại lần nữa xem.” Bút trong tay Kỳ Nhất Thế ngừng lại, cho rằng mình nghe lầm.

“Em..... Buổi tối em lại cùng anh nói.” Trác Viện không có dũng khí nói lại lần nữa, cô cảm thấy tim mình đang nhảy lên, rõ ràng có thể nghe thấy từng phát từng phát một, chỉ sợ Kỳ Nhất Thế đầu bên kia cũng nghe được.

“Nhưng anh không chờ kịp đến buổi tối, làm sao bây giờ?” Đặt bút trong tay xuống, cả ngày hôm nay ở trong trạng thái căng thẳng, lúc nghe cô nói rõ ràng như vậy tâm tình mới buông lỏng, Kỳ Nhất Thế có chút nóng bức, nói lỏng cả vạt ra, dựa vào ghế dựa sau lưng.

Trác Viện đầu bên kia lại không có tiếng động, chỉ cắn môi, không hiểu ý tứ trong lời nói của Kỳ Nhất Thế. Bình thường anh chỉ có khi về nhà, nằm trên giường mới nói những lời này với cô, hiện tại anh ở công ty, Trác Viện nhất thời không biết nói cái gì.

“Tối tìm anh, anh muốn nhìn em.”

“Tối công ty?” Sau khi kết hôn, cho tới bây giờ anh cũng không yêu cầu cô đi đến công ty của anh, đây là lần đầu tiên để cô đi tìm anh “Nhưng anh còn đang làm việc, em qua sẽ quấy rầy đến công việc của anh.”

“Qua đây, anh để lái xe đi đón em.”

“Không được, em còn chưa trang điểm, còn mặc thử lễ phục, còn chưa tìm giày để kết hợp cùng, em...” Trác Viện khẩn trương giải thích.

“Bộ dạng em không mặc quần áo anh đều nhìn rồi, còn để ý em trang điểm?” Lời nói tán tỉnh này, nói trắng ra như vậy cũng làm Trác Viện đỏ bừng mặt.

“Anh....anh...” So với lời nói lớn mật của Kỳ Nhất Thế, Trác Viện hoàn toàn không chống đỡ được. Sau khi ở với người này, cô một chữ cũng nói không xong.

Kỳ Nhất Thế không cần nhìn cũng đoán được, khẳng định cô ở đầu bên kia đã đỏ bừng mặt. Anh vui sướng cười ra tiếng, mà tiếng cười này làm cho vẻ mặt thư ký vừa gõ cửa bước vào kinh ngạc không thôi.

Kỳ Nhất Thế ra hiệu cho thư ký, lập tức lại nói với Trác Viện ở đầu bên kia điện thoại “Đã đến giờ họp, nhớ rõ, nửa tiếng sau, lái xe sẽ đến nhà đón em, không cho phép đến muộn.”

Chờ sau khi cúp điện thoại, trên mặt Kỳ Nhất Thế vẫn mang theo ý cười như cũ, anh chỉnh lại cà vạt, mặc áo khoác tây trang vào, lấy tài liệu cần sử dụng, đứng dậy bước dài ra khỏi văn phòng.

Đi theo phía sau Kỳ Nhất Thế là thư ký ngơ ngác không nói lên lời. Cô làm việc cùng tổng giám đốc đã hai năm, đây là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc cười, vẻ mặt chưa từng vượt quá sự nghiêm túc, bây giờ cả người nhìn qua lại càng đẹp trai hơn.

Cuộc gọi vừa rồi, hẳn là phu nhân tổng giám đốc, xem ra lời đồn tổng giám đốc cưng chiều vợ là sự thật.

Thời gian trước, thân phận con gái riêng của phu nhân tổng giám đốc nổi lên phong ba, tổng giám đốc ra lệnh một tiếng, đối phó với những người yêu thích tám chuyện kia.

Trước kia tổng giám đốc đi làm dường như luôn bán mạng làm thêm giờ, lấy công việc làm quan trọng. Thời gian này lại tôn trọng cuộc sống sáng chín chiều năm (ý chỉ sáng 9h đi làm, chiều 5h tan sở đó), tuy không đến mức tan tầm lập tức rồi đi ngay, nhưng cũng không kéo công nhân viên lại làm việc đến nửa đêm. Chỉ cần điểm này, thư ký tiểu thư liền đối với vị phu nhân tổng giám đốc từng có vài lần duyên phận cảm tạ không thôi.

Vị phu nhân này bề ngoài nhìn mềm mại, xinh đẹp động lòng người so với những người phụ nữ trước đây của tổng giám đốc hoàn toàn khác nhau. Nhưng cô ấy mạnh mẽ như vậy, lại có thể níu chặt được tổng giám đốc, làm cho anh cũng chiều không dứt, xem ra tổng giám đốc phải chịu thiệt thòi rồi.

Hội nghị ngọt ngào, so với dự đoán còn tốn thời gian hơn, làm Kỳ Nhất Thế khi kết thúc hội nghị mới phát hiện, đã hơn tám giờ tối.

Chết tiệt! Anh mắng trong lòng.

Trong phòng họp, các trưởng phòng còn đang thu thập giấy tờ cùng báo cáo trên bàn, lại thấy tổng giám đốc luôn là người cuối cùng rời khỏi phòng họp, nhưng giờ đã nhanh chóng rời đi. Còn có mấy vị trưởng phòng nghĩ muốn cùng anh đàm phán nội dung cuộc họp vừa rồi, ai ngờ tổng giám đốc ngay cả đầu cũng không quay lại liền biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Khi Kỳ Nhất Thế trở lại phòng làm việc, nói với thư ký ngồi bên ngoài “ Cô ấy đâu rồi?” Anh nói, Trác Viện sẽ không dám không đến, cô không có lá gan cãi lời anh.

Chẳng qua hội nghị này kéo dài hơn ba tiếng, anh không xác định, cô đợi lâu như vậy, có thể đi trước hay không.

“ Ba tiếng trước tổng giám đốc phu nhân đi vào phòng làm việc của anh, chưa đi ra.”

Phòng làm việc của anh? Hình ảnh khác hiện lên trong đầu Kỳ Nhất Thế “ Cô có thể tan việc trước.” Anh nói với thư ký.

“Vâng.”

Nói xong, Kỳ Nhất Thế trở lại phòng làm việc, đóng cửa lại, đem cái nhìn chăm chú của thư ký cách ly ngoài cửa.

Đi đến trước cửa phòng nghỉ, Kỳ Nhất Thế nhìn cửa vốn đóng chặt mà bây giờ chỉ khép hờ, khăn trang trên mặt mới dần buông xuống.

Đẩy cửa phòng nghỉ ra, nhìn theo ngọn đèn yếu ớt phía ngoài, anh mơ hồ thấy trên chiếc giường lớn, Trác Viện đang nằm ở đó.

Cô ngủ rất say, Kỳ Nhất Thế đến gần, ngồi trên giường đưa tay sờ mặt cô, cũng không thấy cô tỉnh lại.

Trên đầu giường, là túi xách của cô, dưới giường có mấy túi giấy, tuy nhìn không rõ nhưng có thể đoán được đó là lễ phục anh đưa buổi sáng, còn có những cái cần dùng cho việc tham gia tiệc rượu, cô mang đầy đủ mọi thứ đến.

Không nghĩ tới cô sẽ mang lễ phục đến, túi nhỏ túi lớn như vậy.....

Quay đầu lại nhìn Trác Viện nằm trên giường, tóc quá vai xõa trên gối, gương mặt trắng nõn, lông mày tinh tế, cánh mũi thanh tú, môi anh đào hé mở, cảm thơn nhẹn. Kỳ Nhất Thế chỉ nhìn cũng thấy tim rung động. Hai tay chống sang hai bên cạnh đầu cô, hôn nhẹ lên cái trán tròn bóng của cô, môi nhân tiện hôn qua chóp mũi cô, lại hôn đến cánh môi. Anh ngậm trong miệng, từng chút từng chút một, đầu lưỡi không thỏa mãn cạy mở răng của cô, chen vào trong miệng, cuốn lấy đầu lưỡi cô, vừa mút vừa liếm.

Kéo chân ra, chỉ thấy sau khi cô ngủ, chiếc váy ngắn bởi vì vận vẹo mà lật chuyển vào bên trong đùi, lộ ra thân mình cuộn tròn cân đối, hai chân trắng mịn. Tay anh sớm không kiềm nén được, theo đường cong trên đùi cô, một đường vô vẻ da thịt mềm nhẵn của cô, thăm dò vào trong váy. Đầu tiên là hơi hơi kéo mở quần lót ren, sau lại xuyên qua nắm chặt eo nhỏ, lại hướng lên trên, đi tới cặp vú tròn trịa của cô.

Bàn tay to lớn bao phủ lấy viên nhỏ mềm mại, lại nặn lại nhéo chơi đùa, nụ hôn của anh cũng theo đó mà tăng mạnh lực đạo, mang theo ham muốn, càng ngày càng thô bạo.

“Ừm.....” Trác Viện bị hôn đến khó chịu, ừm một tiếng, đưa tay muốn đẩy thân thể cao lớn đang đè cô ra.

Kỳ Nhất Thế vừa hôn vừa nghiêng người đem một tay đi đến sau lưng cô, kéo khóa váy xuống, thuận thực cởi bỏ nội y của cô, để toàn thân cô trần truồng nằm trước mặt anh, thừa thách thức tự chủ của mình.

Thiếu đi quần áo để che giấu, Trác Viện cảm thấy từng cơn lạnh đang kéo tới, thì thầm một tiếng, nghiêng người đi, hai tay co rút trước ngực, rồi sau đó lại tiếp tục ngủ, hoàn toàn đem Kỳ Nhất Thế đang bị dục vọng khơi mào để qua một bên.

Kỳ Nhất Thế trừng mắt, không cam lòng bị cô xem nhẹ, quần áo trên người đều bị anh cởi, vậy mà vẫn ngủ đến không biết gì như thế.

Anh ngồi thẳng người, khi đang định cởi quần trên người mình mới phát hiện cửa phòng nghỉ vẫn mở. Không có anh cho phép, không ai dám xông vào, nhưng anh vẫn đứng dậy đi lên phía trước khóa cửa lại.

Kỳ Nhất Thế mở ngọn đèn mờ ảo trong phòng nghỉ lên, ánh sáng nhàn nhạt càng làm không khí trở nên mờ ám. Anh kéo cả vạt trên người xuống, cởi nút áo sơ mi, lộ ra lồng ngực cường tráng, rồi sau đó tháo thắt lưng ra, cởi quần cùng khóa kéo.

Sau khi anh lên trên giường, kéo chăn qua đem thân thể trần trụi của hai người che lại. Cánh tay tìm Trác Viện dưới thân, một tay kéo cô tiến vào trong lòng ngực mình. ...

Nhiệt độ da thịt gần nhau, kéo cao ham muốn của Kỷ Nhất Thế, làm anh bứt rứt.

Anh tung mình đặt Trác Viện dưới thân, kéo hai chân cô ra, quần lên hai bên eo anh, nửa người dưới dán vào cô, bởi vì sức nặng ép xuống của anh, làm Trác Viện có chút khó chịu, rên rỉ, thử xoay người, muốn né tránh, không cho phép quấy nhiễu mộng đẹp của mình.

Nhưng mặc kệ cô cử động thế nào, cũng không thoát khỏi sức nặng kia, thử đưa tay đẩy ra. Kết quả, sức lực như gãi ngứa kia chỉ càng thêm khiêu khích, đốt cháy toàn bộ tính nhẫn nại của Kỷ Nhất Thế.

Một tay anh dứt khoát đem hai cánh tay ngọc ngà chế trụ trên đầu cô, một tay còn lại nâng nửa người trên của cô lên. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, say mê nhìn thân thể nhỏ nhắn, mềm mại trước ngực, nhìn không được cúi đầu hôn lên cặp vú cứng ngắc của cô, dùng lực hôn, làm Trác Viện vốn đang yên giấc dưới thân bắt đầu vận vẹo.

“Ừm... Đau...” Nghe thấy thanh âm nói khẽ của cô, Kỷ Nhất Thế cắn một cái, làm cô ngay lập tức mở to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

“Còn muốn ngủ?” Thấy cô mở to mắt, bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

“Nhất Thế...”

“Không cho phép ngủ.” Thấy cô vừa muốn nhắm mắt, như không rõ mình bị anh đặt dưới thân, mà anh lại đang định hung hăng ăn cô.

“Nhất Thế, cho em ngủ một chút...” Mang theo thanh âm buồn ngủ có chút ngọt ngào. Trác Viện cũng không hiểu, sao gần đây lại thường thích ngủ như vậy, chỉ cần vừa thấy giường, đã nghĩ đến cảm giác ngủ trên đó.

Người phụ nữ này, rõ ràng nói muốn anh được vui vẻ, kết quả đi tới công ty, vậy mà chỉ nghĩ đến ngủ.

Thấy cô quá thật lại ngủ tiếp, Kỷ Nhất Thế hí hí mắt, bắt đầu mở hai chân cô ra, không có báo hiệu, nửa người dưới dùng lực nhất định, nặng nề tiến vào thân thể cô.

“Ừm...” Bị đau đớn đột nhiên làm cho bừng tỉnh, Trác Viện đau đến ườn người, muốn dục vọng cứng rắn đi ra.

“Nhất Thế...” Trác Viện tránh thoát khỏi ánh mắt anh, muốn đẩy anh ra, lại phát hiện hai tay sớm bị anh vây hãm trên đỉnh đầu, mà Kỷ Nhất Thế lại bắt đầu nhích người trước sau, một lần so với một lần còn sâu hơn, tiến thẳng vào trong cơ thể cô, căn bản không để cho cô kịp lùi bước.

Trác Viện cho là anh tức giận, cắn môi, nhắm mắt không dám lên tiếng, chỉ sợ làm anh tức thêm.

“Còn muốn ngủ?” Chôn trong cơ thể Trác Viện, thân thể Kỷ Nhất Thế đè ép cô, một tay nheo cầm cô, ánh mắt thì như lửa đốt nhìn gần cô, muốn cô mở to mắt nhìn mình.

Trác Viện vội vàng lắc đầu, có chút không chịu nổi sức mạnh của anh, lấy lòng hôn lên môi anh, đầu lưỡi cẩn thận dò xét, ngốc nghếch mút lấy nó.

Theo nụ hôn của cô, Kỷ Nhất Thế biến bị động thành chủ động, hôn đến khi cô không thở nổi. Bàn tay vỗ về chơi đùa trên ngọc nữ của cô, cho đến khi thỏa mãn mới buông cánh môi cô ra, lấy hai mắt trần đầy khao khát cùng cô nhìn nhau. Mặc dù động tác đã trở nên dịu dàng, nhưng tốc độ vẫn từng chút từng chút tăng nhanh, làm Trác Viện sợ tới mức nức nở.

Đau đớn xen lẫn khoái cảm, Trác Viện say sưa lắc mông, phối hợp với tiết tấu của anh, hòa hợp trong trận hoan ái thô lỗ này, cho đến cao trào.....

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Kỷ Nhất Thế vẫn nằm trên người Trác Viện như cũ, cũng không rời khỏi cơ thể cô, tiếp tục hưởng thụ phần sung sướng kia.

Trác Viện bị ép đến khó chịu, duỗi tay bị buông ra, vỗ nhẹ bờ vai của anh, muốn anh di chuyển.

Nhưng Kỷ Nhất Thế chẳng những không rời khỏi, vẫn cực kỳ cố ý cắm sâu vào bên trong cơ thể cô.

Bởi vì anh không tiếng động chen vào, Trác Viện kêu lên một tiếng.

Cúi đầu ngấm khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận vừa bị mình yêu thương, nhìn người phụ nữ bé nhỏ hết sức quyến rũ này khiến Kỷ Nhất Thế cảm thấy thỏa mãn, dựa vào bên tai cô nói mấy câu.

“Không cần...” Anh vậy mà muốn cô chủ động, Trác Viện sợ tới mức lắc đầu, ánh mắt cầu xin nhìn anh, muốn anh dừng lại ý nghĩ muốn bắt nạt cô.

“Không phải em muốn làm anh vui vẻ sao?” Kỷ Nhất Thế không để ý tới lời cầu xin của cô, xoay người một cái. Giữa tiếng hét kinh hoàng của Trác Viện, để cô dặng chân trên người mình, nửa người dưới của bọn họ vẫn dán sát như cũ. Cái tư thế này làm dục vọng của anh càng thêm sâu, khiến cô không khỏi lắc mông.

“Anh vừa mới vui vẻ qua...” Anh rõ ràng thừa dịp cô ngủ hưng hăng muốn cô, ham muốn cũng đã phát tiết rồi.

Đáng tiếc, khi ở trên giường Kỷ Nhất Thế sẽ vui đùa vô lại, hai tay nắm eo nhỏ của cô, thắt lưng mạnh mẽ đẩy lên vài cái. Thân thể Trác Viện vừa cao trào còn mẫn cảm, bị anh cố gắng đâm sâu, nơi riêng tư không nhịn được mà co rút lại, có chút không chịu nổi.

Sợ thứ thô to của anh, Trác Viện không có chỗ trốn, chỉ có thể bị ép ngồi trên người Kỷ Nhất Thế. Cô lắc mông, nuốt nhả dục vọng cứng rắn của anh, đáng thương tội nghiệp lấy lòng anh, muốn anh sau khi thỏa mãn có thể buông tha cho mình.

Chỉ là Kỷ Nhất Thế tham lam không biết thỏa mãn. Sau mỗi lần cao trào, mặc cho cô mệt đến mức nằm trên người anh thở gấp, nhưng anh vẫn lấy tay thiêu đốt ham muốn ở chỗ hai người kết hợp, nơi riêng tư của cô có tinh dịch của anh cùng ái dịch của cô, sớm âm ướt đến rồi tỉnh rồi ngủ.

“Từ bỏ.....” Cô mệt mỏi, rung rung nói.

Mỗi khi Trác Viện cho rằng anh buông tha mình, nằm bò trước ngực anh, nơi riêng tư nuốt lấy dục vọng của anh, mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ, thì tay Kỷ Nhất Thế sẽ tiếp tục khiêu lửa, từng chút một làm cô bị khoái cảm thiêu cháy. Mặc dù cô lắc mông muốn chạy trốn, nhưng bàn tay anh lại gắt gao giữ chặt mông cô, dù cô vận vẹo như thế nào cũng không trốn được.

Hai người vốn tính tham gia tiệc rượu, nhưng cũng sớm đem chuyện này ném sang một bên. Đối với Kỷ Nhất Thế mà nói, không có gì quan trọng hơn việc giữ lấy thân thể cô. Nhìn cô ở trên giường bị mình bắt nạt đến khóc lóc cầu xin, càng khiến anh thay đổi nhiều kiểu tiếp tục bắt nạt cô, thế nào cũng không muốn dừng lại. Trước kia anh bá đạo muốn cô, ít nhiều vẫn sẽ bắn khoan thân thể cô không thừa nhận được, nhưng đêm nay anh lại làm càn khi nghe cô nói muốn anh vui vẻ.....

Mà Trác Viện bị anh đùa nghịch thành các loại tư thế xấu hổ, bị anh lấn qua lấn lại. Mãi đến gần tới mới vui vẻ sửa sang lại quần áo, đóng gói lễ phục cùng phụ kiện xung quanh, ngay cả đồ trang điểm mang đến cũng không có cơ hội dùng.

Vì cảm ơn Trác Viện đã giúp đỡ, giải quyết được vấn đề hàng hóa của công ty, Biên U Lan dứt khoát coi Trác Viện là khách quý trong tiệc sinh nhật của mình mà gửi thiệp mời.

Chỉ là, ý tốt của cô bị Kỷ Nhất Thế vô tình không chấp nhận. Biên U Lan tức giận đến nỗi phải bỏ lại công việc, xông thẳng vào văn phòng Kỷ Nhất Thế. Giống như lần trước, cô vẫn một chân đá văng cửa như cũ, không để ý đến sắc mặt khó coi của anh khi bị quấy rầy công việc.

“Tổng giám đốc, Biên tiểu thư muốn gặp anh...” Thư ký không kịp ngăn cản, chỉ có thể đứng cạnh cửa khẩn trương giải thích.

Từ lần trước, sau khi Biên tiểu thư quấy rối hội nghị, tổng giám đốc liền ra lệnh, một khi Biên tiểu thư không có bất cứ hẹn trước gì mà tự tiện xông vào công ty lần thứ hai, liền lập tức để nhân viên bảo vệ đuổi cô ra ngoài.

Thư ký tiểu thư nghe thấy, cũng không dám bảo nhân viên bảo vệ đuổi Biên tiểu thư ra ngoài thật. Dù sao đi nữa, vị Biên tiểu thư này cũng có vị trí nhất định trong giới kinh doanh siêu thị ở Đài Loan, cô chỉ cần nói một câu, liền đủ để ảnh hưởng đến sự phát triển của hệ thống siêu thị trong nước, lại nói khi thế cô ngang tàng như vậy, mình chỉ là một thư ký nhỏ nhoi, căn bản không dám đắc tội.

“Cô ra ngoài đi.”

Kỷ Nhất Thế sao không nhìn ra cái khó xử của thư ký, cũng biết đối phó với người phụ nữ không hiểu cái gì gọi là khách sáo như Biên U Lan, người bình thường khẳng định cũng hết cách với cô.

Thư ký như trút được gánh nặng, vội vàng đóng cửa phòng tổng giám đốc, rời xa chiến tranh. Theo kinh nghiệm hai năm làm việc của cô ở đây, mỗi lần Biên tiểu thư tự tiện xông vào, khẳng định lại có một trận chiến tranh khùng khiếp sắp xảy ra.

Chờ thư ký đóng cửa lại, bởi vì thiết bị cách âm rất tốt nên không sợ người bên ngoài nghe thấy thanh âm hai người nói chuyện.

“Cậu có ý gì?” Không đợi Kỷ Nhất Thế nói, Biên U Lan đã không chịu nổi. Tư thái cao ngạo giống như nữ vương, giẫm mạnh giày cao gót xuống, hai tay chống eo, đứng trước mặt Kỷ Nhất Thế hỏi.

Kỷ Nhất Thế không nói không rằng, tiếp tục xem xét văn kiện trong tay, hoàn toàn không coi câu hỏi của cô ra gì.

“Kỷ Nhất Thế, cậu đừng cố ra vẻ với tôi. Cậu nói, cậu có quyền gì không cho Trác Viện tham gia tiệc sinh nhật của tôi?”

Biên đại tiểu thư cô phát thiệp mời, người khác cầu còn không được, chưa từng bị cự tuyệt qua, Kỳ Nhất Thế không chỉ xé thiệp mời trước mặt người cô phải đi, mà còn nói cô đừng quấy rầy vợ chồng bọn họ.

Giọng nói này, Biên U Lan không thể nhịn được nữa, hôm nay không thể không đòi lại công bằng!

“Tôi không rảnh.”

“Hừ, nực cười, cậu không rảnh là chuyện của cậu, xin hỏi bản tiểu thư có mời cậu sao? Mình có đưa thiệp mời cho cậu không? Làm ơn đi, trên thiệp mời ghi chính là tên vợ cậu, xin cậu đừng tự mình đa tình.”

“Cô ấy sẽ không đi.”

“Tôi đương nhiên biết cô ấy sẽ không đi, bởi vì cậu không cho đi!” Trước khi Biên U Lan đến nơi này, đã đi một chuyến đến biệt thự nhà họ Kỳ. Cô vừa đám vừa xoa, Trác Viện cũng không đồng ý, cô mới có thể tức giận chạy tới đây tìm anh lý luận.

Cậu ta cho rằng vợ cậu ta bán mình cho cậu ta sao? Muốn kết bạn với ai, đi đâu, tham gia yến tiệc gì, đều phải đợi cậu ta đồng ý?

“Nếu biết rõ, vậy cậu có thể đi.” Kỳ Nhất Thế cũng không ngăn đầu, tiếp tục ký tên trên văn kiện.

Ngay sau đó, bàn làm việc của anh vang lên một tiếng “Bốp”, chỉ thấy hai tay Biên U Lan chống lên bàn làm việc của anh, buồn bực trừng anh.

“Vì sao? Cho tôi một lý do?” Trước cũng gặp qua Kỳ Nhất Thế mang Trác Viện tham gia một tiệc rượu doanh nhân, sao đến sinh nhật của cô lại bị khéo léo từ chối, quá không công bằng, trong đó nhất định có vấn đề.

Kỳ Nhất Thế biết nếu không nhận được một đáp án vừa ý, Biên U Lan tuyệt đối sẽ không rời đi. Anh đơn giản để cây bút trong tay xuống, cả người dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh lại, nâng mắt nhìn Biên U Lan “Nơi đó có người tôi không muốn cô ấy gặp.”

“Người nào?” Tất cả đều là bạn bè của cô, không có trường bối, càng không có người không liên quan, Biên U Lan nghe mà chẳng hiểu ra sao.

“Phương Đại Tề.” Không thể không nói anh lòng dạ hẹp hòi, nhưng anh quả thật không muốn Trác Viện và người này ở chung một chỗ. Chẳng những không thể gặp mặt, ngay cả việc nói đến người này anh cũng không đồng ý.

“Anh ta không phải là vị hôn phu của Dương Văn Văn sao? Từ lúc ở Mỹ bọn họ liền công khai đính hôn, cậu chẳng lẽ lại sợ anh ta bắt cóc vợ cậu hay sao?” Biên U Lan ngập một tiếng, có chút khinh thường.

“Cái gì nói tôi đều đã nói, cậu có thể đi.”

“Này, chỉ cần tôi không mời hai người kia, cậu liền đồng ý?” Biên U Lan nghiêng người, trên khuôn mặt xinh đẹp, hoàn mỹ gợi lên ý cười vô tội. Người bình thường khẳng định sẽ không ngừng khen ngợi, đáng tiếc trong mắt Kỳ Nhất Thế, anh biết quá rõ về Biên U Lan, cô nàng càng cười đến vô tội lại càng có mục đích.

“Không cần làm điều vô ích.”

“Cậu nói đi, hôm qua Văn Văn mới nói với tôi, cô ấy mang thai nôn ọe rất nghiêm trọng, có khả năng không trở về tham gia được tiệc sinh nhật của mình.”

“Bọn họ không phải còn chưa kết hôn?”

“Đúng vậy, ăn cơm trước kẻo cho nên trở về Đài Loan bỏ sung hôn lễ.”

“Tôi nên tin tưởng cậu không?” Kỳ Nhất Thế rất rõ, giao tình giữa Biên U Lan cùng Dương Văn Văn rất tốt, sinh nhật hằng năm mặc kệ là đang ở đâu, cũng nhất định tham gia tiệc sinh nhật của đối phương.

“Đương nhiên, tôi là thật lòng mời vợ cậu tham gia tiệc sinh nhật của tôi, lại nói nếu Trác Viện đã gả cho cậu, ít nhiều cũng phải hòa hợp với sinh hoạt của cậu, tham gia các loại yến tiệc này nọ, về sau cũng không tránh được, huống hồ đó là đất của tôi, không ai dám gây chuyện.” Biên U Lan vỗ ngực bảo đảm.

Biên U Lan không chút nào che giấu mình thích Trác Viện, tuy cô ấy yên lặng không nói nhiều, nhưng Biên Đại tiểu thư cô nhìn thấy cực kỳ thuận mắt, không thể không kết giao với người bạn này.

“Cậu yên tâm, tiệc sinh nhật đều là người của tôi, không ai có lá gan bắt nạt vợ của cậu, đừng nói là Phương Đại Tề, người đàn ông khác chỉ cần liếc mắt một cái, mình để cho anh ta lấn ra, như vậy cậu vừa ý không?”

Đối với việc bị chồng quản nghiêm, từ trước đến nay Biên U Lan đều cười nhạo, nhưng từ sóng gió lần trước cũng nhìn ra được, Kỳ Nhất Thế cực kỳ để ý Trác Viện, vượt xa so với tưởng tượng của cô.

Tuy cô cùng Kỳ Nhất Thế luôn tranh cãi âm ỉ, nhưng tình nghĩa thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, người ngoài đều thấy âm ỉ ồn ào, chỉ có bọn họ mới

biết đó là phương thức biểu đạt tình cảm. Nếu như Kỷ Nhất Thế thực gặp phải phiên toái, Biên U Lan cô khẳng định cũng không thờ ơ ngồi nhìn.

Trác Viện làm tổ một góc trong phòng, một bên bắt tay vào xếp vải làm quà sinh nhật cho Biên U Lan, một bên lại do dự không biết có nên cự tuyệt tham gia yến tiệc của cô ấy hay không.

Nửa tháng trước, Kỷ Nhất Thế nói muốn tham gia cùng cô, cô liền vui vẻ một đêm. Buổi sáng hôm sau, sau khi tiễn Kỷ Nhất Thế đi làm, di động của cô vang lên, vốn tưởng rằng là anh, nhưng số điện thoại xuất hiện trên màn hình cũng không phải số của anh, mà là số cô cho rằng mình sẽ không bao giờ bấm.

Là học trưởng.....

Trác Viện không dám nhận điện thoại của Phương Đại Tề, chỉ ngơ ngác nhìn số điện thoại, tùy ý để nó vang lên lần nữa.

Khi Phương Đại Tề gọi một lần nữa, Trác Viện nghĩ thầm, nếu cô không nhận, học trưởng sẽ gọi đến cả ngày.

Cười khổ một cái, cô hơi hơi run, bấm nút nghe “A lô?”

“Viện Viện, là em sao?”

Trác Viện cắn cắn môi dưới “Ừm, là em.”

“Mấy hôm trước anh trở lại Đài Loan, muốn gặp mặt em, có thể chứ?”

“Học trưởng, em... có chút không tiện.” Cô không thể đi, cô sợ Kỷ Nhất Thế hiểu lầm, lại nói học trưởng đã có vị hôn thê, bọn họ không nên gặp mới đúng.

“Khi em kết hôn, anh đang ở Mỹ, lần này gặp mặt, anh chỉ muốn đưa cho em quà cưới, không có ý khác.” Phương Đại Tề sợ cô nghĩ nhiều, chưa xốt giải thích.

“Nhưng em...” Trong lòng Trác Viện dậy sóng.

“Viện Viện, coi như là lần cuối cùng gặp mặt, được không?”

Trác Viện còn muốn cự tuyệt, Phương Đại Tề lại giành nói “Anh cũng cần phải kết hôn, em còn nợ anh một lời chúc mừng, em đã quên?”

Nghe thấy Phương Đại Tề nói cũng cần phải kết hôn, Trác Viện cũng không quá đau lòng, chỉ cực kỳ chân thành hy vọng anh có thể hạnh phúc. Cô nhìn ra được, Dương Văn Văn cực kỳ yêu Phương Đại Tề.

Khi Trác Viện xuất hiện ở quán cà phê đã hẹn trước, chỉ thấy Phương Đại Tề vẫy vẫy tay.

Trác Viện không quen uống cà phê, chỉ gọi một ly nước trái cây. Nửa năm không gặp Phương Đại Tề, hai người đều thay đổi. Tuy Trác Viện cảm thấy anh vẫn tràn ngập tự tin cùng tươi cười giống trước kia, nhưng lại thoáng lên một chút mệt mỏi.

“Học trưởng, chúc mừng anh, anh muốn kết hôn.” Trác Viện lấy trong túi ra một phần quà tặng, đó là vừa rồi cô đi siêu thị mua.

“Cảm ơn em” Phương Đại Tề nhìn món quà đóng gói tinh tế kia, cười đến có chút chua xót.

Sau khi đồ uống được mang lên, Trác Viện lặng lẽ không nói gì mà uống, sau cùng vẫn do Phương Đại Tề phá vỡ không khí yên lặng này “Anh ta có tốt với em không?”

“Ừm, tốt.” So với trong tưởng tượng của cô còn tốt hơn.

“Vậy là tốt rồi, nhìn em may mắn hạnh phúc, anh an tâm.” Phương Đại Tề ôn nhu sờ sờ đầu cô, rồi sau đó cầm ly cà phê lên uống một ngụm.

“Học trưởng....”

“Thật có lỗi... Anh nhất thời đã quên, xem ra thói quen xấu này cần nhanh bỏ đi mới được.” Phương Đại Tề đánh trống lảng, Trác Viện là hoa đã có chủ, không còn là người anh có thể tùy ý đụng chạm, “Đúng rồi, đây là quà kết hôn anh đưa cho em, nhìn xem có thích hay không.” Gói quà xinh xắn đưa về hướng Trác Viện.

Trác Viện tiếp nhận, vốn định về nhà mới mở, lại bị Phương Đại Tề thúc giục mở ra.

“Học trưởng, đây là...” Không nghĩ tới Phương Đại Tề lại tặng cô dây chuyền.

“Yên tâm nhận lấy, chút tiền kia anh có thể trả được.” Khi chọn dây chuyền này, trong lòng Phương Đại Tề rất phức tạp, lúc trước anh đi dạo cùng cô trong siêu thị, thấy cô đối với dây chuyền này yêu thích không buông tay nhưng không nỡ mua, khi đó anh muốn lấy tiền mua cho cô, lại bị cô nhã nhặn từ chối.

Không nghĩ tới lúc này tặng cho cô, lại là quà cưới, giấu lại cũng rất buồn cười.

“Cảm ơn học trưởng.” Thấy dây chuyền này, tự nhiên Trác Viện cũng nhớ lại một chút. Dù sao chuyện cũng đã qua, hiện tại cô thích Kỳ Nhất Thế, sẽ không có tình cảm kia với học trưởng.

Mấy ngày sau, Trác Viện luôn trong tình trạng lo lắng không biết có nên trả dây chuyền lại cho Phương Đại Tề hay không. Mặc dù trên danh nghĩa là anh muốn đưa quà kết hôn cho cô, nhưng dây chuyền này quý giá như vậy, cô thật không thể nhận.

Lại nói, trước kia cô thích Phương Đại Tề là sự thật, điều này Kỳ Nhất Thế biết rõ, nếu để anh phát hiện cô không chỉ lên gặp mặt Phương Đại Tề, hơn nữa còn nhận quà, không chừng anh sẽ hiểu lầm cô.

Suy đi nghĩ lại, Trác Viện thật sự không biết nên làm như thế nào, tấm vải trên tay vẫn chưa được dỡ xuống. Đã mấy giờ trôi qua, nhưng cô vẫn không nghĩ được gì.

Đang lúc cô gỡ đường chỉ khâu sai ra, điện thoại di động vừa lúc vang lên. Cô hiểu ý cười, mỗi ngày vào thời gian này, Kỳ Nhất Thế sẽ tranh thủ thời gian gọi điện cho cô.

“A lô, Nhất Thế.”

“Viện Viện, em không phải anh cả, em là Manh Manh.” Thanh âm truyền đến từ đầu bên kia không phải là Kỳ Nhất Thế, mà là thanh âm của đại tiểu thư nhà họ Kỳ- Kỳ Manh Manh.

“Manh Manh, sao lại là em?”

Kể từ sau khi kết hôn, cô cùng Manh Manh nói chuyện điện thoại cũng ít hơn. Một nguyên nhân khác là Manh Manh bắt đầu đi làm, cô nàng giấu người nhà đi làm người mẫu thời trang. Điều bí mật này chỉ có Trác Viện biết, nghĩ đến vừa nãy mình gọi sai tên, cô không nhịn được liền đỏ mặt.

“Sao? Nghĩ đến anh cả của em nhiều như vậy? Thật bất ngờ đó, xem ra sau khi kết hôn với anh cả, có khuynh hướng thay đổi tình yêu khác nha.” Kỳ Manh Manh tự nhiên biết, trước kia Trác Viện thích Phương Đại Tề bao nhiêu, vì vậy không nhịn được muốn chế nhạo cô một phen.

“Manh Manh, em không nên nói lung tung, chị...”

“Có gì phải xấu hổ, thích chồng mình có gì không dám lớn tiếng nói? Lại nói, anh cả của em mặc dù không phải là người tính tình vui vẻ, chỉ biết đến công việc, lại hơi bá đạo độc tài một chút, nhưng nói như thế nào anh ấy cũng dễ nhìn, so với Phương Đại Tề, không kém chút nào, không phải sao?” Kỳ Manh Manh không quên khoe khoang anh trai nhà mình một chút.

“Chị...”

“Thật thích anh cả của em rồi?” Kỳ Manh Manh không cần nhìn, nghe thấy giọng nói áp a áp ứng kia của Trác Viện, cô nghĩ không được mười thì cũng phải đến tám chín phần rồi.

“Ừ.”

“Vậy chị phải thật tốt bắt lấy anh cả của em, nếu không bên ngoài nhiều người phụ nữ yêu thương nhưng nhớ như vậy, ngày nào đó anh ấy nhất thời phong lưu, coi trọng người phụ nữ nào, chị sẽ khóc cho xem.”

“Nhất Thế mới không...”

“Ồ, mới kết hôn không lâu, lập tức liền tin tưởng chồng như vậy rồi? Cũng không biết, anh cả của em có điểm nào khiến chị cứ khẳng định một mực như vậy? Có phải trên giường rất thỏa mãn chị hay không? Như thế nào, thể lực của anh cả em có tốt hay không? Kỹ thuật có cao siêu không? Làm mấy lần, nhiều không?”

Lời nói của Kỳ Manh Manh không làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì không ngừng. Rõ ràng cả một người bạn trai cũng chưa có, nhưng luôn đem chuyện nam nữ to gan nói ra, cô nàng không xấu hổ, Trác Viện cũng phải đỏ mặt thay.

“Kỳ Manh Manh!”

Bị giễu cợt có chút quá, chuyện phòng the của vợ chồng, lấy cá tính của Trác Viện, đánh chết cô cũng không dám đem ra để thảo luận. Huống chi, Kỳ Nhất Thế ở trên giường mãnh liệt đòi hỏi, mình cô biết là tốt rồi, không cần phải nói với người khác.

“Được rồi, được rồi, đừng giận, em chỉ nói giỡn thôi.” Kỳ Manh Manh bị cô gọi như vậy, quả nhiên giọng nói thu lại nhiều, “Viện Viện, em gọi điện thật ra là để nói cho chị biết, em nhận được một bộ trang phục rất bắt mắt, chuẩn bị đến Ý mấy tháng, chị phải giúp em giữ bí mật này nha.”

“Em muốn đi Ý một mình? Vậy khóa học của em thì sao?”

“Trước hết tạm nghỉ học ở trường, sang năm lại trở lại đi học, đây là một cơ hội tốt, em nhất định phải nắm chắc.”

“Em không sợ bị anh trai của em biết được sao? Lúc trước anh ấy không phải bảo em chăm chỉ học tập, đợi tốt nghiệp nghiên cứu xong, trở về Kỳ thị ở

Đài Loan đi làm?” Kỳ Manh Manh chỉ sợ anh cả của cô ấy, chỉ cần rời khỏi Kỳ Nhất Thế, quý linh tinh Kỳ Manh Manh này cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi.

“Chị không nên nói với em việc trở về Đài Loan đi làm, em nghe đến đâu đâu rồi. Em đã nói với chị, dù sao nếu anh cả hỏi chị em đi đâu, chị nói không liên lạc với em, chị không rõ lắm.” Kỳ Manh Manh rất cẩn thận dãn dò ở đầu dây bên kia.

“Như vậy được không? Một mình em ở nơi xa lạ như vậy, chị lo lắng cho an toàn của em...”

“Yên tâm, không cần lo lắng, em biết tự chăm sóc cho mình.”

Kỳ Manh Manh mới nói xong, Trác Viện đã nghe thấy tiếng máy bay cất cánh, “Manh Manh, không phải bây giờ em đang ở sân bay chứ?”

“Không phải, em không phải ở sân bay, mà là người đã trên máy bay. Được rồi, máy bay sắp cất cánh, nữ tiếp viên hàng không muốn em tắt điện thoại di động, chị nhớ kỹ, ngàn lần không được nói cho người nhà biết em đi đâu nha, chờ đến Ý, em sẽ liên lạc.”

“Manh Manh...” Trác Viện muốn gọi cô, nhưng chỉ nghe thấy thanh âm ngắt điện thoại, thì ra Kỳ Manh Manh ở đầu bên kia đã dập máy.

Trác Viện vốn lo lắng chuyện học trường đưa dây chuyền bị phát hiện. Hiện tại lại lo lắng cho Kỳ Manh Manh một mình đi Ý có thể bị nguy hiểm hay không. Nhìn điện thoại di động, trong lòng cô chỉ nghĩ, rốt cuộc có nên cho Kỳ Nhất Thế biết chuyện này.

Trong lúc cô đang rối rắm, điện thoại di động vang lên lần nữa, cô cẩn thận nhìn dây số, xác định là Kỳ Nhất Thế, cô mới nghe điện thoại. Đầu kia liền truyền đến giọng nói không giải thích được của Kỳ Nhất Thế “Em mới vừa nói chuyện phiếm với ai? Anh gọi mấy lần, điện thoại đều kêu bận.”

“Là Manh... Là anh trai em... anh ấy nói thật lâu chưa tìm em nói chuyện phiếm.” Trác Viện nói dối Kỳ Nhất Thế, không muốn cho anh biết mình cùng Kỳ Manh Manh nói chuyện điện thoại.

Đầu kia, Kỳ Nhất Thế trầm mặc một hồi lâu, mới lên tiếng nói “Anh có khách hàng tới, cúp trước.”

“Ừ.” Trác Viện ở nơi này khăn trương gạt đầu, cho đến khi điện thoại cúp, cô mới chậm rãi thở ra.

Mà Kỳ Nhất Thế mới cúp điện thoại, chỉ thấy Trác Chính không rõ ý nhìn, vẻ mặt mang theo hứng thú “Anh nhớ khách hàng cậu muốn gặp chính là anh, chẳng lẽ anh lại nhớ sai?”

Kỳ Nhất Thế không để ý tới sự trêu chọc của anh. Đối với lời nói dối của Trác Viện, anh không vạch trần, nhưng trong lòng lại chất chứa bao nhiêu nghi vấn, rốt cuộc cô nói chuyện điện thoại với ai mà lại sợ anh biết?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

“Làm sao vậy?”

Trên đường ngồi xe đi dự tiệc sinh nhật của Biên U Lan, Trác Viện yên lặng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Thấy vậy, Kỳ Nhất Thế đưa tay vuốt trán cô, “Có chỗ nào không thoải mái?”

Gần đây cô thường làm nũng nói ngủ không đủ giấc. Trước kia còn có thể ở phòng khách chờ anh tan tầm về nhà, thời gian này khi anh về nhà, cô đã lên giường ngủ.

“Không có.” Trác Viện lắc đầu.

Kỳ thực trong lòng Trác Viện do dự, có nên đem cuộc nói chuyện của cô với Kỳ Manh Manh nói cho Kỳ Nhất Thế hay không, nhưng lại lo lắng Kỳ Nhất Thế hiểu lầm cô cố ý cùng Kỳ Manh Manh phối hợp giấu diếm anh, suy nghĩ như vậy mấy ngày nay, cuối cùng vẫn nuốt trở lại lời nói trên cửa miệng.

Lại nghĩ đến, mấy ngày hôm trước cô cuối cùng cũng gọi điện thoại cho Phương Đại Tề, muốn trả lại vòng cổ cho anh, nhưng lại bị cự tuyệt. Anh nói với cô, nếu muốn trả thì hãy gặp mặt rồi nói cho anh biết lý do.

Trác Viện không đáp ứng, cuối cùng chỉ có thể tiếp nhận cái vòng cổ kia, đem nó đặt dưới ngăn kéo cuối cùng của hộp trang sức, chỉ sợ bị Kỳ Nhất Thế phát hiện.

Tựa vào trước ngực Kỷ Nhất Thế, ngửi hương vị quen thuộc trên người anh, Trác Viện muốn bản thân không suy nghĩ nữa, cả học trường lẫn cô đều đã có gia đình, càng đây đưa lại càng nhiều thị phi hơn. Lần trước gặp mặt cũng đã nói với học trường, về sau cô sẽ không một mình gặp mặt anh nữa.

Nghe vậy, Phương Đại Tề đầu tiên là hơi giật mình, biết cô nghiêm túc, anh trầm mặc một hồi lâu, rồi sau đó mới gác điện thoại.

Trác Viện nhắm mắt lại, làm ỏ trong lòng Kỷ Nhất Thế, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, từng chút từng chút an ủi bất an mấy ngày qua của cô.

Nửa giờ sau, xe đến nơi tổ chức tiệc sinh nhật, Kỷ Nhất Thế ôm cô xuống xe.

Khi hai người tiến vào hội trường, chỉ thấy Kỷ Nhất Thế một mặt không vui, có ý quay đầu chạy lấy người.

Biên U Lan xa xa nhìn thấy hai người bọn họ, bước nhanh đi tới, chặn ở phía trước Kỷ Nhất Thế, không cho anh rời đi.

“Đều đã đến, sao còn đi?”

“Không phải cậu nói chỉ có bạn bè sao?” Kỷ Nhất Thế nhìn lướt qua hội trường, chân mày nhíu nhanh đến độ có thể thất lại, “Nơi này ít nhất một nửa là nhân vật chính trị và thương nhân.” Anh cùng Trác Viện xuất hiện, khiến cho những người khác ở đây chú ý, có vài vị quen biết đã nâng chén tỏ ý với anh.

“Đây không phải lỗi của mình, là ba mình lừa mình mời đến, mình thực sự chỉ mời bạn bè.” Biên U Lan cũng có chút bất đắc dĩ thờ dài, vốn là tiệc sinh nhật, cuối cùng lại thành hội trường giao lưu giữa các chính trị gia và thương nhân, người ra mặt mời là ba cô, cô cũng chỉ có thể chấp nhận.

“Viện Viện, em không nên đi nha, theo giúp chị hát chúc mừng sinh nhật, ăn bánh ngọt được không?” Kỷ Nhất Thế người này khó có thể khai thông, Biên U Lan dứt khoát hướng Trác Viện xuống tay.

Trác Viện có ngốc cũng nhìn ra được lúc này tâm tình Kỷ Nhất Thế không tốt, cô luôn luôn không dám cãi lại lời nói của anh, chỉ có thể vô tội trộm liếc mắt một cái với Kỷ Nhất Thế.

Cuối cùng, Kỷ Nhất Thế cũng đồng ý dẹp bỏ bức tức sang một bên, nhìn cả người lễ phục đồ rực của Biên U Lan, thỏa hiệp ôm Trác Viện chúc mừng cô.

“Oa, thật đáng yêu, Viện Viện cảm ơn em.” Bởi vì không biết nên tặng cái gì cho Biên U Lan, Trác Viện đột nhiên có ý tưởng dùng nhiều miếng vải kết hợp lại làm một con khi bông đưa cho cô.

Kỷ Nhất Thế tiết lộ, Biên U Lan từ trung học đã bắt đầu sưu tầm các đồ vật hình khi, gần như là lưu luyến đam mê thành bệnh.

Vì thời gian rất vội, Trác Viện không làm được đồ quá cầu kì phức tạp, mà thứ có thể ôm vào trong ngực chỉ có khi bông nên hẳn là Biên U Lan sẽ thích.

“Viện Viện, sao em biết chị thích khi?” Biên U Lan đối với khi bông yêu thích không thôi, cô ôm vào ngực, quyết định phải ôm như vậy cho đến khi tiệc sinh nhật đêm nay kết thúc.

“Là Nhất Thế nói cho em.” Đêm nay Biên U Lan đẹp đến nỗi làm cho người ta phải nín thở, cao quý tao nhã, giờ tay nhắc chân đều tỏa ra sức hấp dẫn ghê người.

Nghe vậy, Biên U Lan hí hóp nhìn về phía Kỷ Nhất Thế, lạnh lùng hỏi “Chắc là cậu không nói quá nhiều chứ?”

“Cậu yên tâm, tôi không có sở thích tám chuyện của người khác.” Kỷ Nhất Thế lạnh lùng nói.

Biên U Lan hừ hừ, quyết định không nhiều lời với cậu ta, “Bà xã của cậu cho mình mượn một chút.”

Thân là chủ nhân yến tiệc đêm nay, cô tính lợi dụng cơ hội, đem Trác Viện giới thiệu cho bạn bè khác biết.

Trác Viện có chút lo lắng, bắt an lời kéo tay Kỷ Nhất Thế. Biên U Lan thấy thế, vội vàng kéo ra, ngăn cách giữa hai người, “Viện Viện, không cần lo lắng.” Biên U Lan đã nghe nói qua chuyện của Trác Viện, đối với xuất thân cùng thân phận của cô ấy, cô rất rõ ràng.

“Em.....” Đêm nay Trác Viện đem tóc vén lên, trên tai đeo đôi khuyên tai phấn hồng mà Kỷ Nhất Thế đưa, cô mặc lễ phục màu trắng dài, tôn lên vẻ quyến rũ của người phụ nữ.

“Không có việc gì, chúng ta đi đi.” Lười phải nói chuyện với Kỷ Nhất Thế, Biên U Lan nắm tay Trác Viện đi về phía bạn bè mình.

“Viện Viện, chị nói cho em một chuyện, em ngàn vạn lần không được nói lại cho A Thế.” Ai ngờ, Biên U Lan căn bản không phải mang cô đi gặp bạn bè, mà là mang cô đến một góc nhỏ.

Thấy vẻ mặt Biên U Lan khẩn trương, nhìn trái phải xung quanh, dường như đang trốn người, Trác Viện có chút không hiểu, “Được.”

“Chị vốn đáp ứng A Thế, không mời Dương Văn Văn tham gia tiệc sinh nhật, nhưng cô ấy vừa rồi đến đây.” Dù sao cũng là bạn tốt, Biên U Lan lại không thể đổi mặt nói muốn cô ấy rời đi, cũng không thể làm gì khác hơn là trước khi Kỷ Nhất Thế phát hiện, bí mật nói thẳng với Trác Viện.

Dương Văn Văn? Cô ấy không phải là vị hôn thê học trường sao?

“Vì sao Nhất Thế không thích cô ấy đến?”

“Còn không phải là sức ghen của chồng em quá lớn sao, sợ em bị Phương Đại Tề dụ dỗ. Vốn cậu ta kiên trì không chịu cho em đến, là chị vỗ ngực cam đoan, cậu ta mới miễn cưỡng đồng ý.” Ai biết, lời nói khoác lác của cô đến khi yến tiệc bắt đầu, lập tức bị đổ vỡ.

Biên U Lan cũng không phải không biết Kỷ Nhất Thế, người này rất ghét người ta đùa giỡn mình, lừa gạt mình. Tuy rằng đây không phải lỗi của cô, nhưng nói đến cùng Dương Văn Văn chính là vì tiệc sinh nhật của cô mới có thể đến.

Trác Viện kinh ngạc, nghe thấy Biên U Lan nói Kỷ Nhất Thế ghen nên mới không muốn để mình gặp Phương Đại Tề, trái tim bất giác đập nhanh hơn một nhịp, “Chị nói Nhất Thế ghen?”

“Bằng không thì sao? Chị và cậu ta lớn lên từ nhỏ, vẫn là lần đầu tiên thấy A Thế để ý một người phụ nữ như vậy, em nên biết trân trọng, người này một khi rung động, sẽ không chần chừ, là người đàn ông có thể phò thác cả đời.”

“Em cùng anh ấy..... Chúng em.....” Biên U Lan nhất định là làm, cô cùng Kỷ Nhất Thế kết hôn không phải vì tình yêu, mà là..... giao dịch.

“Tin tưởng chị, chị sẽ không nhìn lầm, một người đàn ông nếu không cần em, làm sao anh ta lại sợ em bị lừa gạt? Những khi cậu ta buồn bực, chuyện gì cũng giấu trong lòng, làm so với nói còn nhiều hơn, từ từ em sẽ hiểu cậu ta.”

Thì ra, Kỷ Nhất Thế để ý cô, giống như cô để ý anh, đây là không phải nói, anh kỳ thực cũng thích cô sao?

Chỉ thấy Trác Viện trong lúc nhất thời mặt đỏ lên, thẹn thùng gật gật đầu, “Em nhất định sẽ không nói cho Nhất Thế, em cũng sẽ không gặp học trường.”

“Em nhất định phải tránh anh ta, mặc kệ tình là hướng gì, đều phải tránh rất xa, hiểu chưa?” Biên U Lan cũng không muốn vì một tiệc sinh nhật của mình mà chọc bình đảm chua Kỷ Nhất Thế đến không thể khống chế được, trực tiếp khai đao với công ty cô.

“Được.”

Một giờ sau, Trác Viện bị Biên U Lan tha đi một vòng, khi trở lại bên người Kỷ Nhất Thế thì đã thấy anh đang cầm ly rượu, nói chuyện cùng vài ba vị khách.

Trác Viện đi theo anh một lát, nhìn đến góc bàn bày biện các món ăn ngon, cô kéo tay áo Kỷ Nhất Thế, nghiêng người hỏi một chút.

Chỉ thấy Kỷ Nhất Thế nhú mày, đầy mắt mang theo ý cười nhìn chiếc bụng bằng phẳng của cô, mới nói: “Đi đi, một lát anh đi phòng nghỉ tìm em”

Thì ra Trác Viện đi cà nhắc đến bên tai anh nói nhỏ với anh cô đói bụng, gần đây cô luôn cảm thấy nhanh đói. Rõ ràng trước khi ra ngoài vừa mới ăn qua, sau khi đi một vòng, khoảng cách không đến hai giờ, cô lại lập tức đói bụng.

Rời khỏi tầm mắt của Kỷ Nhất Thế, Trác Viện bụng đói, chọn vài món mình thích ăn, nhớ tới lời dặn dò của Biên U Lan trước đó, cô dứt khoát tránh khỏi mọi người, một mình một người ngồi trong phòng nghỉ nhắm nháp thức ăn.

Không ngờ tới khi cô ăn xong, vừa tính đi lấy thêm một ly đồ uống, bên tai liền truyền đến tiếng gọi quen thuộc, khiến cô run sợ một chút, cầm cái ly, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

“Viện Viện.” Phương Đại Tề kinh ngạc, bước đến trước phòng nghỉ, thuận tay đóng cửa lại.

Bởi vì Phương Đại Tề xuất hiện, Trác Viện sợ tới mức đứng ngây ngốc tại chỗ, nhất thời quên mất phản ứng.

“Học trường.....”

Khi Phương Đại Tề đến gần, Trác Viện ngửi thấy mùi rượu trên người anh, một cảm giác ghê tởm khiến cô vội vã lùi một bước, muốn kìm nén cảm giác khó chịu kia.

“Viện Viện, đêm nay em thật đẹp.....”

Từ lúc Phương Đại Tề đến hội trường liền phát hiện Trác Viện đứng bên người Kỷ Nhất Thế. Cô như đóa hoa nhỏ mềm mại, e ấp sự ngọt ngào, ngây thơ, tươi cười với chồng, đẹp đến nỗi làm cho chính anh cũng không thể rời mắt.

“Học trường, sao anh lại ở trong này?” Thật vất vả áp chế cảm giác khó chịu buồn nôn, Trác Viện khản trương hỏi. Cô cũng trốn đến nơi này, tưởng là nơi an toàn nhất, hóa ra lại là nơi nguy hiểm.

Phương Đại Tề thấy cô tránh mình, hành động lơ đãng kia bất chợt làm khoe miệng anh hiện lên một nụ cười khổ, “Theo người đến tham gia yến tiệc.” Người kia không cần phải nói, đúng là vị hôn thê Dương Văn Văn của anh.

Phương Đại Tề nhìn Trác Viện, cũng thấy được Kỷ Nhất Thế đối với cô rất tốt.....

Nhìn Kỳ Nhất Thế ôm cô, Phương Đại Tề đứng cách đó không xa, tâm tình chua xót hận không thể phát tiết. Cô đơn ngồi một góc, một ly rồi lại một ly uống rượu giải sầu.

Cũng bởi vì ánh mắt luôn luôn dõi theo Trác Viện, khi thấy cô cuối cùng cũng ở một mình, anh mới lảng lảng đi theo đi vào phòng nghỉ.

“Học trưởng, anh không phải say chứ?” Trác Viện thấy anh đứng không vững, lo lắng hỏi.

“Có chút say.” Phương Đại Tề đến gần cô, thấy cô lại muốn lui về sau, có thể là do hơi men, anh đột nhiên đưa một tay kéo cô về phía trước, không để ý sự giãy giụa của cô, gắt gao kéo cô vào trong lòng.

“Học trưởng, anh buông em ra!” Trác Viện đột nhiên bị tình huống này dọa sợ, cái ly trong tay rơi xuống, phát ra tiếng thủy tinh vỡ vụn.

“Viện Viện, anh thích em..... Anh luôn luôn rất thích em.....” Do men say, Phương Đại Tề đem tình cảm chôn giấu những năm gần đây đối với cô, toàn bộ thổ lộ ra.

Nếu không gả cho Kỳ Nhất Thế, không yêu phải Kỳ Nhất Thế, lúc nghe được Phương Đại Tề nói thích cô, Trác Viện khẳng định sẽ vô cùng vui mừng. Nhưng bây giờ những lời ấy chỉ như gió thoảng mây bay, Trác Viện hiểu rất rõ hiện giờ người trong tim cô là ai. Cô thật lòng không muốn gặp lại Phương Đại Tề, thật là như vậy.

“Học trưởng, xin anh đừng làm thế.....”

“Viện Viện, anh không muốn cưới Dương Văn Văn, anh yêu em.....”

“Học trưởng, anh không nên như vậy, em đã kết hôn, lần trước em cũng nói qua, về sau không cần gặp lại.” Trác Viện không muốn nghe anh nói những lời này, “Anh buông em ra trước, em.....”

“Không, anh không bao giờ buông em ra!” Phương Đại Tề ôm chặt cô, dù Trác Viện giãy giụa thế nào cũng không tránh khỏi sự ôm ấp của anh.

“Học trưởng, anh mau buông tay, buông tay.....”

“Viện Viện, anh biết em căn bản không yêu Kỳ Nhất Thế, em là vì nợ nần trong nhà mới gả cho anh ta, anh đều đã nghe Dương Văn Văn nói, vì sao em lại như vậy?”

Trác Viện căn bản không để ý tới lời nói của Phương Đại Tề, một lòng thầm nghĩ nhanh thoát khỏi sự khống chế của anh. Cô dùng sức đẩy anh, không ngờ tới, “xoạc” một tiếng, lễ phục màu trắng trên người cô, giữa lúc giãy co bị xé rách, đồng thời lúc này cửa phòng nghỉ đã bị đẩy ra.

“Các người, các người đang làm cái gì?” Dương Văn Văn chỉ vào hai người đang ôm ấp nhau trong phòng, kêu lên sợ hãi.

Trác Viện bởi vì lễ phục bị xé rách mà sợ hãi, đứng ngây ngốc, nhất thời quên mất muốn tránh khỏi cái ôm của Phương Đại Tề. Lần theo tiếng kêu của Dương Văn Văn, không ít khách bị dẫn tới phòng nghỉ.

Rất nhanh, thân là chủ nhân tiệc sinh nhật, Biên U Lan không hề nghĩ ngợi, lập tức đi tìm Kỳ Nhất Thế.

“A Thế!” Thấy anh đứng ở một góc, cô vội vã đi qua gọi anh.

Kỳ Nhất Thế rất ít khi thấy Biên U Lan hoảng hốt lo sợ, cô rất mạnh mẽ, bất kể đi đến đâu, làm chuyện gì, luôn tự tin, kiêu ngạo.

“Cậu đi theo mình một chút.” Không đợi Kỳ Nhất Thế đặt câu hỏi, Biên U Lan cấp tốc kéo tay anh qua, “Trước đi theo mình rồi nói sau.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Viện Viện đã xảy ra chuyện.”

Nghe vậy, biểu cảm của Kỳ Nhất Thế đột nhiên thay đổi, sắc mặt đen kịt dọa người, “Cô ấy làm sao vậy?”

Mới vừa rồi khi anh cùng khách hàng nói chuyện phiếm, thoáng nhìn thấy một bóng dáng rất giống Phương Đại Tề, nhưng anh không để ý. Lúc này thấy Biên U Lan kích động thành như vậy, trong đầu Kỳ Nhất Thế nhất thời hiện lên gương mặt hằn ta.

“Mình nói trước, cậu nhìn thấy tuyệt đối không thể tức giận.” Biên U Lan cũng không nói nhiều lời, dù sao cô cũng không ở hiện trường, không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không kịp hỏi quá trình xảy ra, liền quyết định tìm Kỳ Nhất Thế trước.

Khi Kỳ Nhất Thế xuất hiện tại phòng nghỉ, chỉ thấy Phương Đại Tề ôm Trác Viện quần áo không chỉnh tề. Anh nheo mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trác Viện vì bị kích động, hoảng sợ mà trở nên trắng bệch không còn chút máu. Lại thấy bộ dạng Phương Đại Tề liêu minh an ủi cô, vốn nghĩ rằng trước có người cố ý gửi cho anh ảnh chụp Trác Viện gặp mặt Phương Đại Tề, anh không để ý nhiều, hiện tại mới bừng tỉnh, thì ra Trác Viện không chỉ lên cùng Phương Đại Tề gặp mặt, liên lạc, mà ngay cả nơi quang minh chính đại cũng dám lên lút hẹn hò.

Trong lúc nhất thời, Kỳ Nhất Thế cảm thấy ngực giống như bị người ta đâm một cái, có chút đau, rồi sau đó đưa ánh mắt lãnh đạm, trầm mặc quét qua

hiện trường, liếc mắt một cái, bình tĩnh trong mắt khiến người khác không nhìn ra được cảm xúc gì.

Kỷ Nhất Thế đi vào phòng nghỉ, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, dùng sức kéo Phuong Đại Tề ra, đem toàn thân Trác Viện đang co rút chặn ngang ôm lấy, “Phuong Đại Tề, nên nhớ thân phận của anh, cũng đừng quên, Trác Viện là vợ của tôi.”

Kỷ Nhất Thế lạnh lùng quét về phía Phuong Đại Tề, đáy mắt hàm chứa nỗi hận sâu xa, làm cho Phuong Đại Tề đang say rượu cũng ngó ra, càng làm cho Dương Văn Văn cùng những người xung quanh đứng bất động, không ai dám nói thêm một câu nào nữa.

Lại nghe Phuong Đại Tề đáp một câu, đủ để cho Kỷ Nhất Thế không khống chế được mà đánh người, “Thì sao? Anh cũng không cần quên người trong lòng Trác Viện là tôi.” Những lời này, nặng nề nện vào trái tim Kỷ Nhất Thế.

Cứ như vậy, mọi người nhìn theo Kỷ Nhất Thế ôm Trác Viện rời đi, mà Trác Viện bị ôm chặt ở trong lòng, thân mình trở nên co rúm, không dám nhìn anh.

Ánh mắt anh nhìn cô vừa rời làm cho cô cảm giác được, hình như Kỷ Nhất Thế lạnh lùng trước kia cô e sợ đã trở lại.

Trên đường về, Kỷ Nhất Thế không nói tiếng nào, sắc mặt hằm hằm, nhắm hai mắt lại, không thèm để ý cô. Trong xe không khí ngột ngạt, Trác Viện muốn giải thích, muốn nói gì đó để dịu đi cảm xúc của anh, nhưng lại không biết nên nói như thế nào.

Về đến nhà, Kỷ Nhất Thế đem cô ôm vào phòng, phóng nằm ở trên giường, liền xoay người tính đi ra ngoài.

Trác Viện thấy anh muốn rời đi, lập tức gọi anh lại, “Nhất Thế.....”

Sau khi rời khỏi yến tiệc, Kỷ Nhất Thế không nói một câu, cũng không nhìn cô lấy một cái, lạnh lùng giống như người xa lạ, cô rất sợ anh như vậy.

Ủy khuất lại bất lực làm vành mắt cô đỏ lên, cố gắng giải thích tất cả mọi chuyện với anh, “Em không biết học trưởng sẽ tiến vào phòng nghỉ, em vốn đang ăn một mình, về sau học trưởng vào, anh ấy uống say..... Em không biết anh ấy đột nhiên ôm em... Lại đem quần áo xé ra.....”

Nghe cô nói xong, thanh âm còn có chút nghẹn ngào, Kỷ Nhất Thế xoay người lại, lạnh lùng nhìn quần áo bị xé rách làm lộ làn da trắng ngần của cô, anh hít vào một hơi sâu hỏi: “Còn gì không? Giải thích xong rồi?” Ngực khí lạnh lùng, làm trái tim Trác Viện bị nhéo một cái, đau đến khó chịu.

“Em.....” Trác Viện còn chưa nói xong, Kỷ Nhất Thế tức giận đánh gãy lời cô,

“Em dám nói sau khi kết hôn liền chưa gặp lại Phuong Đại Tề? Em nghĩ rằng tôi không biết em đi gặp anh ta? Em nghĩ rằng tôi không biết trong lòng em còn yêu Phuong Đại Tề?”

“Nhất Thế, không phải như vậy.....” Trác Viện vội vã muốn giải thích, nhưng Kỷ Nhất Thế cũng không cho cô cơ hội.

“Không phải? Vậy tại sao em lại muốn sau lưng tôi đi gặp anh ta?”

Nghe vậy, sắc mặt Trác Viện vốn trắng bệch càng trở nên trắng hơn nữa, thì ra anh đã biết, “Học trưởng nói..... Anh ấy muốn kết hôn, em đi đưa quà cho anh ấy.”

“Phải không? Vậy vòng cổ trong ngăn kéo của em là ai đưa?”

“Là học trưởng, nhưng là..... Đó là học trưởng nói muốn đưa quà kết hôn cho em, không có ý gì khác, em cũng cùng học trưởng nói, về sau em sẽ không bao giờ đi gặp anh ấy nữa, bởi vì hiện tại người trong lòng em thích là anh.”

Một câu “thích” kia của cô, vào trong tai Kỷ Nhất Thế như là châm biếm, dường như ánh mắt anh trở nên lạnh hơn, “Thích tôi? Hừ, tình yêu của em giá rẻ như vậy? Nửa năm trước em cũng nói với tôi, em so với ai cũng thích Phuong Đại Tề hơn!”

“Em không phải.....” Trác Viện không nghĩ tới, tình cảm của mình trong mắt Kỷ Nhất Thế lại thậm tệ như vậy, tất cả lời nói đến bên miệng đều ngen lại, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì. Sau một lúc lâu trầm mặc, lòng cô tràn đầy ủy khuất, không muốn chọc giận anh, nhỏ giọng lấy lòng nói: “Nhất Thế anh không cần tức giận, về sau em không bao giờ gặp học trưởng nữa, thực sự sẽ không gặp lại anh ấy.....”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe em nói bất kỳ chuyện gì liên quan đến Phuong Đại Tề nữa!,” anh khẽ quát một tiếng, Trác Viện bị dọa đến hốt mất lại ửng hồng.

Hết xong, Kỷ Nhất Thế tức giận bước ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, “Phanh” một tiếng, vô tình cách ly anh cùng Trác Viện.

Nhìn bóng lưng Kỷ Nhất Thế biến mất ở phía sau cửa, Trác Viện ngây ngốc ngồi trên giường, nước mắt đang bị kìm nén không nhìn được rơi xuống, thấm ướt hai bên gò má. Từng giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, đập trên mu bàn tay cô, cô mới ủy khuất khóc thành tiếng.

Trác Viện không biết vì sao lại xảy ra chuyện như vậy, học trưởng cũng phải kết hôn, tại sao còn nói thích cô? Cô đã trốn tránh học trưởng, vì sao còn cố tình để cô gặp phải?

Biên U Lan rõ ràng nói, Kỷ Nhất Thế thích cô, cho nên anh mới ghen, không để cô và học trưởng cùng lúc xuất hiện, cô cũng rất ngoan, rất nghe lời, tại sao lại xảy ra chuyện này?

Vừa rồi tình cảnh kia, nhiều người vậy xem như vậy, Kỳ Nhất Thế nhất định là cảm thấy chính cô làm cho anh mất mặt, khó trách anh lại tức giận.....

Từ sau đêm đó, Trác Viện cảm giác được rõ ràng, Kỳ Nhất Thế đang tránh cô.

Thật bất ngờ là sự việc đêm đó không bị truyền ra, dường như tất cả những người tham gia yến tiệc đều bị mua chuộc, một chữ cũng không nói.

Cuộc sống vẫn giống như trước kia, mỗi ngày Kỳ Nhất Thế đều đi sớm về trễ, khác biệt duy nhất là, sau khi về nhà anh không tiến vào thư phòng làm việc, mà mang theo men say trở về phòng ngủ đầu liền ngủ.

Trác Viện muốn nói chuyện vui vẻ lại với anh, mỗi ngày ở nhà chờ anh, là mỗi lần nhìn thấy anh nghiêm mặt. Không thèm nhìn mà lạnh lùng đi qua cô, giống như là không nhìn thấy, khiến tất cả những lời muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, một chữ cũng không nói nên lời.

Buổi sáng khi cô thức dậy, anh đã rời khỏi phòng.

Trác Viện dù ngốc, cũng nhìn ra được, Kỳ Nhất Thế không chỉ tránh cô, cũng không muốn ở chung một phòng với cô.

Trước kia anh thích nhất là ôm cô ngủ, có khi buổi sáng còn quấy phá giấc ngủ của cô, hiện tại ngay cả liếc nhìn cô một cái cũng lười.

Gần một tuần lễ, Trác Viện hình như không gặp mặt Kỳ Nhất Thế, tự nhiên cũng không có biện pháp loại bỏ chiến tranh lạnh giữa hai người.

Kỳ Nhất Thế canh chuẩn giờ giấc nghỉ ngơi của cô, cô ngủ anh mới về nhà, khi anh rời giường cô còn chưa tỉnh. Cùng ở chung dưới một mái nhà, ngủ chung trên một chiếc giường, mà như người xa lạ làm Trác Viện thật sự lo lắng.

Cô đã từng nói sẽ không quán lấy Kỳ Nhất Thế, cô muốn hỏi, có phải anh muốn cô rời đi hay không?

Nếu anh muốn cô đi, cô nhất định sẽ lập tức rời đi, không ở lại làm anh phiền lòng.

Vì thế, Trác Viện ôm gối trong tay, ngồi trên sofa trong phòng khách chờ Kỳ Nhất Thế trở về. Cứ như vậy, không biết đợi bao lâu, có chút buồn ngủ, cô dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn đồng hồ mới biết đã hơn một giờ sáng.

Trác Viện cảm di động, do dự có nên gọi điện thoại cho Kỳ Nhất Thế hay không, hỏi anh khi nào thì về nhà. Lúc cô đang băn khoăn thì nghe thấy cửa phòng khách bị mở ra, cô còn chưa kịp đứng lên, Kỳ Nhất Thế đã tiến vào.

Dường như không dự đoán trước được cô sẽ chờ cửa, trên mặt Kỳ Nhất Thế hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng anh lập tức thu hồi cảm xúc, thái độ lãnh đạm liếc cô một cái.

“Nhất Thế, anh đã trở lại.....” Trác Viện đối với sự lãnh đạm của anh có chút e sợ, kìm nén khó chịu trong lòng, bước lên phía trước cố gắng tươi cười với anh.

“Ừ.”

“Anh muốn tắm rửa không? Em.....” Trác Viện đi qua, muốn giúp anh cầm cặp tài liệu, mới vừa tới gần đã ngửi thấy mùi rượu trên người Kỳ Nhất Thế.

Cô không quen với mùi rượu, cảm thấy một cơn buồn nôn nổi lên, cố nhịn cổ khó chịu ăy xuống.

“Không cần, tôi còn có tài liệu muốn xem, em đi ngủ trước đi.” Thấy cô đưa tay cầm cặp tài liệu, ánh mắt Kỳ Nhất Thế lạnh lùng, cũng không nhìn lấy một cái, trực tiếp lướt qua cô đi về phía cầu thang.

Không nghĩ tới Kỳ Nhất Thế sẽ tránh cô, dường như không muốn chạm vào cô, ngay cả nói nhiều với cô một chút cũng không. Anh chán ghét rõ ràng như vậy, làm cho Trác Viện xót xa muốn khóc ra, toàn thân run lên nhẹ nhẹ, cảm giác một cỗ lạnh lẽo từ dưới chân truyền đến, lan tràn ra toàn thân cô.

“Nhất Thế.....” Cô nhỏ giọng gọi anh, Kỳ Nhất Thế sớm bỏ lại cô đi lên lầu, chỉ để lại một mình cô, cô độc đứng ở phòng khách.

Nhớ tới mùi rượu trên người anh, vốn cô cảm thấy ủy khuất, vội vàng bỏ qua khó chịu sang một bên, đi vào phòng bếp muốn giúp anh nấu canh giải rượu.

Cô tự nói với bản thân, không cần nghĩ nhiều, anh chính là làm việc bận quá, mới có thể mỗi ngày trễ như vậy mới trở về, mới có thể không để ý tới cô. Trác Viện tự đổ dành chính mình, không biết đây là lần thứ mấy cô can những lời an ủi này.

Kỳ thực, ngay cả cô cũng không biết, Kỳ Nhất Thế rốt cuộc muốn thế nào?

Nếu anh thật sự giận cô, có thể hét lên với cô, mắng cô, nhưng anh lại dùng phương thức lạnh lùng nhất - không để ý tới cô.

Có lẽ Biên U Lan nói sai rồi, kỳ thực Kỳ Nhất Thế căn bản không yêu cô, cho nên sau khi chán ghét, dứt khoát không để ý tới cô.....

Liên tục nhiều ngày liền, Trác Viện chờ cửa, có khi Kỳ Nhất Thế trở về, cô còn chưa ngủ, có khi cô ngủ quên trên sofa, sau khi tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trên giường.

Đêm nay, Kỷ Nhất Thế vẫn giữ thói quen về trễ, thế nhưng lại trở về trước thời gian đã định, lúc cô vừa tắm xong mới từ trong miệng quần gia biết được.

“Chú nói Kỷ Nhất Thế mang nhân viên trong công ty về nhà?” Khi Trác Viện xuống lầu uống nước, nghe quần gia nói như vậy, có chút buồn bực.

“Đúng vậy, trước kia đại thiếu gia cũng thường dẫn người về nhà làm việc chung.” Quần gia thuận thực mà chuẩn bị một ít đồ ăn cùng đồ uống, tính chờ một chút sẽ bùng lên lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Mười phút sau, cửa thư phòng truyền tới tiếng gõ cửa.

Kỷ Nhất Thế ngồi trước bàn làm việc, một bên hút thuốc, một bên nghe cấp dưới báo cáo tình hình công ty, anh phiền não nhìn giấy tờ, cho rằng người ngoài cửa là quần gia, liền không hề nghĩ ngợi, trực tiếp kêu cho người đi vào.

Trác Viện trong tay bùng một mâm lớn đồ ăn cùng đồ uống, ở ngoài cửa đợi, lại đợi, cho đến khi trong phòng truyền đến thanh âm của Kỷ Nhất Thế, cô cố lấy dũng khí chuyển động tay cầm cửa. Cửa mở ra, cô hít sâu một hơi mới đi vào.

“Em... Em mang một ít đồ ăn, đồ uống lên, mọi người nếu đói bụng có thể dùng một chút.”

Vốn cho là quần gia, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Trác Viện, Kỷ Nhất Thế chợt ngừng đầu, lúc này cô đang mặc một bộ đồ ở nhà, tóc mềm mại thả xuống qua vai.

Mấy trưởng phòng thấy tổng giám đốc phụ nhân tự mình đưa thức ăn vào, tất cả đều được phụ vụ mà lo sợ, hướng cô nói cảm ơn.

Mà Kỷ Nhất Thế chẳng qua chỉ đem điều thuốc bên miệng kẹp giữa tay, không nói gì chỉ nhìn cô. Tâm tình của anh rất phức tạp, không hiểu nếu cô biết anh lạnh nhạt cô, tránh cô, tại sao còn muốn tiếp tục bề mặt xuất hiện trước mặt anh, đến gần anh?

Bởi vì Kỷ Nhất Thế trầm mặc không nói, không khí trong thư phòng có chút nghiêm trọng, mấy vị trưởng phòng anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không rõ bây giờ là tình huống gì.

Trác Viện sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Kỷ Nhất Thế, giống như cô vợ nhỏ, chân tay luống cuống đứng ở đó.

Lúc Trác Viện cho rằng Kỷ Nhất Thế không muốn nói chuyện với cô, trên mặt khó nén thất vọng xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng anh lại lên tiếng “Đặt ở đó, chờ một chút sẽ dùng.”

“Được.” Nghe thấy thanh âm của anh, vẻ mặt thất vọng của Trác Viện thay đổi, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đem khay đồ từng bước từng bước đặt trên bàn trà.

“Tôi còn đang bận, em ra ngoài trước đi.” Mới vừa đem đồ để xuống, lời nói của Kỷ Nhất Thế lập tức làm cô vừa mới vui vẻ liền biến mất trong nháy mắt, gương mặt buồn bã, có chút bất đắc dĩ gật đầu.

Lúc này, cô không lên tiếng, cũng không nhìn Kỷ Nhất Thế, cho nên không phát hiện ánh mắt anh đang nhìn cô chăm chăm.

Trác Viện cúi đầu một đường đi về phía cửa thư phòng, cô không dám ngừng đầu, cũng không dám lên tiếng, cô sợ Kỷ Nhất Thế phát hiện ra mình khóc.

Đêm nay, sau khi Kỷ Nhất Thế trở về phòng rửa mặt, trời đã rạng sáng, nhìn Trác Viện nghiêng người quay lưng về phía anh, Kỷ Nhất Thế chẳng qua chỉ trầm mặc nằm lên giường.

Nửa đêm, trong phòng yên tĩnh, Kỷ Nhất Thế bị tiếng khóc phụ nữ đánh thức.

Tiếng khóc từ phía Trác Viện truyền đến, trong phòng một mảnh đen kịt, chỉ thấy ánh sáng từ vàng trăng chiếu vào, Trác Viện lưng quay về phía anh hai vai đang run run, khóc đến đau lòng.

“Khóc cái gì?” Tiếng khóc của cô, một tiếng lại một tiếng xuyên thấu lòng anh, làm anh phiền muộn không dứt, cơn buồn ngủ cũng biến mất không ít.

Trác Viện không lên tiếng, đem mình lui vào trong chăn.

“Tôi đang hỏi em, khóc cái gì?” Thấy cô trốn, Kỷ Nhất Thế không hỏi lại nữa, trực tiếp kéo chăn ra, chống khuỷu tay lên, mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn nhìn cô.

“Không có..... Em không có khóc...” Rõ ràng lời nói cũng lộ ra tiếng nức nở, nhưng vẫn không thừa nhận mình khóc.

“Chết tiệt!” Kỷ Nhất Thế bị cô quấy nhiễu đến phiền lòng, sinh ra nóng nảy tức giận, làm sao còn cảm giác muốn ngủ.

“Thật xin lỗi... Em... Em đi ngủ ở phòng khách...” Trác Viện nghe anh mắng, vội vàng nói xin lỗi, vội vã muốn xuống giường, cô biết ngày mai Kỷ Nhất Thế còn phải đi làm, cô không muốn làm phiền anh.

Thấy cô ngồi dậy, Kỷ Nhất Thế dùng lực, trực tiếp đem cô đẩy ngã xuống, “Đi đâu?” Cô muốn đi, anh lại không muốn thả người, thân thể nặng trĩu đem cô gắt gao áp lên trên giường, muốn cô đi đâu cũng không được.

“Em đi phòng khách...” Lúc này đối mặt với cô, mới phát hiện không biết cô khóc bao lâu, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, giống như mắt cá vàng.

Vậy mà, cô vừa nói xong, Kỷ Nhất Thế bắt đầu động thủ cởi quần áo của cô. Cô nửa đêm không ngủ, không chỉ làm cho anh cũng không ngủ được, ngược lại còn khơi lên dục vọng mà anh cưỡng chế mấy ngày nay. Dù sao anh cũng không muốn nhịn nữa, cô là người phụ nữ của anh, anh muốn, cô phải cho.

“Nhất Thếkhông nên....”

Nhưng Kỷ Nhất Thế căn bản không để ý tới lời cầu khẩn của cô, thô lỗ cởi đồ ngủ của cô ra, cũng cởi quần áo của mình vứt sang một bên. Anh đưa tay tìm bao cao su ở đầu giường, xé mở, sau khi đeo lên, đầu gối đẩy hai chân cô ra, không báo hiệu trước, không trừu chọc, cũng không quan tâm cô có tiếp nhận được hay không, Kỷ Nhất Thế thẳng tiến vào chỗ kín của cô.

“A...” giống như bị xé rách, làm cơ thể Trác Viện cứng lại, kêu lên tiếng “Không nên...” Đau đớn kịch liệt làm Trác Viện nhắm mắt lại, hai tay vô lực giãy giụa buông xuống bên người. Thân thể cô vì muốn né tránh cổ đau đớn này mà thẳng lùi về phía sau.

Nhưng Kỷ Nhất Thế không buông tha cô, rút ra cắm vào, Trác Viện không nhịn được liền khóc, muốn né ra, nhưng cô càng di chuyển Kỷ Nhất Thế càng vui sâu hơn.

“Cầu xin anh, không nên...” Thân thể chịu quá nhiều đau đớn làm Trác Viện bất lực giãy giụa.

Kỷ Nhất Thế cũng không để ý cô có chịu được hay không, ở trong thân thể cô nhanh chóng ra vào. Anh không hôn cô, chẳng qua chỉ vui đầu vào cán cổ trắng nõn mang theo mùi hương nhàn nhạt, mặc kệ tiếng kêu la cùng cầu xin tha thứ truyền đến bên tai.

Anh không cho phép cô né tránh, một tay dùng sức vuốt ve vú cô, một tay đặt ở mông cô, nửa người dưới dùng sức ra vào. Lúc này, anh cái gì cũng không nghĩ, chỉ muốn dục vọng đang dâng cao phát tiết trong cơ thể này, chỉ coi cô là công cụ để thỏa mãn.

Cho đến khi anh phát tiết xong, thở hổn hển gỡ bao cao su xuống, lật mình rời khỏi Trác Viện. Cô cũng không nhúc nhích, chờ anh sau khi vào phòng tắm đi ra, cô lui người lại, dùng chân phủ lên, nằm nghiêng người quay lưng về phía anh, mắt nhắm lại giống như ngủ thiếp đi.

Kỷ Nhất Thế nhìn bờ vai nhỏ nhắn yếu đuối của cô, có loại xúc động muốn nhét cô vào trong ngực, tay mới vươn ra, lại lập tức lui trở về, buồn bã nằm lên giường. Lần này, bên tai không truyền đến tiếng khóc của Trác viện nữa, anh nhắm mắt lại, không để ý tới cảm giác lo lắng kia.

Qua thật lâu, khi Trác Viện nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Kỷ Nhất Thế, vốn đang nhắm mắt, lại chậm rãi mở ra.

Không ngăn được nước mắt theo gương mặt rơi xuống, biến mất ở mép tóc. Nửa người dưới khó chịu lắm cô không dám nhúc nhích, cô cẩn thận bước xuống, nhặt quần áo bị ném ở góc giường, một lần nữa mặc lại lên người.

Trác Viện không nằm trên giường nữa, cũng không sợ trên mặt đất lạnh như băng, cứ như vậy khom gối ngồi dưới đất, ngây ngốc ngẩn người.

Vừa rồi anh thô bạo chưa từng có, trong quá khứ bất kể anh muốn cô thế nào, mặc dù có chút bá đạo, nhưng cũng sẽ chờ cô tiếp nhận anh mới tiến vào trong cơ thể cô, không giống như vừa rồi, chỉ vì thỏa mãn dục vọng của mình, hoàn toàn không để ý cô có đau hay không.

Hơn nữa anh còn đeo bao cao su, điều này có phải tỏ ý anh không muốn cô mang thai hay không.

Gần hai tháng nay, anh đã không làm bất kỳ biện pháp phòng tránh nào, cô nhớ anh từng nói, anh muốn cô sinh đứa con thuộc về anh.

Nhưng hiện tại anh dường như đã đổi ý, Trác Viện vỗ về bụng, bất an nhìn ngoài cửa sổ, kinh nguyệt đã hai tháng chưa tới, mặc dù nó vốn không chính xác, nhưng cô chính là không khỏi sợ hãi.

Nếu như cô thật sự mang thai, mà Kỷ Nhất Thế không muốn đứa bé này, vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Cách một buổi tối, Kỷ Nhất Thế không về nhà.

Sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên Kỷ Nhất Thế không về nhà qua đêm. Nửa đêm, Trác Viện thử gọi vào di động anh, nhưng tất cả đều chuyển vào

hộp thư thoại.

Nghe giọng nói đơn điệu trong điện thoại, Trác Viện không biết có nên nhấn lại hay không, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cúp máy.

Ngày đầu tiên, cô tự nói với mình, có thể là do anh bận quá, song ngày thứ hai, ngày thứ ba trôi qua, cho đến ngày thứ bảy, Trác Viện mới gọi điện thoại đến công ty tìm anh, người nghe điện thoại là thư ký của Kỷ Nhất Thế “Chào tổng giám đốc phu nhân, xin hỏi cô tìm tổng giám đốc sao?”

Trác Viện cắn cắn môi, khẩn trương cầm di động, nhỏ giọng nói “Vâng, anh ấy đang bận sao?”

Thanh âm của thư ký có chút chần chờ, mới nói “Hiện tại tổng giám đốc không có ở đây, chị tìm anh ấy có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì, cảm ơn em”

Sau khi cúp điện thoại, Trác Viện trượt dọc theo giường lớn, thân thể chậm rãi ngồi xuống, cho đến khi ngồi trên sàn nhà trơn nhẵn, cô ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, bất giác cười khổ.

Mới vừa rồi trong điện thoại, rõ ràng nghe thấy giọng nói của Kỷ Nhất Thế, nghe thấy anh không nhận được nói với thư ký bảo anh không có ở đây, Trác Viện cảm thấy trái tim dâng lên một sự đau đớn khó tả, so với khi bị anh giữ lấy còn đau đớn hơn, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng...

Cô không biết muốn dùng lý do gì để tự an ủi mình, khoanh chân úp mặt vào đầu gối, một bụng ủy khuất làm cô không nhận được mà khóc lên.

Cô khóc đến đau lòng, giống như muốn đem cảm xúc mấy ngày nay bị anh bài xích, bị anh bỏ qua, bị anh hờ hững, tất cả khổ sở đè chặt trong lòng, tất cả đều khóc ra.

Cô biết không nên tự mình đa tình nữa, còn ngây ngốc cho rằng Kỷ Nhất Thế thích cô, là bởi vì ghen mới không để ý tới cô, thì ra cô đang lừa dối chính mình.

Anh căn bản không thích cô, cưới cô chẳng qua vì thân thể của cô, hiện tại đã chán ghét, liền ném cô sang một bên không quan tâm.

Mà cô ngược lại còn ngây thơ chờ anh, cô thật khờ...

Nơi này là nhà của anh, anh không cần vì tránh cô mà ngay cả nhà cũng không về, người nên đi là cô, cô sẽ không ở lì không đi.

Sau ngày đó, Kỷ Nhất Thế không về nhà lấy một lần, có mấy lần cô gọi đến điện thoại di động của anh, muốn hỏi anh có phải muốn ly hôn với cô hay không, nhưng còn chưa hỏi đã bị một câu lãnh đạm “Bê bận nhiều việc” rồi cúp điện thoại, ngay cả câu gặp lại anh cũng lười nói.

Biệt thự nhà họ Kỷ trống rỗng, trừ quần gia ra, chỉ có một mình cô, cô không ăn được cũng ngủ không ngon. Thậm chí buổi sáng rời giường cũng sẽ nôn ọe, khó chịu đến mức làm cô thường xuyên lơ bèn bèn cầu, thật lâu mới có thể đứng dậy trở về nằm lại trên giường.

Cô dù có ngốc cũng biết, thân thể của mình khác thường như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó chính là cô mang thai.

Bởi vì có ý nghĩ này, ngay buổi trưa hôm đó, sau khi dùng bữa xong, Trác Viện tự mình bắt xe đến bệnh viện.

“Bác sỹ, tôi thật sự mang thai sao?” Nhìn thấy bản báo cáo kiểm tra của nữ bác sỹ, sau khi xác nhận mình mang thai, Trác Viện chỉ bình tĩnh hỏi lại lần nữa.

“Ừ, cục cưng đã sắp ba tháng.” Bác sỹ nói với cô.

Khi bác sỹ xác nhận lại Trác Viện mang thai một lần nữa, tay cô khẽ run rẩy vuốt chiếc bụng bằng phẳng của mình, nỗi chua xót trong lòng cô lại dâng lên.

Cô không biết cục cưng có nên đến hay không, nhưng cô biết mình sẽ không từ bỏ đứa bé. Nếu như Kỷ Nhất Thế không muốn, thì cô muốn. Cái gì cô cũng không yêu cầu anh, cũng sẽ không tham tiền của anh, cô chỉ cần mang cục cưng đi là tốt rồi.

Bác sỹ mới vừa ngẩng đầu muốn nói, liền nhìn thấy Trác Viện ngăn người nhìn chăm chăm vào chiếc bụng bằng phẳng của mình, cười cười nói “Thân thể của cô có chút suy nhược, dinh dưỡng cũng không đủ, điều này sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi, về nhà bảo chồng cô giúp cô tắm bổ, mặc kệ có muốn ăn hay không, vì cục cưng, cô nên ăn nhiều một chút.”

Bác sỹ thấy thần sắc Trác Viện không tốt, sắc mặt tái nhợt không chút máu, không có thân hình đầy đặn một người phụ nữ mang thai, cả người gầy đến mức gió thổi qua cũng sẽ cuốn đi mất, vì vậy quan tâm dặn dò cô.

“Vâng.” Trác Viện phủ tay lên bụng mình, nghe lời gật đầu.

“Còn có, nhớ khám thai định kỳ, nếu như tình huống nôn ọe nghiêm trọng, liền bảo chồng cô cùng cô đến bệnh viện.”

Lời dặn dò cuối cùng của bác sỹ làm Trác Viện thu hồi nụ cười trên mặt, vẻ mặt có chút ảm đạm, sau khi nói cảm ơn với bác sỹ, cô cầm túi xách đứng dậy rồi đi.

Vừa mới ra khỏi bệnh viện, ngồi lên taxi, lúc này điện thoại di động của cô lại vang lên, là Trác Chính gọi tới.

Sau khi kết hôn, Trác Viện vì sợ Trác Chính lo lắng, cũng không hay gọi điện thoại cho anh, thời gian này bởi vì vấn đề tình cảm với Kỳ Nhất Thế, cũng không liên lạc với Trác Chính.

“Viện Viện, tại sao lâu rồi cũng không gọi điện cho anh? Giọng nói có chút kỳ quái? Có phải bị cảm hay không?”

Mấy ngày nay, Trác Chính cơ hồ giống như “người giữa không trung”, bay tới bay lui bàn chuyện làm ăn, nghe thấy giọng nói Trác Viện có chút khác thường, người đang ở Nhật Bản như anh cũng lo lắng.

“Không có, chẳng qua tối hôm qua em không ngủ ngon, hôm nay sau khi rời giường hơi mệt.”

“Vội nhanh trở về ngủ bù một chút.” Một lát Trác Chính còn phải gặp mặt với khách hàng, không thể nói chuyện nhiều với cô “Phải chăm sóc cho mình thật tốt, hiểu không?”

“Anh trai, anh cũng thế.”

“Em yên tâm, thân thể anh trai em rất khỏe mạnh cường tráng, chịu đựng vài đêm không ngủ cũng không đáng kể.” Trác Chính trêu ghẹo nói.

“Đúng rồi, Kỳ Nhất Thế có đối tốt với em không?”

“Tốt, anh ấy đối với em rất tốt, chẳng qua dạo này công việc bề bộn, không có thời gian theo em.” Sợ Trác Chính lo lắng, Trác Viện nói dối anh, gần một tháng nay cô cũng chưa thấy Kỳ Nhất Thế.

“Cũng phải, sắp bước sang năm mới, nhất định cậu ta cũng có chút bận rộn.” Lúc này khách Trác Chính chờ đã tới “Viện Viện, lần sau anh trai lại nói chuyện với em, anh đi gặp khách hàng trước.”

Sau khi nói gặp lại với Trác Chính, Trác Viện cúp điện thoại, nhắm mắt lại nghĩ, anh trai nói sắp bước sang năm mới, Kỳ Nhất Thế cùng cô chiến tranh lạnh đã gần một tháng.

Khoảnh khắc biết mình mang thai, Trác Viện cũng biết, cô không thể ở lại biệt thự nhà họ Kỳ được nữa.

Chỉ là, không thể ở lại đây, cô cũng không biết mình nên đi nơi nào, mặc dù lần trước bác gái đã đem nhà trọ của mẹ trả lại cho cô, nhưng cho dù có chỗ ở, tiền trên người cũng không nhiều lắm, làm sao nuôi sống chính mình cùng cục cưng.

Ngồi trong xe taxi, nhìn gió lạnh bên ngoài thổi tung lá cây, Trác Viện cảm thấy mình giống như những chiếc lá kia, vì rơi xuống mà đau khổ, không chỉ lạnh trong lòng, ngược lại còn lạnh xuyên suốt cả người.

Nếu tính toán rời khỏi Kỳ Nhất Thế, vậy ly hôn cũng không thể tránh khỏi, anh không trở về nhà, cô đến công ty tìm anh hẳn là có thể!

Nói không chừng khi anh nghe cô chủ động nói ly hôn, còn có thể như trút được gánh nặng, lập tức sẽ kí tên, không bao giờ muốn cô xuất hiện trước mặt anh nữa.

Nhưng trước khi anh ký vào đơn ly hôn, cô không thể cho anh biết chuyện mình mang thai.

Ngồi trong xe taxi, Trác Viện nghĩ nên về nhà một chút. Trước gọi điện thoại hỏi thư ký của anh, xác định ngày nào anh tương đối rảnh rỗi, cô sẽ đến công ty tìm anh.

Khi taxi dừng trước cửa nhà, Trác Viện xuống xe đi vào liền gặp được tài xế riêng của Kỳ Nhất Thế cũng ở đó, cho rằng anh về nhà, cô bước nhanh vào phòng khách.

“Đại thiếu gia đã trở lại?” Trác Viện hỏi quản gia đang cầm túi hành lý từ trên lầu đi xuống.

“Đại thiếu gia không trở lại.”

“Vậy tại sao tài xế riêng lại ở trước cửa nhà?” Nghe thấy quản gia đáp lời, Trác Viện lại hỏi.

“Thư ký của đại thiếu gia mới vừa gọi điện thoại về, muốn chú sửa soạn quần áo cho cậu ấy, để tài xế mang đến công ty.”

Quản gia cũng không hiểu, chuyện như vậy không phải nên trực tiếp gọi điện thoại cho đại thiếu phu nhân sao? Dù sao hai người họ cũng là vợ chồng, ông chẳng qua chỉ là người giúp việc, mặc dù làm việc hơn hai mươi năm ở nhà họ Kỳ, nhìn đại thiếu gia lớn lên, cũng biết không nên nói cái gì.

Mấy ngày nay nhìn quan hệ lãnh đạm giữa hai vợ chồng họ, bao nhiêu đôi vợ chồng cãi nhau, nhưng vợ chồng ảm ỉ cuối giường rồi hòa, đôi vợ chồng này lại không phải như vậy?

Nếu đại thiếu phu nhân trở lại, không bằng nhân cơ hội này, để đại thiếu phu nhân đưa quần áo cho đại thiếu gia, nói không chừng hai người sẽ hòa hợp trở lại.

“Đại thiếu phu nhân, bằng không cô đem quần áo cho đại thiếu gia đi?” Quản gia thử dò xét hỏi.

Trác Viện không nghĩ tới quản gia sẽ nói như vậy “Tôi có thể đi không?”

“Làm sao không thể? Hai người là vợ chồng, cô đưa quần áo cho cậu ấy là đạo lý hiển nhiên, nói không chừng đại thiếu gia còn có quần áo phải giặt, thuận tiện sẽ để cô mang về.”

“Nhưng là...” Cô không báo trước cho Kỳ Nhất Thế, cũng không hỏi thư ký hành trình của anh, nếu như cô lại đi quấy rầy, không phải sẽ làm anh càng mất hứng sao? Huống chi cô còn chưa hỏi qua luật sư về thủ tục và giấy tờ ly hôn, đi gặp anh như vậy, có thể làm anh cho rằng cô có mục đích hay không?

Thấy vẻ mặt do dự của Trác Viện, quản gia một tay nhấc túi lên, một tay đẩy cô đi ra ngoài “Đại thiếu phu nhân, cô không cần nghĩ ngợi, tài xế còn đang chờ... , nhanh lên một chút, lên xe.”

Quản gia đẩy cô tới cạnh cửa, không để Trác Viện có cơ hội mở miệng, trực tiếp mở cửa xe giúp cô “Lên xe, đại thiếu phu nhân.” Quản gia một lòng muốn họ làm lành, đem hành lý đưa cho tài xế bỏ vào cốp xe, vừa thúc giục Trác Viện lên xe.

Cứ như vậy, Trác Viện thấp thỏm, bất an để tài xế tùy ý đưa tới công ty Kỳ Nhất Thế.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Tổng giám đốc phu nhân, sao chị lại tới đây?”

Thấy Trác Viện cầm hành lý quần áo xuất hiện trước cửa thang máy, thư ký đang bê bộ bàn sửa sang lại tài liệu họp bị dọa sợ.

“Tôi... tôi mang đồ tới.” Trác Viện khẩn trương đưa tay vén tóc, cười có chút miễn cưỡng “Đồ để chỗ này, tôi đi về trước.” Mới vừa rồi ở trong xe, Trác Viện suy nghĩ lại, quyết định trước không nên nói chuyện ly hôn, cô không muốn Kỳ Nhất Thế cho rằng cô là người phụ nữ vừa có mục đích vừa có tâm cơ, cô chỉ đơn thuần muốn mang cục cưng rời đi.

Đem hành lý đặt trên bàn thư ký, Trác Viện lui về sau một bước, xoay người muốn rời khỏi.

Thư ký thấy cô muốn đi, vội vàng lên tiếng “Tổng giám đốc phu nhân, chị có muốn vào trong đợi tổng giám đốc hay không? Anh ấy đang họp.”

Kỳ thực thư ký cũng phát hiện, tổng giám đốc cùng tổng giám đốc phu nhân dường như có chút cãi vã nhỏ, nếu không tổng giám đốc sẽ không đột nhiên ở lại phòng nghỉ của công ty, cả ngày cũng không trở về.

Trước kia tổng giám đốc một ngày đều nhiều lần gọi điện thoại cho tổng giám đốc phu nhân, hiện tại mấy ngày nay cũng không thấy anh ta gọi điện thoại về nhà, đây không phải là cãi nhau thì là cái gì?

Nghĩ tới tổng giám đốc mấy ngày nay đều yêu cầu các trưởng phòng làm thêm giờ, động một chút là họp, cô thân là thư ký, cũng sắp không chống đỡ nổi, một lòng hy vọng cuộc sống địa ngục đáng sợ này mau qua nhanh.

Vừa lúc, tổng giám đốc phu nhân tốt bụng đem quần áo tới cho tổng giám đốc, nếu như hai người làm lành, vậy không phải sẽ giải cứu công ty sao?

Lúc này, không chỉ thư ký, tất cả công nhân viên mỗi ngày đi làm đều cảm thấy bàng hoàng. Vốn sau khi kết hôn, tổng giám đốc trở nên thân thiết chút ít, mới hơn nửa năm lập tức lại thay đổi sắc mặt. Không chỉ khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, không thích cười nói trước mặt người khác, ngược lại còn hơn chứ không kém, dọa sợ tất cả công nhân viên. Bọn họ nhìn thấy bộ dạng này của tổng giám đốc, tất cả đều nom nớp lo sợ, sợ không cẩn thận một chút, lại chọc giận anh ta.

Thấy thư ký nhiệt tình chào hỏi, Trác Viện đành ở lại.

Trác Viện vốn nghĩ chờ một lát, đợi thư ký không có ở đây, cô có thể thuận tiện rời đi.

Chẳng qua, đợi hơn nửa giờ, không những hội nghị của Kỳ Nhất Thế còn chưa kết thúc, mà ngoài cửa thư ký vẫn ngồi trên ghế như cũ. Trác Viện nhàm chán nhìn túi hành lý, cuối cùng cầm lấy nó đi vào phòng nghỉ. Nếu đã tới, chi bằng giúp anh cất quần áo đi.

“A Thế, nghe nói một tháng nay cậu đã bỏ vợ ở nhà, một mình trốn ở công ty, có thật hay không?” Sau khi Trác Viện cầm túi hành lý vào phòng nghỉ, Kỳ Nhất Thế vừa kết thúc cuộc họp tiến vào phòng làm việc, anh đang muốn vào phòng nghỉ ngơi một chút, ngược lại chưa kịp thở, Biên U Lan- vị

khách không mời mà đến lại đột nhiên tới.

Chỉ thấy cô nàng kiều ngạo ngồi trên sofa trong phòng làm việc, bày ra ra tư thế muốn hỏi tội.

“Biên U Lan, cậu quá rảnh rồi sao? Bất kể là chuyện gì, quản đến cả nơi này của tôi?” Tức giận thở ra một hơi, Kỷ Nhất Thế cởi áo khoác tây trang xuống, nói lỏng cả vạt, ngồi xuống ghế làm việc.

“Hừ, buồn cười, cậu tưởng tôi muốn quản cậu? Nếu không phải vì chuyện lần trước, tôi cũng lười đến.”

Nghe thấy Biên U Lan nhắc tới chuyện đêm đó, mới vừa ngồi xuống trông mắt đen của Kỷ Nhất Thế trở nên lạnh run, đôi môi mím thành một đường “Tôi không muốn nhắc lại chuyện đêm đó, nếu không còn chuyện gì khác.... cậu có thể đi.”

“A Thế, đêm đó chỉ là ngoài ý muốn, cậu không nên để ý như vậy có được không? Cậu đối với Trác Viện thế này rất không công bằng.”

“Không công bằng cái gì? Đó là chuyện vợ chồng của tôi, không cần người ngoài như cậu can thiệp?”

“Cậu cũng biết cô ấy với cậu là vợ chồng, vậy cậu ngày ngày không trở về nhà, làm hàng ở trong công ty là có ý gì?” Cho đến mấy hôm trước Biên U Lan nghe thấy Thẩm Uớc nhắc tới, mới giật mình. Sau đêm hôm đó, cô bận rộn xử lý công việc, cũng quên gọi điện thoại cho Trác Viện về tình huống này.

Kỷ Nhất Thế không để ý tới cô, mở một bản kế hoạch ra, chuẩn bị sửa sang lại giấy tờ một lần.

“Kỷ Nhất Thế!” Biên U Lan thấy anh không để ý đến mình, phút chốc liền đứng dậy, tức giận vọt tới trước mặt anh “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Cái gì tôi muốn thế nào?”

“Cậu cho rằng tôi không nhìn ra được, cậu thật ra rất thích Viện Viện, cũng rất để ý cô ấy, vậy tại sao lại đối xử tàn nhẫn như vậy? Mình đã hỏi rồi, đêm đó rõ ràng là Phuong Đại Tề chủ động đi quấy rầy cô ấy, rốt cuộc cậu đang lo lắng cái gì? Nếu như sợ vợ mình bị bắt cóc, vậy coi chừng cho thật tốt, cậu bỏ lại cô ấy, tự mình trốn ở công ty thì coi là đàn ông gì?”

Biên U Lan nói, Kỷ Nhất Thế làm sao không hiểu “Cậu xem cái này một chút.” Anh kéo ngăn kéo ra, lấy ra một xấp hình, ném lên trên bàn.

“Đây là cái gì?” biên U Lan hỏi, sau khi nhìn qua cô còn cười nhạo “Chỉ như vậy? Chụp khi nào? Kỹ thuật chụp hình không tệ lắm, chụp vợ cậu thật đẹp, nhìn qua rất ăn ảnh.”

Nhìn hình xong, Biên U Lan lý trí bình luận, hoàn toàn không thấy trong tám ảnh Trác Viện nhìn Phuong Đại Tề cười, cũng không để ý Phuong Đại Tề đưa tay đặt lên đầu Trác Viện, chẳng phải bắt gian tại trận, cũng chỉ là ảnh chụp bình thường thôi.

“Cậu liên vì những tám hình này, còn có chuyện đêm đó, cho rằng Viện Viện có gian tình với Phuong Đại Tề?”

Biên U Lan đem những tám hình trên tay ném lên trên bàn, khuôn mặt diễm lệ lộ ra vẻ mặt khinh thường “Kỷ Nhất Thế, cậu có tin Viện Viện không? Cậu có nghe cô ấy giải thích không? Không có, cậu cái gì cũng không nghe vào, liền trực tiếp định tội cô ấy, thật buồn cười, bất mãn như vậy...., vậy cậu làm gì không trực tiếp ly hôn đi? Sản nghiệp nhà cậu lớn, lớn lên lại anh tuần cao ngạo, muốn người phụ nữ nào mà chả được, ai không mong chờ được cậu ưu ái, cậu có cần thiết phải đối với Trác Viện như vậy không? Cậu dựa vào cái gì?” Biên U Lan vỗ mạnh lên bàn làm việc.

Kỷ Nhất Thế nhìn Biên U Lan, lạnh lùng nói “Có muốn ly hôn hay không là chuyện của tôi.”

“Đúng, là chuyện của cậu, vậy sao cậu còn chưa về nhà ly hôn? Sao, sợ Trác Viện mở miệng đòi cậu phí phụng dưỡng? Hay sợ cô ấy dờ công phu từ từ ngoại?”

“Đi ra ngoài.”

“Cậu không phải là sợ trong lòng cô ấy còn yêu Phuong Đại Tề, vậy tại sao không trực tiếp hỏi?”

“Biên U Lan!”

“Cậu sẽ phải hối hận, tin tưởng tôi, Viện Viện tốt như vậy, nhưng cậu thật chết tiệt... vì tự ái đàn ông mà không biết quý trọng cô ấy, cậu nhất định sẽ hối hận!”

Hai người ở trong phòng làm việc cãi nhau hoàn toàn không phát hiện, cửa phòng nghỉ chỉ che một nửa, Trác Viện đang đứng cạnh cửa, lắng lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Khi Biên U Lan nhắc tới ly hôn, Kỷ Nhất Thế không phản bác, ngược lại vẻ mặt rất bình tĩnh, có muốn ly hôn hay không là chuyện của anh, nghĩa là anh cũng suy nghĩ qua muốn ly hôn với cô rồi.

Thì ra là, không phải cô suy nghĩ nhiều, Kỷ Nhất Thế đã chán cô đến mức muốn ly hôn, cô lại sống chết ở nhà anh, chiếm lấy chức bà Kỷ, hình như là quá tham lam rồi.

Thật ra thì, từ nhỏ đến lớn cô chỉ muốn có thể sống cuộc sống bình thường, nhưng nguyện vọng này sao khó có thể thực hiện như vậy?

Tám giờ tối, thư ký làm thêm giờ rút cuộc cũng được tổng giám đốc phê chuẩn, có thể rời khỏi công ty, hại cô cảm kích đến mức thiếp chút nữa khóc rống lên. Cô cất xong đồ vật cá nhân liền chạy đến thang máy, lại nghe cửa phòng tổng giám đốc mở ra.

“Hôm nay có ai đã vào phòng nghỉ ngơi của tôi?” Kỷ Nhất Thế một tay đặt ở miệng túi quần áo, đứng cạnh cửa hỏi thư ký đang định vào thang máy.

Thư ký bị hỏi đến sững sốt, có chút không xác định trả lời “Hắn là tổng giám đốc phu nhân...”

“Sao cô ấy lại tới công ty?” Kỷ Nhất Thế có chút kinh ngạc, anh không nghĩ tới Trác Viện sẽ đến đây.

“Khi anh đang họp, tôi thấy cô ấy mang quần áo đến công ty cho anh, mời cô ấy ngồi chờ trong phòng làm việc, sau tôi lại thấy cô ấy đi vào phòng nghỉ.”

Nghe thư ký giải thích, Kỷ Nhất Thế xoay người tính vào phòng, ai ngờ mới đi một bước, phút chốc quay người lại hỏi “Cô ấy rời khỏi lúc nào?”

“Tôi cũng không rõ, tôi đi đến phòng kế toán một chuyến, cho đến khi tan việc cũng không thấy tổng giám đốc phu nhân rời đi, tôi tưởng chị ấy còn đang ở trong phòng làm việc.”

Thư ký nghĩ, nếu như không thấy bóng người, vậy hẳn lúc tổng giám đốc họp, tổng giám đốc phu nhân đã rời đi.

Kỷ Nhất Thế nhún mày, nghĩ không biết có trùng hợp như vậy không, cuộc đối thoại giữa anh và Biên U Lan, Trác Viện hẳn là không nghe thấy chứ.

Không xác định được, Kỷ Nhất Thế xoay người, cửa phòng tổng giám đốc “phanh” một tiếng bị đóng lại, mà thư ký còn kinh sợ vô vô ngược. Lúc này ngay cả thang máy cũng không thêm dột, trực tiếp đi cầu thang bộ xuống, chỉ sợ bị tổng giám đốc gọi lại.

Sau khi vào phòng làm việc, Kỷ Nhất Thế lấy điện thoại di động ra, nhấn số điện thoại trong nhà “Đại thiếu phu nhân có ở đây không?”

“Xế chiều đại thiếu phu nhân có trở lại, lúc tối nói anh trai nhà mẹ đẻ có tìm cô ấy ăn cơm, lại đi ra ngoài, nói nếu như quá muộn, cô ấy sẽ ở lại nhà mẹ đẻ, ngày mai mới trở về.”

Thì ra không phải một mình anh cả đêm không về, Trác Viện luôn nghe lời cũng bắt đầu học theo.

Kỷ Nhất Thế tự giấu ném điện thoại di động lên ghế sofa, ngay sau đó cả người cũng nằm xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại. Trong đầu không ngừng nhớ tới đêm đó, anh không để ý đến Trác Viện khóc lóc cầu xin tha thứ, cố tình phát tiết dục vọng trên người cô, thân thể Trác Viện gầy yếu nằm trên giường xoay lưng về phía anh, cũng không nhúc nhích, toàn thân cẩn thận cuộn tròn, một màn này làm anh muốn đánh mình một trận.

Bởi vì sợ mình không kiềm chế được lần nữa, Kỷ Nhất Thế đành ở lại công ty.

Anh thừa nhận Biên U Lan nói đúng, anh đúng là ăn dấm chua của Phương Đại Tề, hơn nữa dấm chua còn bay đầy trời.

Những bức hình kia anh biết có người cố ý chụp, anh không nên cầm nó, có thể thấy trong tấm hình kia Phương Đại Tề đưa tay sờ đầu Trác Viện, anh liền hận không thể làm thịt người đàn ông kia.

Trác Viện là người phụ nữ của anh, anh cũng lấy về nhà rồi, tại sao Phương Đại Tề còn chạm vào cô?

Mà Kỷ Nhất Thế tức hơn là, Trác Viện- người phụ nữ ngu ngốc này không hiểu được phải né tránh, biết rõ anh sẽ tức giận, vẫn đi gặp Phương Đại Tề, còn nhận lấy quà của anh ta. Hôn dôi này, Kỷ Nhất Thế chưa từng nói cho ai, buồn bực giấu trong lòng.

Ly hôn? Anh chưa từng nghĩ qua, Biên U Lan cho rằng anh là loại đàn ông tùy tiện đem ly hôn giắt ngoài miệng sao? Anh từng nói qua với Thẩm Ước, anh tuyệt đối sẽ không ly hôn, cho dù Trác Viện muốn, anh cũng sẽ không đồng ý.

Kỷ Nhất Thế chưa từng quá nhớ nhưng người phụ nữ nào. Một tháng nay, chỉ cần yên tĩnh, không lúc nào anh không nhớ tới Trác Viện, vì thế mỗi ngày anh đều làm việc, làm chính mình mệt đến mức nằm lên giường liền ngủ. Nếu không chính là uống rượu, một khi uống say, trong lúc mơ mơ màng màng nghĩ đến cô sẽ không quá khó chịu.

Có lẽ anh thật sự không nên hẹp hòi như vậy, rõ ràng Trác Viện cũng hèn mọn nghĩ lấy lòng anh, nhưng anh vẫn hờ hững với cô, anh đúng là người đàn ông thiếu sự khoan dung.

Đợi qua hết đợt bận này, vừa lúc là lễ mừng năm mới, anh quyết định về nhà, đem Trác Viện ôm vào trong ngực, hò hét làm cô vui vẻ....

Nhờ ý nghĩ này, phiền muộn hơn một tháng qua cũng tiêu tan đi không ít. Anh nhắm mắt nghỉ ngơi nửa giờ, kiểm tra giấy tờ để chiều mai đi gặp khách hàng ở Hồng Kông một lần nữa, tính rửa mặt, đi ngủ, nhưng lúc này điện thoại di động lại vang lên.

“A lô.” Có thể gọi đến điện thoại di động, trừ bỏ người nhà anh ra thì chính là bạn bè nhà họ Kỷ, mà gọi nhiều lần như vậy không phải mẹ anh thì còn ai vào đây.

“A Thế, con đang ở đâu?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm bất mãn của mẹ Kỷ.

“Công ty.” Kỳ Nhất Thế liếc mắt nhìn dãy số trên di động, là số điện thoại của mẹ anh ở Đài Loan, vậy tức là lúc này bà đang ở đây.

“Con cùng Viện Viện xảy ra chuyện gì? Mẹ vừa mới xuống máy bay về đến nhà, trong nhà ngay cả một bóng người cũng không có!”

“Viện Viện đi ăn cơm với anh trai cô ấy, muộn một chút mới về, mẹ không phải năm sau mới muốn trở về, sao giờ đã về rồi?”

“Cũng không phải do A Sanh rút cuộc cũng quyết định về Đài Loan sao, nó đồng ý làm việc ở bệnh viện trên danh nghĩa Kỳ thị, mẹ trở về nói trước với viện trưởng cùng các đồng nghiệp.”

“A Sanh trở về Đài Loan, mẹ yên tâm để Mạnh Mạnh một mình tiếp tục ở lại nước Anh?”

“Lúc trước nhà đầu kia nổi loạn mất tích, cuối cùng bị mẹ phát hiện chạy đi Ý làm người mồi, nó sống chết không chịu về Đài Loan, mẹ bị nó làm cho tức đến mức huyết áp cũng tăng rồi” Nói đến con gái bảo bối, giọng mẹ Kỳ tuy tức giận nhưng khó nén nổi cung chiêu.

Không có tâm tình nghe bà cảm râm, Kỳ Nhất Thế phiền lòng nói “Con tắt điện thoại.”

“A Thế, con khoan hăng tấ, mẹ hỏi con, con cùng Trác Viện có phải cãi nhau hay không? Mẹ nghe quản gia nói, con một chút cũng không trở về nhà.”

“Không có, chẳng qua công việc bận quá.”

“Nhà chúng ta cách công ty bao xa, con bận đến mức cũng không có thời gian trở về?” Từ đầu mẹ Kỳ đã không tin lời giải thích của anh.

Biết mẹ Kỳ bất mãn, Kỳ Nhất Thế than thở, “Mẹ, chuyện của con với Viện Viện, tự chúng con sẽ giải quyết, mẹ không nên nhúng tay vào.”

“Hừ, có người nào che chở vợ như con không, còn sợ mẹ thành mẹ chồng hung ác, gây khó dễ cho vợ con hay sao?”

Kỳ Nhất Thế đem lời trêu đùa của bà như gió thoảng bên tai “Mẹ, con còn bận việc, không nói nữa.”

“Này, a Thế...” Mẹ Kỳ vẫn kêu ở đầu bên kia điện thoại, đáng tiếc Kỳ Nhất Thế đã cúp máy.

Trác Viện vốn nói về nhà mẹ đẻ một ngày, nhưng liên tiếp mấy ngày cũng chưa trở về biệt thự nhà họ Kỳ. Ngày hôm đó, mẹ Kỳ hẹn mấy người bạn đến nhà đánh bài.

Đánh vài ván, Lâm phu nhân tò mò hỏi “Sao không thấy con dâu của bà?”

“Nói với con trai tôi muốn về nhà mẹ đẻ ở vài ngày.” Nói đến Trác Viện, trong lòng mẹ Kỳ có chút bất mãn, mẹ chồng trở về Đài Loan cũng sắp một tuần rồi, cô ta còn muốn trở về nhà họ Trác, thậm chí ngay cả về nhà nhìn qua cũng không thấy.

“Thật hay giả? Trác phu nhân hận không thể đuổi cô ta ra khỏi cửa, sao có thể tốt bụng để cô ta trở về bên đó, bà có nghe lầm không?”

Một vị phu nhân khác hoài nghi, căn bản không tin.

“Dù thế nào đó cũng là con gái ruột của chồng bà ta, bà ta sẽ không ác như vậy chứ?” Mẹ Kỳ một bên cầm bài một bên nói.

“Sao lại không, ban đầu con dâu trước khi gả cho con trai bà, tôi nghe nói nhà họ Giang vì con dâu bà thiếu chút nữa âm ỉ cả gia đình.”

“Làm sao?”

“Lão già Giang Gia Văn kia không tu, lại còn nghĩ trâu già gặm cỏ non, Trác phu nhân vì tiền, thật tính đem con dâu nhà bà làm tình nhân của Giang Gia Văn. Cuối cùng bị Giang phu nhân phát hiện, trong nhà long trời lở đất, vừa lúc tài chính của công ty có vấn đề, lúc này mới thôi. Bà xem, chuyện như vậy mà người đàn bà kia cũng làm ra được, bà còn mơ tưởng bà ta có lương tâm sao?” Nếu như là con ruột của mình thì ai làm thế, bởi vì không phải do mình sinh ra nên mới hỏi hột.

Lá bài trên tay mẹ Kỳ cũng rơi xuống bàn, tức giận quay đầu hỏi “Bà nói thật?”

“Đương nhiên là thật, không tin bà hỏi Giang phu nhân.”

Vậy không được rồi, mẹ Kỳ không còn tâm trạng đánh bài, bận rộn gọi quản gia vào phòng “Ông gọi điện thoại cho đại thiếu phu nhân, bảo nó về nhà một chuyến.” Nghe thấy lời nói của Phương phu nhân... mẹ Kỳ ngồi có chút bất an.

Năm phút sau, quản gia đi vào phòng lần nữa “Phu nhân, đại thiếu phu nhân đã tắt điện thoại.”

“Vậy gọi cho nhà họ Trác, hỏi xem nó có ở đó không, muốn nó về gặp tôi.” Mẹ Kỳ vội nói.

Quản gia nghe mẹ Kỳ tìm đại thiếu phu nhân có việc gấp, vội vàng đi gọi điện thoại.

Lại qua năm phút sau, quản gia chạy vào trong phòng “Phu nhân, nhà họ Trác nói đại thiếu nhân chưa có về nhà.”

“Cái gì?”

“Người giúp việc bên đó nói... Sau khi kết hôn, đại thiếu phu nhân chưa trở về qua...” Quản gia ập a ập ứng nói.

“Gọi điện thoại cho đại thiếu gia, bảo nó lập tức trở về nhà cho tôi!”

Vợ cũng đã đánh mất, thậm chí con trai bà còn không biết, ngày ngày vẫn bận rộn làm việc.

Ba vị phu nhân lúng túng nhìn thoáng qua nhau, nghĩ thầm hôm nay bài cũng không chơi được, rồi rít tim lý do ra về.

Chưa đến mấy phút sau, phòng bài vốn cười cười nói nói, nhiệt liệt đánh bài, chỉ còn một mình mẹ Kỳ.

Khi Kỳ Nhất Thế về nhà, mẹ Kỳ lo lắng ngồi chờ trong phòng khách, vừa thấy con trai bước vào cửa, muốn trực tiếp hỏi, nhưng Kỳ Nhất Thế chỉ im lặng, thần sắc bối rối lướt qua mẹ Kỳ chạy lên cầu thang.

Mẹ Kỳ nhìn con lớn lên luôn luôn thông dong tự tin, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh hoàng cùng bất an trước mặt bà, tất cả chất vấn, trách mắng, nhất thời cũng không nói ra miệng.

Kỳ Nhất Thế mở cửa phòng, bên trong vẫn trang trí như cũ, là phòng anh hai mươi mấy năm nay, nhưng lại thiếu đi bóng dáng kia.

Chưa từ bỏ ý định, anh vọt vào nhà tắm, bên trong trống trơn, chỉ còn đồ dùng hàng ngày của cô, anh trở lại phòng, kéo tủ quần áo ra, cũng đem ngăn kéo từng ngăn từng ngăn mở ra, quần áo của anh vẫn được sắp xếp chỉnh tề, quần áo của cô cũng không ít, nhưng lại không thấy những bộ quần áo cô mang từ nhà mẹ đẻ sang.

Anh không tin Trác Viện luôn miệng nói nghe lời anh, một lòng chỉ nghĩ lấy lòng anh, thế nhưng lại bỏ anh đi.

Kỳ Nhất Thế vừa đi vào thư phòng, nơi này đã từng là nơi bọn họ thường xuyên nghỉ ngơi, anh làm việc, cô liền đọc sách, thỉnh thoảng còn làm thủ công chút ít, cô luôn yên lặng theo anh, không ồn ào cũng không làm khó...

Đáng chết! Cô đã đi đâu?

Kỳ Nhất Thế giống như người mất hồn trở lại phòng, nhìn bàn trang điểm, đó là món quà sau khi kết hôn, anh đặc biệt làm cho cô. Anh lại phát hiện nhẫn cưới của cô đơn độc bị chủ nhân để lại, cùng những chiếc bình cô tự chọn...

Bất kỳ thứ gì anh tặng cô, bất kỳ thứ gì thuộc về nhà họ Kỳ, cô gần như không mang đi...

“A Thế...” mẹ Kỳ yên lặng đi lên lầu, nhìn vẻ mặt thống khổ của Kỳ Nhất Thế, đau lòng gọi.

“Mẹ, con muốn yên tĩnh một chút, mẹ trước không nên quấy rầy con.”

“Bây giờ con còn có tâm tình yên lặng? Con nhanh chóng đi tìm người trở về.” Đã sắp một tuần, Trác Viện có thể đi đâu?

Ngày đó ở văn phòng nghe được cuộc đối thoại giữa Kỳ Nhất Thế và Biên U Lan, Trác Viện đã quên mình rời đi như thế nào, khi cô lấy lại tinh thần, người đã ở trên đường cái. Bốn phía tất cả đều là cảnh phố xá xa lạ, cô liền như vậy nhìn xung quanh, hoảng sợ lại bất lực, không biết nên đi đâu, cô ngây ngốc nhìn đám đông đi qua, cầm quần áo mang ra khỏi nhà họ Kỳ.

Mẹ lưu lại nhà trọ ở lầu 3, tuy rằng không gian không quá lớn, nhưng phòng ở coi như sạch sẽ. Một phòng ngủ, một phòng khách, mọi thứ đơn giản đều có, mà cô còn thực may mắn gặp được Di Phương ở đây, Di Phương biết cha Trác Viện đã mất, cô không quen ai, chỉ có một mình, không nhận được hóc mắt đỏ lên.

“Viện Viện, cháu yên tâm, cháu ở đây rất an toàn, Di Phương cùng chú Phương ở lầu hai, có việc gì có thể tìm chúng ta.” Di Phương lời kéo tay cô nói chuyện, trước kia bà cảm thấy Trác Viện, cô gái nhỏ này không chỉ xinh đẹp, còn thực ngoan ngoãn, yên lặng, làm cho người ta không nhận được yêu thương từ đáy lòng. Đã qua nhiều năm, không chỉ bộ dáng không thay đổi, ngay cả tính cách vẫn tốt như vậy.

“Cảm ơn Di Phương.” Trác Viện cảm kích nói.

“Cháu xem có gì cần chuyển lên nhà không, nếu một chút cháu không chuyển được, đi có thể kêu chú Phương giúp cháu.”

Nhìn Trác Viện không nhiều thịt, bộ dáng gầy gò yếu ớt, khẳng định không có sức, chuyển nhà hẳn là sẽ rất vất vả, Di Phương lập tức nhiệt tình trợ giúp.

“Di Phương, không cần, cháu không có cái gì, đồ trước kia mẹ cháu lưu lại, cháu có thể dùng, cháu sửa sang lại một chút là được.”

“Vậy có cần mua đồ dùng hàng ngày gì không? Di có thể nhờ chú Phương lái xe đưa cháu đi.”

“Như vậy có phiền chú Phương quá không?”

“Không có, sau khi ông ấy về hưu, mỗi ngày thật sự nhàn rỗi, chỉ sợ không có việc gì làm.”

Nói lời cảm ơn cùng di Phương, hôm nay Trác Viện nhờ chú Phương giúp, đơn giản mua một ít đồ dùng, lại dùng thời gian hai ngày, đem phòng ở mơ hồ sửa sang lại một chút.

Sau, cô ngồi trên sofa phòng khách, nhìn mình vừa trang trí xong, phòng ở ấm áp hơn, trong lòng tràn ngập cảm giác yên ổn.

Trác Viện biết, nơi này về sau là thuộc về mình, cô không nhịn được sờ bụng còn chưa lộ ra, “Cực cưng, về sau đây là nhà của chúng ta, là nhà bà ngoại để lại cho cực cưng và mẹ”

Mấy ngày nay, Trác Viện cơ hồ không thể nào ngủ, cũng tùy tiện ăn đối phó một chút, ngẫu nhiên di Phương sẽ mang một chút đồ ăn lên, nói là nấu nhiều lắm không ăn hết, hại cô nhận đến ngưng ngưng. Cô biết di Phương là nhìn thấy mình mỗi ngày vội vàng sửa sang nhà, ăn bữa nay, bỏ bữa mai mới có thể tốt bụng mang đồ ăn lên.

Hiện tại phòng ở sửa sang lại tốt lắm, cô cũng lại không bận rộn như vậy, không thể vô duyên vô cớ nhận lấy ý tốt của di Phương, cô quyết định chờ một chút nữa sẽ đi siêu thị mua đồ ăn. Lúc bận rộn không cảm thấy cô đơn, hiện tại rảnh rồi, cô bắt đầu nhớ đến Kỷ Nhất Thế, không biết anh đang làm cái gì? Có phải còn ở tại công ty hay không? Có phát hiện cô đã theo ý anh rời khỏi biệt thự nhà họ Kỷ hay không? Anh hẳn là một hơi thờ dài bao nhiêu nhẹ nhõm, ít nhất không cần lại mỗi ngày đối mặt với cô cũng không cần vì tránh cô, rơi vào hoàn cảnh có nhà mà không thể về.

Ngay từ đầu, điện thoại của cô còn khởi động máy, cô biết khi đó trong lòng mình còn ôm một tia hy vọng, nghĩ Kỷ Nhất Thế phát hiện không thấy sẽ đi tìm cô, sau đó hò hét mang cô về nhà.

Nhưng thẳng đến di động hết pin, anh vẫn không gọi điện thoại cho cô, Trác Viện tự giễu nói cho chính mình, anh thoát khỏi cô còn không kịp, sao còn có thể gọi điện thoại cho cô? Chính mình đừng tự đa tình nữa, mộng tưởng hảo huyền.

Sau khi di động hết pin, cô luôn không nạp điện lại, nghĩ rằng dù sao cũng sẽ không có người tìm mình, cô quyết định chăm sóc tốt cho bản thân, những cái khác không cần nghĩ nhiều.

Bữa bận nhiều việc, bận sáu ngày, cô mới ý thức được, mình rời khỏi nhà họ Kỷ mất một tuần.

Tuy rằng đáy lòng tự nhủ, không cần nghĩ đến Kỷ Nhất Thế, nhưng buổi tối một mình nằm trên giường, luôn không khống chế được suy nghĩ, sẽ không nhịn được mà nhớ tới anh.

Trác Viện đứng dậy, cả người tiến vào sofa, toàn thân cô lạnh như băng, ánh mắt ửng hồng, mừng năm mới năm nay, hoàn hảo có cực cưng bên cạnh cô, bằng không cô liền cô đơn một mình. Tuy rằng trước kia ở nhà họ Trác cũng một mình một góc, nhưng khi đó còn có anh trai, mà lúc này cô ngay cả anh trai cũng không dám liên lạc.....

Bạn đang đọc truyện *Mưa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau khi phát hiện Trác Viện không tiếng nào mà rời nhà trốn đi, Kỷ Nhất Thế trừ ngày ngày bận rộn với công việc thì thời gian còn lại đều đi tìm người.

Tin tức không tìm thấy Trác Viện nhanh chóng truyền tới tai Biên U Lan, cô biết Kỷ Nhất Thế đang cần người hỗ trợ. Lúc này cô không tức giận, cũng không đập cửa, mà ưu nhã như “nữ vương giá lâm” tới phòng làm việc của Kỷ Nhất Thế.

“Đi ra ngoài”

Kỷ Nhất Thế không cản ngăn đầu, chỉ cần ngửi thấy mùi nước hoa, liền đoán được người tới là ai, anh rất không khách khí ra lệnh đuổi khách.

“Sao, vợ chạy, tâm tình không tốt liền trút giận lên người bạn bè?” Khẩu khí tràn đầy hứng thú, hoàn toàn là có ý xem kịch vui.

Kỷ Nhất Thế không để ý đến cô.

Biên U Lan thấy cả người anh có chút tiêu tụy, giống như đã nhiều ngày không được ngủ ngon giấc. Mặc dù quần áo vẫn chỉnh tề như cũ, nhưng lại thiếu đi vẻ hăng hái thông dong thường ngày, cô có chút đồng tình với hoàn cảnh bi thảm của Kỷ Nhất Thế lúc này. Xem ra những ngày qua, anh đã chịu đủ tương tư cùng lo lắng. Điều này vượt quá sức tưởng tượng của những người bên cạnh, nhưng Biên U Lan vẫn không buông tha người bỏ đá xuống giếng như cũ.

“Lúc đầu đã nói với cậu, nếu như không biết quý trọng Trác Viện, có một ngày cô ấy nhất định sẽ rời khỏi cậu, hiện tại không phải thành sự thật rồi sao? Cậu đây là tự làm tự chịu!”

“Cậu nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì đi ra.” Rốt cuộc cảm xúc của Kỳ Nhất Thế cũng bùng nổ, không nhịn được nữa ngẩng đầu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hiện đầy tia máu, có chút dọa người.

Nhưng Biên U Lan lại coi như không nhìn thấy, trong lòng một chút thương hại cũng không có, vẫn nói tiếp “Chưa đủ, tôi chính là còn chưa nói đủ, tôi cho cậu biết, nếu như cậu không tìm được Viên Viên, tình hữu nghị giữa tôi với cậu đến đây chấm hết!”

“Đi ra ngoài!”

“A Thế, rốt cuộc cậu có thành ý tìm hay không? Tại sao qua nhiều ngày như vậy vẫn không tìm được người? Đài Loan nhỏ thế này, trừ phi Trác Viện mọc cánh. Nếu không, bằng năng lực tìm người của cậu, tại sao một chút tin tức cũng không có?”

“Chuyện tìm Viên Viên, tự tôi có thể làm, không nhờ cậu quan tâm, nếu cậu không muốn bị tôi đuổi ra ngoài, hiện tại tốt nhất lập tức rời đi.” Kỳ Nhất Thế vừa nói, vừa đứng dậy, giống như Biên U Lan mà nói ra một chữ nữa, liền đem cô đuổi ra ngoài.

“Không cần cậu đuổi, tôi cũng sẽ đi, hôm nay tôi tới chỉ muốn nói cho cậu biết, nếu cần tôi hỗ trợ cứ mở miệng.”

Biên U Lan xoay người rời đi.

“Không cần.” Người phụ nữ của anh, chính anh sẽ tự tìm, anh sẽ không mở miệng yêu cầu Biên U Lan giúp đỡ!

“Cậu...” Biên U Lan vốn mở cửa muốn đi, bị lời này của anh chọc tức liền quay người lại “Cậu không nên đến lúc đó van cầu tôi, hôm nay lương tâm của bản tiểu thư nổi lên, cậu lại không cần, chờ cậu thật sự tới van xin tôi, cậu nghĩ tôi sẽ giúp đỡ hay không!” Cửa nặng nề đóng sầm lại.

Vài giây sau, trong phòng làm việc truyền đến tiếng đồ vật bị ném xuống đất, thư ký bị dọa sợ tưởng xảy ra chuyện gì, ngay cả cửa cũng quên gõ liền xông vào, vừa nhìn thấy, cô cũng không nói lên lời.

Cả phòng làm việc giống như bị bão đi qua, ngổn ngang không thể tả. Văn kiện vốn đặt trên bàn tất cả đều bị quét rơi trên mặt đất, còn điện thoại cũng bị văng ra nằm một góc, cả phòng làm việc hoàn toàn thay đổi.

Thư ký bị dọa sợ đến mức dừng khí hô hấp cũng không có, chỉ ngây ngốc đứng cạnh cửa, ngẩng đầu nhìn tổng giám đốc trầm ổn nhà cô, đang nhìn ra ngoài cửa sổ như một pho tượng cứng nhắc. Mà từ chỗ cô nhìn sang chỉ thấy gương mặt cương nghị đang nghiêng chặt răng, gân xanh trên trán nổi lên, lồng ngực phập phồng tức giận của anh.

“Tổng giám đốc...”

“Đi ra ngoài!” Từ trên cao nhìn xuống xe cộ bên ngoài, giọng nói Kỳ Nhất Thế bị đè nén tức giận, rõ ràng còn có chút nóng nảy.

“Vây hội nghị cùng khách hàng lúc nữa...”

“Hủy bỏ, hôm nay tất cả lộ trình đều hủy bỏ, không có lệnh của tôi, bất cứ ai cũng không được vào phòng làm việc một bước, bắt kẻ là ai!”

Mặc dù thư ký không rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Biên tiểu thư nói cái gì với tổng giám đốc, lại chọc anh tức giận đến như vậy. Để giữ lại chén cơm cùng mạng nhỏ của mình, cô rất tự giác không dám hỏi nhiều, lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, sau đó đóng cửa lại.

Sau khi thư ký lui ra, Kỳ Nhất Thế vẫn như pho tượng đứng trước cửa sổ sập đất như cũ, nghĩ, sao lại không tìm được?

Trác Viện giống như đã bốc hơi khỏi cuộc sống của anh, hoàn toàn không có tung tích. Bất kể anh bỏ bao nhiêu tiền, dùng hết tất cả các phương pháp để người khác đi tìm, vẫn không có chút tiến triển nào, giống như mò kim đáy bể, không thu hoạch được gì.

Càng nghĩ tâm càng phiền, nhưng ngay sau đó anh xoay người cầm lấy áo khoác tây trang, quyết định đi uống rượu. Ít nhất rượu có thể làm anh tê dại, bao nhiêu nhớ nhung cùng thống khổ vì nó mà chậm lại.

“Viên Viên, cháu muốn ra ngoài à?” Ngày hôm đó, Trác Viện mới vừa bước xuống cầu thang, liền nhìn thấy di Phuong từ bên ngoài trở về, thân thiết theo sát mình nói chuyện.

Ở nơi này cũng sắp được hai tháng, quan hệ giữa Trác Viện và di Phuong trở nên thân thiết hơn. Có thể do con gái không ở bên cạnh, di Phuong đem cô trở thành con gái của mình, không có việc gì cũng sẽ tới tìm cô.

“Dạ.” Hôm nay là ngày Trác Viện đi khám thai, cô đã lên lịch sẵn với bác sĩ.

“Công việc của cháu có tốt không?”

Di Phuong biết Trác Viện muốn tìm việc làm, còn biết cô học ngành thiết kế, đối với việc làm trang sức nhỏ rất thành thạo, vì vậy nhiệt tình giới thiệu cô cho bà chủ của một cửa hàng thủ công mỹ nghệ gần đây. Sau đó, Trác Viện hẹn thời gian, đem những thành phẩm của mình giao đến, tùy bà chủ mua rồi bày bán.

Mấy ngày qua cửa hàng thủ công mỹ nghệ làm ăn đặc biệt tốt, khách hàng rất thích các tác phẩm của Trác Viện, mặc dù không kiếm được nhiều tiền

lắm, nhưng ít nhất cũng có thu nhập, điều này làm cho cô rất thỏa mãn “Còn có thể.”

“Vậy thì tốt, như vậy di cũng yên tâm rồi, đúng rồi, tối ngày mai nhớ đến nhà dùng cơm, di nấu một bàn lớn thức ăn.”

“Không cần thiết....”

Ngày mai là chủ nhật, con trai di Phuong cùng vợ theo thói quen sẽ về thăm nhà, cùng người nhà bọn họ ăn cơm, cô là người ngoài, sao lại dám làm phiền?

“Quyết định như vậy.” di Phuong không để cho cô có cơ hội từ chối, cầm giỏ đựng thức ăn xoay người đi lên lầu.

Nhìn bóng lưng di Phuong, Trác Viện bất giác lại cười, đi về phía trước vài bước, lại đột nhiên cảm thấy hoa mắt, phía trước hiện lên một mảnh đen kịt, trước khi cô kịp mất đi ý thức, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến tiếng thét kinh sợ của di Phuong, sau đó cô cũng không có ấn tượng gì.

Khi Trác Viện tỉnh lại, trước mắt là trần nhà màu trắng cùng mùi nước khử trùng đặc trưng.

“Viện Viện, cháu đã tỉnh? Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cháu cũng tỉnh.” Bên giường là thanh âm kích động của di Phuong, Trác Viện quay đầu lại nhìn, không giải thích được sao mình lại ở đây.

“Tại sao cháu?”

“Cháu ngất đi, di gọi xe cứu thương đưa cháu vào bệnh viện.” Di Phuong nói tới đây, hốc mắt lại đỏ “Cháu, đứa nhỏ ngốc này, tại sao mang thai lại không nói? Bác sĩ kiểm tra nói thân thể cháu rất yếu, có tình trạng đẻ non.”

“Cục cưng của cháu...” Nghe thấy chữ đẻ non, Trác Viện khản trương sờ sờ bụng mình.

“Yên tâm, cục cưng còn ở trong bụng cháu, cháu không nên lo lắng.”

Nghe lời nói của di Phuong, Trác Viện mới yên tâm “Cháu cùng chồng ở riêng, không lâu sẽ ly hôn.”

“Không có chuyện gì, ly hôn thì ly hôn, cháu không nên nghĩ nhiều, ở trong bệnh viện nghỉ ngơi thật tốt, chờ một chút di về nấu ít thuốc bổ, giúp cháu bồi bổ thân thể. Đã sắp năm tháng rồi, còn chưa thấy cháu lộ bụng, nhất định là cháu ăn không ngon, không có dinh dưỡng, đứa nhỏ trong bụng mới lớn lên chậm như vậy.”

Di Phuong lấy giọng người từng trải nói, “Đợi sau khi xuất viện, mỗi ngày di sẽ giúp cháu tắm bổ, bảo đảm cục cưng lớn lên sẽ khỏe mạnh.”

“Thật xin lỗi, cháu lại phiền di Phuong....”

Nước mắt Trác Viện lăn ra từ trong hốc mắt, từ khi biết mình mang thai cho đến bây giờ, cô chỉ có một thân một mình. Mặc dù lòng tràn đầy vui sướng chờ cục cưng ra đời, nhưng lần đầu tiên mang thai, đối với sự thay đổi của cơ thể, cô vẫn có chút lo lắng, bất an, càng không cần nói buổi tối ngủ không được, sẽ lại suy nghĩ lung tung.

“Đứa ngốc, đừng khóc.” Di Phuong thương xót cô, một cô bé tuổi còn trẻ đã ly hôn, vừa lớn bụng, chịu nhiều khổ cực, nhất định rất ủy khuất.

Ở lại bệnh viện hai ngày, sau khi Trác Viện về nhà, di Phuong thường xuyên tới thăm cô, có lúc là mang đồ ăn, có lúc lại giúp cô mang mấy đồ thường dùng đến.

Trác Viện muốn đưa tiền cho di Phuong, lại bị bà nhã nhặn từ chối, chồng bà cũng là nhân viên nhà nước, lương hưu còn dư, không thiếu món tiền nhỏ này.

Huống chi di Phuong cũng nhìn ra được, bình thường Trác Viện ăn uống rất tiết kiệm, cũng rất đơn giản, tiền trong tay cũng không dư dả, như vậy bà sao dám cầm tiền của cô.

Bốn tháng sau....

“Chú nói cái gì? Tìm được người?” Suốt bốn tháng nay, Kỳ Nhất Thế cơ hồ sắp hao hết sức chịu đựng, rốt cuộc cũng nhận được tin tức của Trác Viện....

Trong phòng làm việc Kỳ thị, thanh âm Kỳ Nhất Thế lộ ra tia vui mừng, bút trên tay rơi xuống anh cũng không quản, chột đứng lên, khó có thể tin được, cẩn thận hỏi lại một lần nữa, “Thật tìm được rồi?”

Đầu bên kia điện thoại là em trai Kỳ Nhất Sanh của anh gọi tới, Kỳ Nhất Thế cũng không ngờ được, tìm người lâu như vậy, cuối cùng lại xuất hiện trong bệnh viện nhà mình.

“Ừ, em cũng vậy, buổi sáng lơ đãng thấy bệnh lịch mới phát hiện.” Thì ra chị dâu vẫn đến bác sĩ kiểm tra, nếu không phải hôm nay anh đi họp với các bác sĩ ở khoa phụ sản, nghe thấy trong đó có một bác sĩ nhắc tới tên chị dâu, cũng không thể nhanh như vậy tìm được người.

“Vậy cô ấy đâu? Hiện tại đang ở đâu? Cô ấy ngã bệnh?” Kỳ Nhất Thế nghe thấy Trác Viện vào bệnh viện, lo lắng hỏi liên tiếp mấy vấn đề.

“Thân thể chị dâu không có vấn đề gì, nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Kỷ Nhất Thế tâm vì chữ “Nhưng” này mà treo ngược, tay cầm điện thoại di động cũng run rẩy.

“Anh cả, anh nên chuẩn bị tâm lý một chút.”

“Có ý gì?”

“Bây giờ chị dâu không phải chỉ có một người.”

Không phải một người? Trong đầu Kỷ Nhất Thế vang lên một câu nói, tâm nặng nề rơi xuống, như bị người khác nắm trong tay vừa vãn về vừa bóp, có chút không thở nổi.

Trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, cô cuối cùng vẫn lựa chọn ở chung một chỗ với Phương Đại Tề... Cho dù cô nghe lời như thế nào, dù lấy lòng anh ra sao, cuối cùng cô vẫn không chống lại được với cảm xúc trong lòng mình, lựa chọn thích Phương Đại Tề.

Kỷ Nhất Sanh không nghe thấy anh trai lên tiếng, nghĩ thầm anh trai quả nhiên đã đoán sai ý “Anh cả...” Anh gọi mấy tiếng.

“Anh đang nghe.” Thanh âm Kỷ Nhất Thế vang lên, không hề có kích động cùng vui sướng như vừa rồi, nghe có chút buồn bực.

“Em vừa mới nói chị dâu không chỉ có một người có nghĩa là chị dâu đang mang thai...” Kỷ Nhất Sanh còn chưa nói hết, đầu kia điện thoại đã tắt.

Một phút sau, thư ký thấy tổng giám đốc mặc áo khoác tây trang đi ra bên ngoài, vội vẫy gọi “Tổng giám đốc, anh muốn đi đâu? Một lúc nữa khách hàng sẽ đến.” Hôm nay có một bản hợp đồng cần phải ký, hiện tại tổng giám đốc chạy đi, vậy khách hàng tới thì làm sao bây giờ?

“Bảo họ lần sau lại đến.” Anh quản cái khi gì chuyện khách hàng, hiện tại chuyện quan trọng nhất là, mang vợ về nhà.

Nửa giờ sau, Kỷ Nhất Thế chạy như bay đến bệnh viện, vội vàng đẩy cửa phòng Kỷ Nhất Sanh, không nói hai lời, hỏi thẳng vào vấn đề “Cô ấy đâu?”

Dọc theo đường đi, trong đầu Kỷ Nhất Thế chỉ hiện lên một ý nghĩ, anh muốn làm cha!

Tìm suốt bốn tháng, vừa lo lắng vừa chờ đợi, không chỉ để anh tìm được tin tức của Trác Viện, ngược lại còn biết cô mang thai, điều này làm anh bình ổn lại.

Kỷ Nhất Sanh giả vờ xem lịch bệnh của bệnh nhân trước bàn, mới vừa rồi còn chưa nói hết, đã bị anh trai cúp điện thoại, không nghĩ tới, anh trai của anh lại nhanh như vậy xuất hiện trước mặt.

“Chú vừa nói Viện Viện mang thai?”

Kỷ Nhất Sanh nhìn anh, người luôn luôn chú trọng bề ngoài như anh cả, mà hiện giờ, cả vạt bị lệch, tóc cũng không chỉnh tề.

“Chúc mừng anh, anh cả.”

“Anh muốn thấy cô ấy, cô ấy đâu?” Kỷ Nhất Thế đi lên trước, hai tay chống lên bàn làm việc, bá đạo hỏi.

“Căn cứ theo quy định của bệnh viện, em không thể tiết lộ tư liệu của bệnh nhân cho bất cứ ai.”

Thấy anh gấp đến độ giống như đứng trên lò lửa, ngược lại Kỷ Nhất Sanh còn có tâm tư đùa giỡn, “Anh là chồng của cô ấy, không phải là “bất cứ ai”!”

“Em đã hỏi bác sĩ khám cho chị dâu, cô ấy nói khi chị dâu đi khám thai, anh chưa từng tới, chị ấy nôn ọe khó chịu không ăn được, gầy đến nỗi gió cũng thổi bay đi, anh lại chỉ bận rộn công việc, hoàn toàn không để ý cô ấy có thai.”

“Đáng chết, khi đó anh căn bản không biết cô ấy mang thai, nếu như biết, cũng sẽ không để cô ấy có cơ hội rời đi.”

“Cho nên chị dâu mới có thể len lén rời nhà trốn đi.”

Kỷ Nhất Sanh cố ý châm chọc Kỷ Nhất Thế, từ khi anh trở về nhà, liền biết được chị dâu đã rời đi. Còn chưa kịp hỏi rõ ràng cái gì, liền ngày ngày bị mẹ Kỷ phiền đến phát điên, hận không thể rời khỏi nhà, ở một mình bên ngoài, cái này anh không thừa dịp hiện tại nói, vậy khi nào mới được nói?

Anh cả của anh có thể bỏ lại mẹ ở nhà cầu nhau, một mình tiếp tục ở lại công ty. Còn mình ngược lại phải ngày ngày đối mặt với mẹ, nghe bà quở trách anh trai không lo lắng cho sự an nguy của chị dâu ở bên ngoài, mỗi ngày ở bệnh viện đã mệt gần chết, về nhà còn bị âm ỉ, nghe đến mức lỗ tai anh cũng sắp dài ra rồi.

“Chết tiệt, anh chỉ cần biết cô ấy bây giờ đang ở đâu?” Kỷ Nhất Thế tin tưởng, em trai anh nhất định có địa chỉ chỗ ở của Trác Viện, nếu không sẽ không gọi điện thoại cho anh.

Kỷ Nhất Sanh thấy tâm tình anh cả không khống chế được, mới ném giấy tờ tới, “Đây là bệnh án của chị dâu, bên trong có tất cả thứ anh muốn biết, tự mình anh xem đi.”

Cầm lấy bệnh án, Kỷ Nhất Thế ngồi xuống chiếc ghế dài bên ngoài, cẩn thận nhìn nội dung bên trong.

Năm phút sau, Kỷ Nhất Thế cầm điều thuốc trong tay, ánh mắt nhìn hình ảnh sóng siêu âm trên bệnh án. Trác Viện mang thai con gái, nhìn bác sĩ dùng bút bi khoanh tròn những chấm lớn nhỏ, từ hạt đậu nhỏ bình thường đến bóng dáng tròn trịa, rõ ràng có thể nhìn rõ hình dáng, nói không cảm động là gạt người.

Cô dám gạt anh, dám mang theo con gái của anh, không nói một tiếng liền rời khỏi anh!

Nghĩ tới đây, Kỷ Nhất Thế đem điều thuốc ném xuống đất, lại đốt một điều khác lên, hung hăng hít một hơi, rồi sau đó phun ra một làn khói trắng nhân nhật.

Bây tháng sao? Vậy không phải đêm đó anh uống rượu say, lần đầu tiên không làm biện pháp phòng tránh, không nghĩ tới mới một lần, sẽ làm cho cô mang thai.

Nhớ tới lời Kỷ Nhất Sanh vừa nói, cô nôn ọe rất nghiêm trọng, ăn cái gì liền ói cái đó, mà hiện tại một mình, ai chăm sóc cho cô?

Không được, anh muốn lập tức thấy cô, lần này anh không chỉ dùng hôn ước đem cô trói chặt, còn muốn dùng con của bọn họ ép cô bảo đảm, không bao giờ... rời khỏi anh nữa.

Kỷ Nhất Thế liếc mắt nhìn địa chỉ trên bệnh án, khoảng cách chỉ cách công ty hai mươi phút đi xe, mà anh lại đi tìm khắp Đài Loan, nhưng làm sao cũng không tìm được cô.

Thì ra là, cô đang ở gần trong gang tấc... Từ khi Trác Viện đổi lại số di động, lúc đó không liên lạc với bất cứ ai, cho rằng cả đời cô sẽ đi rất xa, không nghĩ tới chỗ trốn của cô lại gần anh như vậy.

Buổi sáng hôm đó, di Phương tặng ít thức ăn cho Trác Viện, nói cho cô biết hôm nay bà sẽ cùng chú Phương đến nhà con trai, nếu như quá muộn, có thể sẽ ở lại qua đêm, muốn cô cẩn thận một chút.

Cả buổi sáng, Trác Viện cũng không ra ngoài, cô nghĩ thừa dịp con gái chưa ra đời, nhanh làm nhiều con rồi một chút, như vậy mới có thể kiếm thêm chút tiền, nếu không, nhìn số tiền từng ngày từng ngày ít đi, tâm không khỏi có chút bất an.

Mấy ngày nay, được di Phương bỏ đông bỏ tây, bụng cô vốn bằng phẳng, bỗng nhiên giống như được thổi hơi bỗng lớn ra, đã có bộ dạng giống phụ nữ có thai, cơ hồ ngay cả mặc quần áo cũng không mặc nổi, trước liền đổi thành quần áo bà bầu.

Bốn tháng nay, tóc của cô dài rất nhanh, hiện tại chỉ đơn giản buộc sau gáy. Cô nghĩ thầm, chờ một thời gian ngắn nữa sẽ đi cắt tóc, bởi vì sau khi bụng lớn, ngay cả gội đầu cũng có chút khó khăn.

Ngồi nhiều giờ, Trác Viện đứng dậy hoạt động thân thể, thuận tiện chuẩn bị đồ ăn trưa, lúc này điện thoại trên bàn trà vang lên tiếng chuông.

Sau khi Trác Viện rời khỏi nhà, liền đổi lại số điện thoại, chỉ có di có Phương cùng bà chủ cửa hàng mỹ nghệ biết, cũng chỉ có bọn họ mới gọi điện cho cô.

Cho nên khi cô phát hiện ra không phải là di Phương, cũng không phải bà chủ cửa hàng mỹ nghệ gọi tới, chẳng qua cô chỉ ngơ ngác nhìn dây số kia, vội vàng đưa điện thoại ra dò, không dám nhận.

Sao lại là anh?

Tại sao Kỷ Nhất Thế lại biết số điện thoại mới của cô? Cô ngay cả anh trai cũng không dám liên lạc, sao anh lại tìm được?

Cô không có chút đầu mối nào, còn mãi suy nghĩ vấn đề này, điện thoại trên tay lại vang lớn, tiếng chuông kia làm cô cảm thấy giống như nhìn thấy quý, thiếu chút nữa ném điện thoại xuống đất.

Trác Viện mặc kệ tiếng chuông kêu lên vài lần, một cuộc lại một cuộc. Cuối cùng hết hi vọng tri hoãn, tay run run đè xuống nút nghe, gắng sức bình ổn thanh âm của mình “A lô.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng thở hổn hển của Kỷ Nhất Thế.

“Anh có chuyện gì?”

“Anh ở ngoài cửa nhà trọ của em, lập tức mở cửa!” Lúc này Kỷ Nhất Thế không chỉ hét lên, còn kèm theo tiếng vang nặng nề của ổ khóa cửa.

“Em... Em không muốn gặp anh, anh nhanh rời khỏi đây đi...”

“Trác Viện, em muốn tự mở cửa, hay muốn anh phá cửa? Tự em lựa chọn.” Kỷ Nhất Thế ở ngoài cửa thiếu kiên nhẫn uy hiếp.

“Anh... Anh không thể như vậy...”

“Vậy em liền xem anh có thể hay không!” Nói xong, lại nặng nề đập, rất muốn phá cửa nhà cô đi.

Trác Viện cứng nhắc liếc ra cửa, mặc dù trong lòng rất sợ hãi nhưng vẫn không chịu mở, “Anh đi mau, nếu không em sẽ báo cảnh sát.”

“Em dám!” Kỳ Nhất Thế đoán trước tính tình cô nhất gan, khẳng định sẽ không dám.

Ai ngờ, Trác Viện thật to gan, không chỉ gọi điện báo cảnh sát, ngược lại còn làm kinh động đến hàng xóm bên cạnh.

Khi cảnh sát đem Kỳ Nhất Thế gương mặt xanh mét về cục cảnh sát, biết anh là tổng giám đốc Kỳ Nhất Thế của tập đoàn tài chính Kỳ thị, cả cục cảnh sát nhất thời lâm vào tình thế lúng túng, không tin được người mà cấp dưới mang về, lại là nhân vật lớn không chọc nổi.

Quan trọng là, vợ chồng người ta gây lộn, cãi nhau ở một góc nhỏ, vậy có gì là trở ngại an ninh.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Đến giờ Trác Viện không dám cãi lại mình, sau bốn tháng đột nhiên lại trở nên to gan như vậy, không chỉ nhốt anh ngoài cửa, còn dám gọi cảnh sát tới bắt anh, thật sự muốn tạo phản rồi.

Nếu như Trác Viện cho rằng chỉ cần một cú điện thoại là có thể khiến anh rút lui, vậy cô tính sai rồi, mà Kỳ Nhất Thế cho rằng chỉ cần một tin nhắn sẽ khiến Kỳ Nhất Thế bỏ qua, vậy đã quá xem thường bốn tháng chờ đợi trong lo lắng của anh.

Một giờ sau, khi Trác Viện mở cửa, liền thấy Kỳ Nhất Thế sắc mặt xanh mét, âm trầm đứng bên ngoài. Cô bị hành động vừa bá đạo, vừa ngang ngạnh của anh làm cho sợ đến mức nghẹn họng không dám nói; ngây ngốc cầm cốc sữa tươi, tiền cũng không được, mà lùi cũng không xong.

Khi cô hoàn hồn, chạy vào phòng khóa cửa lại, liền nghe thấy thanh âm của Kỳ Nhất Thế truyền đến, lạnh đậm giống như băng đá nói, “Đi ra ngoài.”

Phía sau Kỳ Nhất Thế còn có hai công nhân, bọn họ vốn cũng không dám đến, nhưng đối phương là tổng giám đốc Kỳ, hơn nữa còn có luật sư đảm bảo họ sẽ không làm sai luật. Và lại tiền lương phá một cái cửa còn cao hơn tiền lương một tháng của họ, nên mới miễn cưỡng đồng ý.

Trác Viện bên trong cũng không nói tiếng nào, ánh mắt lạnh lùng của Kỳ Nhất Thế đảo qua, “Phá đi.” Anh không tin nhà cô nhiều cửa đến mức không phá được hết, cũng không tin cô có nhiều phòng để trốn.

Kỳ Nhất Thế nhìn chằm chằm vào cửa phòng Trác Viện đang trốn, hai người công nhân phá khóa nhìn nhau, rồi lại nhìn thoáng qua luật sư đứng một bên không lên tiếng. Thấy luật sư gật đầu, sau lại liếc nhìn những người hàng xóm đang tụ tập ngoài cửa, quyết định chắc chắn, dứt khoát. Họ cầm lấy cửa điện hướng đến cửa, không nói hai lời, phá đi cánh cửa thứ hai.

Ai ngờ, vừa phá được nó, hai người hồ hồ tưởng công việc đã kết thúc lại thấy Kỳ Nhất Thế chỉ chỉ cửa phòng tắm bên kia, “Cửa kia cũng phá đi.” Anh nói thật đơn giản, nhưng hai người kia lại run như cây sậy, sợ làm gì ngoài ý muốn một cái, liền phải ăn cơm tù.

Cho đến khi những cánh cửa khác trong phòng trọ bị phá đi hết, hai người công nhân kia liền như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm thu dọn dụng cụ, cầm tiền rồi đi.

Không để ý tới những người bên ngoài vậy xem, Kỳ Nhất Thế đi vào gian phòng không có cửa, nhìn Trác Viện cầm cốc, núp cạnh tường, lúc này anh mới phát hiện, cô mang thai đã bảy tháng, mặc quần áo bà bầu, bụng đã có chút nhô ra.

“Anh...Anh sao có thể phá cửa?” nhà trọ này là mẹ cô để lại, hiện tại cửa bị phá, muốn cô làm sao bây giờ?

Kỳ Nhất Thế không trả lời vấn đề của cô, trực tiếp đi tới, đem chiếc cốc trên tay cô đặt xuống bàn trang điểm cạnh giường. Cô cúi người xuống, muốn lườn qua bên hông anh trốn đi, cánh tay dài của Kỳ Nhất Thế liền vươn ra, thân hình nhỏ nhắn của cô rơi vào trong lòng ngực anh.

“Anh.... Anh buông ra!”

Trác Viện bị anh ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi hương trên cơ thể anh, tựa vào lồng ngực vốn đã quen thuộc, nghe nhịp tim của anh đang đập dồn dập, cô vội vàng giãy giụa, muốn đẩy ra.

Đối với sự kháng cự của cô, từ đầu đến cuối Kỳ Nhất Thế hoàn toàn không để trong mắt.

Cô gái nhỏ gầy yếu này, bởi vì mang thai, cả người béo lên không ít, mặc dù cánh tay mảnh khảnh không có thịt, nhưng bầu vú căng tròn hơn rất nhiều. Dù sao đi nữa cô vẫn là cô, là người phụ nữ anh thương nhớ suốt bốn tháng.

“Kỷ Nhất Thế, anh... anh mau buông ra, có người nhìn...”

Đối với Kỷ Nhất Thế mà nói, có người vây xem không có gì là không được, người phụ nữ này là vợ anh, anh ôm vợ mình là chuyện hợp tình hợp lý, ai dám nói gì?

“Này, cậu là ai, mau buông Viện Viện ra!”

Giữa đám đông bên ngoài đột nhiên có một phụ nữ trung niên lao vào, bà bước nhanh tới, chỉ vào Kỷ Nhất Thế mắng, lấy túi xách trong tay nện lên người anh.

“Di Phương... Sao đi lại trở về rồi?”

Người tiến vào chính là Di Phương, vốn bà tính qua đêm ở nhà con trai, nhưng trong lòng không thôi lo lắng cho Trác Viện, nên sau bữa trưa liền cùng chồng lập tức trở về.

Còn chưa đi lên lầu, đã nghe thấy tiếng ầm ĩ trên lầu ba, một người hàng xóm chạy tới nói cho bà biết, có người phá cửa nhà Trác Viện. Vừa nghe thấy, Di Phương ngay cả nhà cũng không trở về, ngay lập tức chạy thẳng tới lầu ba, thở mạnh cũng không dám thở. Thấy nhiều hàng xóm đứng xem như vậy, bà hơi kinh sợ một chút, vội vàng đẩy nhóm bà tám ra, cầm túi xách trên tay, chuẩn bị hung hăng đánh người bắt nạt Trác Viện.

“Mau buông Trác Viện ra!”

Kỷ Nhất Thế vốn đang không hiểu người phụ nữ vừa lao vào là ai, lại không hiểu mình vì sao bị đánh, đang muốn nổi giận, thì nghe thấy Trác Viện gọi bà là Di Phương, con bực tức lại bốc lên.

Thì ra chính người phụ nữ trung niên này đã giấu Trác Viện, hại anh tìm suốt bốn tháng cũng không ra, sắp đem Đài Loan lật tung lên!

“Cậu có nghe thấy không, mau buông...”

Cánh tay nhỏ bé của Trác Viện không thể nào đẩy được thân hình to lớn của Kỷ Nhất Thế, hai tay đập vào vai cùng lồng ngực anh như mèo gãi ngứa.

Kỷ Nhất Thế lẳng lặng quay đầu nhìn chằm chằm Di Phương đang muốn lấy túi xách đánh anh lần nữa, giọng nói lạnh lùng, công khai khẳng định chủ quyền “Tôi là chồng cô ấy, tôi ôm vợ của mình, bà có ý kiến gì không?”

Lời này của anh lập tức gây ra một trận ồn ào, tiếng bàn tán xôn xao từ ngoài cửa truyền vào. Sắc mặt Di Phương lúc trắng lúc xanh, lúc này mới chịu bỏ túi xách xuống, hai tay ôm chặt trước ngực “Cậu là chồng Viện Viện?”

“Không sai, hôm nay tôi tới mang vợ về nhà.”

“Em không muốn về nhà cùng anh, em không đi về.... Di Phương, cháu không muốn đi cùng anh ấy...” Trác Viện không thoát ra được, không thể làm gì khác hơn là cầu cứu Di Phương.

“Cậu không phải sống riêng với con bé, còn đòi ly hôn với nó sao?”

Di Phương buồn bực nhìn Kỷ Nhất Thế ôm Trác Viện, bà nhớ ban đầu khi phát hiện Trác Viện mang thai, con bé nói như vậy.

“Anh ở riêng với em khi nào? Lúc nào thì muốn ly hôn?” Kỷ Nhất Thế lạnh lùng hướng Trác Viện hỏi.

Trác Viện bị tức giận, liền cúi đầu quay sang một bên, không để ý tới câu hỏi của anh.

Mà tính tình Di Phương cũng không nín được, không yên lòng hỏi lại “Cho nên, hai người cũng không muốn ly hôn?”

“Không có!”

“Cậu... người đàn ông chết tiệt này, cậu thật đáng chết, không chăm sóc Trác Viện đang mang thai, lại làm con bé ủy khuất rồi nhà trốn đi, cậu... cậu thật không ra gì!” Di Phương nghĩ tới cuộc sống cô đơn lẻ bóng của Trác Viện, tình cảnh không chỗ nương tựa, không nhìn được muốn mắng chửi người.

Nghe những lời nói dừ dẩn của Di Phương, hơn nữa Trác Viện trong ngực lại vừa gãy vừa đá, hoàn toàn không để ý tới mình đang mang thai, sợ cô bị động thai thật, Kỷ Nhất Thế trực tiếp nhìn về phía luật sư, ý bảo anh ta giải quyết tốt hậu quả.

“Này, cậu đi đâu vậy, không cho phép cậu mang Viện Viện đi, cậu...” Di Phương thấy Trác Viện bị anh chặn ngang ôm lấy, trực tiếp đi ra ngoài, ở phía sau khẩn trương muốn đuổi theo, lại bị luật sư ở một bên ngăn lại.

“Cậu là ai? Tại sao lại ngăn cản tôi?” Di Phương tức giận, mắt thấy Kỷ Nhất Thế đã ôm Trác Viện rời khỏi phòng, vội vàng lấy chiếc túi đựng đồ, muốn đuổi theo đánh người.

“Vị phu nhân này, xin chú ý hành vi, tôi là luật sư riêng của tiên sinh Kỷ Nhất Thế. Đây là danh thiếp của Kỷ tiên sinh, hôm nay tất cả tồn thất ở chỗ này, Kỷ tiên sinh chịu trách nhiệm toàn bộ.”

“Cái gì Kỷ Nhất Thế, cậu ta cho rằng mình là ai...” Di Phuong khinh thường liếc nhìn danh thiếp trên tay, vừa nhìn liền cảm thấy khủng khiếp! Lúc này bà mới biết được, thì ra chồng Trác Viện lại là đầu rỗng giới tài chính ở Đài Loan, tổng giám đốc tập đoàn tài chính Kỷ thị.

Khi Kỷ Nhất Thế ôm Trác Viện xuống lầu, tài xế đợi ở đó đã lâu, thấy người xuất hiện, liền chạy nhanh xuống xe mở cửa chỗ ngồi phía sau. Khi bị ôm vào, Trác Viện biết Kỷ Nhất Thế trước khi đến có chuẩn bị sẵn, so với buổi sáng, lúc này anh khẳng định không thể không đem cô đi, nếu không ngay cả luật sư cũng không mời đến.

“Anh muốn mang em đi đâu? Đồ em còn để ở đó.” Trác Viện hỏi.

Thấy anh ôm cô xuống ba tầng lầu mà lúc này mặt không đỏ, hơi thở không gấp liền ngồi vào trong xe, ngược lại trên người cô còn đang mặc đầm bầu, chân đi đôi dép nhung mềm trong nhà, tóc cô cũng tùy ý buộc lên, cả người rất chật vật, đối lập với bộ tây trang phẳng phiu của Kỷ Nhất Thế.

Sau khi hai người ngồi vào, động tác của Trác Viện nặng nề muốn đem cả người dựa vào cửa xe bên kia, cẩn thận kéo ra khoảng cách với Kỷ Nhất Thế, không muốn ngồi quá gần anh.

Đáng tiếc, cô còn chưa di chuyển đến cửa xe bên kia, liền bị Kỷ Nhất Thế phát hiện, mặt lạnh trừng lên, vươn cánh tay dài ôm cô vào trong ngực, nặng nề đặt cả người cô ngồi lên trên đùi mình.

“Anh mau buông...” Sau vài giây đồng hồ, Trác Viện mới từ từ lấy lại tinh thần, nhưng cô còn chưa nói xong, tài xế ngồi trước không cần Kỷ Nhất Thế ra hiệu, đã khởi động xe. Thấy xe chạy nhanh trên đường, Trác Viện bối rối quay đầu nhìn Kỷ Nhất Thế.

“Anh muốn mang em đi đâu?” Cô lặp lại câu hỏi một lần nữa.

“Về nhà.”

“Em không về nhà!”

“Trác Viện, hiện tại anh rất tức giận, em tốt nhất không nên chọc giận anh nữa.”

m” So với ánh mắt sắc bén kia thì giọng nói còn lạnh lẽo hơn, cứng rắn ngắt quãng lời nói của Trác Viện, cô không dám nói thêm chữ nào.

Cứ như vậy, hai người im lặng trên suốt quãng đường trở về nhà họ Kỷ, mặc dù Trác Viện rất muốn ở lì trên xe không đi xuống, nhưng Kỷ Nhất Thế có phương pháp trị cô, “Em muốn mình tự đi xuống hay muốn anh ôm em vào?”

Trong hai sự lựa chọn này, cái nào Trác Viện cũng không muốn, nhưng cô biết kháng nghị của mình cũng không có tác dụng, Kỷ Nhất Thế nói được là làm được, cô không tự mình đi, anh chắc chắn sẽ ôm cô một mạch vào trong nhà.

Trác Viện rất không cam lòng ra khỏi xe, khi trời có chút lạnh, bị anh mạnh mẽ ôm ra khỏi phòng, cũng không lấy áo khoác, làm cô cảm thấy hơi lạnh co rút vai.

Động tác nho nhỏ của cô bị Kỷ Nhất Thế phát hiện, vô thức mắng một tiếng, anh liền cởi áo khoác tây trang của mình ra, choàng lên người cô. Trác Viện còn chưa kịp lên tiếng cự tuyệt ý tốt của anh thì một lần nữa anh ôm lấy eo cô, vừa định mở miệng thì anh liền nghiêng đầu, chống cằm lên gáy cô, nhẹ nhàng thở ra một câu ở bên tai, “Em dám lộn xộn nữa, anh liền hôn em.”

Uy hiếp này so với cái trước còn dữ dội hơn, Trác Viện sợ anh hôn mình thật, không dám lộn xộn, chỉ có thể biết điều bị anh ôm vào trong nhà.

Mẹ Kỷ đã chờ ở nhà từ sớm, vừa thấy Kỷ Nhất Thế chậm chạp ôm Trác Viện vào, cố gắng che giấu xúc động, “Viện Viện, con rốt cuộc cũng trở lại, trở lại là tốt rồi!” Mẹ Kỷ tiến lên kéo tay cô, vỗ vài cái, không lời nào có thể diễn tả được, trong lòng bà vui sướng biết bao.

“Mẹ...” Trác Viện biết mình và Kỷ Nhất Thế còn chưa ly hôn, mẹ Kỷ vẫn là mẹ chồng cô như trước.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không sợ, có mẹ ở đây, A Thế không dám dữ với con, nếu nó dám ăn hiếp con, con nói với mẹ, mẹ giúp con sửa chữa nó.” Mẹ Kỷ thấy nét mặt con trai lớn lạnh tanh như Diêm Vương, rất giống như có ai thiếu nó mấy trăm vạn, không nhận được nhìn anh một cái xem thường.

“Mẹ, con cùng Viện Viện trước có chuyện muốn nói, mẹ giúp con làm chút canh tắm bỏ cho cô ấy.”

“Canh tắm, dĩ nhiên... dĩ nhiên, mẹ lập tức đi dọn dẹp.” Mẹ Kỷ mới nói xong, áo khoác tây trang vốn đang ở trên người Trác Viện bị bà không cẩn thận đụng một cái, cứ như vậy rơi xuống mặt đất. Cặp mắt mẹ Kỷ trừng to, so với cái gì cũng lớn hơn, chỉ vào bụng Trác Viện, kinh ngạc nói không ra lời.

“Đây đây...” Mẹ Kỷ mở miệng thật to, cổ họng như bị nghẹn, làm sao cũng nói không được.

“Viện Viện mang thai.”

“Trời ạ! Bụng đã lớn như vậy! Con khiến con bé có bầu, lại để nó một mình ở bên ngoài chịu khổ cực mấy tháng, con có lương tâm hay không?” Mẹ Kỷ thấy Trác Viện trừ bụng ra, tay chân vẫn gầy không có chút thịt nào như trước, tức giận đánh Kỷ Nhất Thế mấy cái.

“Bọn con lên lầu trước.” Kỷ Nhất Thế không muốn nghe mẹ nhắc đi nhắc lại, ôm Trác Viện lên lầu.

“Con cẩn thận một chút, không nên quá hưng dữ, dọa con bé động thai.” Mẹ Kỷ phía sau không yên lòng, không nhịn được dặn dò mấy câu.

“Trời ạ! Mang thai, thật mang thai, ta được làm bà nội rồi! Vậy phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, ta muốn đi mua ít thuốc bổ, mấy ngày nay khẳng định con bé ăn không ngon, gầy thành như vậy! Phụ nữ có thai nên có dáng vẻ mượt mà, đầy đặn! Không được, ta phải gọi điện cho ông già kia trước, nói với ông ấy tin tức tốt này...”

Bà cầm ví tiền cùng áo khoác ngoài đi ra cửa, lẩm bẩm tự nói, nụ cười trên mặt cũng không ngừng lại được, khóe miệng sắp nứt cả ra.

Trác Viện nghĩ cả đời này mình cũng không đi vào căn phòng này nữa, không nghĩ tới mới mấy tháng cô đã trở lại.

Nhìn cách bày trí không hề thay đổi, giống như lúc ban đầu cô mới rời đi, trên bàn trang điểm vẫn còn mấy chai chai lọ của cô, mấy con búp bê làm từ vải vẫn xếp ngay ngắn trên ghế sa lon...

Đem Trác Viện để xuống, Kỷ Nhất Thế xoay người cầm nhẫn kết hôn bị cô để lại trên bàn qua, kéo tay cô tới, mặc kệ cô có muốn hay không, trực tiếp đeo vào ngón áp út.

“Sau này, nếu em còn bỏ nhẫn kết hôn ra, xem anh xử phạt em thế nào!”

“Em... Em mới không sợ anh.”

Ban đầu cô ôm tâm tình ly hôn rồi đi, đã sớm không muốn trở về nhà họ Kỷ, huống chi hôm nay cô trở về đây với anh không có nghĩa cô sẽ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh.

“Không sợ phải không?” Anh nhủ mày, híp híp mắt lại, bề ngoài nhìn có chút nguy hiểm.

Kỷ Nhất Thế cúi đầu liếc mắt nhìn Trác Viện, mặc dù nơi đó là cực cung của mình, nhưng lúc này vô cùng chướng mắt, làm anh tức giận muốn đánh mấy cái lên mông cô cũng không được, ngay cả ôm cô cũng không thể ôm thật chặt vào ngực, đều bị cái bụng này tách ra.

Anh nghiêng người tới, Trác Viện bị dọa sợ đẩy anh ra “Anh muốn làm gì?”

Kỷ Nhất Thế không trả lời, chỉ đem mặt nhích tới gần, cho đến khi chỉ còn cách cô một tấc, hai tay luôn ra phía sau cô, ôm vào trong ngực, muốn cô nơi nào cũng không thể rời đi.

“Hôn em.” Vừa nói xong, môi của anh che môi Trác Viện lại, cô khóa chặt môi, không để đầu lưỡi của anh thăm dò vào. Đáng tiếc là, Kỷ Nhất Thế cũng không vừa, có ý xấu đem mông tròn của cô áp dưới bụng mình, muốn cô cảm nhận khát vọng cùng cứng rắn ở nơi đó.

Quả nhiên, Trác Viện cả kinh há mồm muốn kêu anh dừng tay, nhưng lại làm cho anh có cơ hội, đầu lưỡi bá đạo cứ như vậy khiêu khích, cạy mở hàm răng của cô, một đường tiến quân thần tốc trượt vào trong miệng cô.

Trác Viện lấy lại tinh thần, liều mạng đập đập vai anh, không cho phép anh lại hôn cô, song nhớ thương kim nén lâu như vậy, lúc trước Kỷ Nhất Thế không được hôn đủ, đầu chịu đựng tay. Trong nháy mắt, liền ôm cô lên giường, xoay người nằm trên người cô, khuỷu tay của anh chống lên mặt tấm đệm, sợ đè lên cô cùng cực cung.

“Anh không nên...” Đột nhiên bị ôm lấy, hai chân cách mặt đất, Trác Viện chưa kịp thét lên, liền phát hiện mình đã nằm trên giường, mà trước mặt là cơ thể của Kỷ Nhất Thế. Anh đem cô vây lại, nơi nào cũng không đi được.

Thấy cô giãy giụa, vừa đập vừa đánh muốn đẩy anh ra, miệng không ngừng hét, “Anh buông, buông...”

Không muốn nghe thấy thanh âm phản kháng của cô, Kỷ Nhất Thế cúi đầu lần nữa hôn lên đôi môi sưng đỏ mọng. Một bên cô không ngừng uốn éo muốn thoát khỏi nụ hôn của anh, nhưng anh rất cẩn thận, lại bá đạo nhắm nháp hương vị của cô.

Đầu lưỡi đưa vào thăm dò, dây đưa bên trong miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi cô, mứt cô đến tê dại, thấy đau, muốn mở miệng nói nhưng lại không nói được, muốn xoay đầu qua một bên nhưng lại bị bàn tay anh dùng lực giữ chặt, không cách nào di chuyển, chỉ có thể mặc cho anh vừa hôn vừa gặm.

Có lẽ anh quá khẩn trương, làm thân thể Trác Viện cứng ngắc, không ngừng run rẩy. Lúc này Kỷ Nhất Thế mới thả lỏng tiết tấu, rời khỏi đôi môi đỏ tươi của cô, hôn lên trên mặt lần nữa, cho đến khi cô ngoan ngoãn nghe lời anh, không giãy giụa cũng không né tránh, tay anh bắt đầu di chuyển trên người cô.

Trác Viện bị một cổ cảm giác vừa xa lạ vừa ấm áp quen thuộc từ nửa người dưới xông lên, Kỷ Nhất Thế so với cô còn biết rõ điểm mẫn cảm hơn, biết làm như thế nào để khơi mào dục vọng của cô.

Mặc dù ngoài miệng nói không cần, nhưng cơ thể của cô vẫn đáp lại sự trêu chọc của anh, hô hấp vốn nhẹ nhàng cũng trở nên dồn dập.

Kỷ Nhất Thế không dám đem sức nặng của anh phủ lên người cô, chỉ dám dùng chân trụ lại giữa hai chân cô, bàn tay trượt vào trong váy, bên tai đột

nhìn nghe thấy tiếng khóc của Trác Viện.

Cô vừa khóc, động tác của Kỷ Nhất Thế liền ngừng lại, toàn thân anh đều căng thẳng, buông môi cô ra. Trác Viện khóc đến ứ khuất, một tiếng lại một tiếng, khóc đến nỗi làm Kỷ Nhất Thế tâm hoảng ý loạn.

“Viện Viện.” Kỷ Nhất Thế cho rằng mình đè lên người cô, liền khấn trương ngồi dậy, cơ thể nghiêng về phía trước, muốn biết rốt cuộc cô bị làm sao, tại sao lại khóc đến thương tâm như vậy?

Nhưng Trác Viện chỉ lo khóc, căn bản không để ý tới anh.

Nhìn nước mắt to như hạt đậu từ hốc mắt cô rơi xuống, Kỷ Nhất Thế đâu còn dám tức giận, hiện tại anh chỉ muốn biết, rốt cuộc cô bị làm sao.

Bởi vì quá khấn trương cô đột nhiên khóc lớn, anh tự tay muốn giúp cô lau nước mắt, nhưng cô lại dùng sức hất ra, lật người quay lưng về phía anh, để tay của anh dừng lại giữa không trung không biết phải làm gì.

Nếu là quá khứ, Trác Viện cũng không dám hất tay anh như vậy, mà anh khẳng định cũng không để cho cô làm càn thế này, nhưng hiện tại anh không chỉ không tức giận, ngược lại bị cảm giác vô lực không chế nhiều hơn.

Từ ngày Trác Viện rời đi, cảm giác vô lực này vẫn đi theo Kỷ Nhất Thế như hình với bóng, làm anh không thờ nổi, anh không ngừng tự nói với mình, chỉ cần tìm được Trác Viện, anh nhất định giữ chặt cô, dù là hai mươi tư giờ, anh cũng không để ý.

“Viện Viện, làm sao vậy?” Phụ nữ khóc, anh chỉ cảm thấy phiền lòng, tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ, tuyệt đối sẽ không lên tiếng dụ dỗ, nhưng hiện tại người khóc lại là người phụ nữ anh dùng hết mọi biện pháp để lấy về nhà, anh luôn cứng rắn cũng phải mềm giọng lại.

Thấy cô nghiêng người quay lưng về phía mình, vốn muốn đem cô kéo lại gần anh, nhưng liếc thấy chiếc bụng tròn vo của cô, lập tức anh liền bỏ ý nghĩ này đi, nếu thương tổn cô sẽ thương tổn đến cục cưng.

Bốn tháng trước, Trác Viện ở trong lòng anh tràn đầy sức sống, mà hiện tại khi cô mang thai con anh, bụng thì lớn mà cơ thể lại gầy yếu như vậy, anh càng nghĩ càng đau lòng.

Từng muốn sau khi tìm được cô, sẽ trừng phạt cô thật nặng, còn muốn đánh vào cái mông của cô, nhưng hiện tại, tình hình này làm sao anh xuống tay được?

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

“Em muốn về nhà.....”

“Em là vợ anh, nơi này chính là nhà em.”

“Nơi này..... Không phải.....” Trác Viện vừa khóc, vừa giãy giụa suy nghĩ, ngồi dậy, “Em có nhà của mình....” Cô không muốn lại ở chung với Kỷ Nhất Thế, cô hết sức lấy khuỷu tay khởi động nửa người trên, bởi vì mang thai, hành động của cô không được linh hoạt, hôm nay còn bị anh náo loạn một ngày, cô khấn trương đến cơm trưa cũng chưa ăn, hiện tại sắp tối rồi, cô bắt đầu cảm thấy đói bụng.

Sau khi không còn nôn ọe, khẩu phần ăn của dạ dày cô bắt đầu tăng, cái gì cũng muốn ăn, vừa mới ăn no, không lâu sau, lập tức lại đói bụng.

Di Phương còn cười nói là do mang thai cục cưng nên mới như vậy, muốn cô không cần lo lắng, ăn là được rồi.

“Viện Viện.....” Kỷ Nhất Thế không dám kéo cô, thấy cô đã đứng ở bên giường, vẫn khóc thút thít như trước, vừa rồi khi bị anh ôm lên, dép lê trên chân liền rơi, cô nhanh chóng lau nước mắt, đi tìm dép của mình.

“Anh để dép của em ở đâu?” Bởi vì khóc đến đau lòng, nước mắt không ngừng rơi, cô cố sức nhìn nhưng vẫn không thấy rõ.

Kỷ Nhất Thế đòi nào đi quần dép lê của cô, anh nhanh chóng xoay người xuống giường, ôm lấy cánh tay của cô, “Không cho đi.”

“Anh buông em ra.....” Trác Viện muốn tránh khỏi kìm kẹp của anh, liều mạng vịn vịn tay mình.

“Em rốt cuộc là làm sao vậy?” Kỷ Nhất Thế chế trụ hai tay cô, đem cô ôm vào ngực, gằm nhẹ hỏi.

“Em muốn rời khỏi đây, anh mau tránh ra!”

“Em đừng làm chuyện xằng bậy, cẩn thận không làm đứa nhỏ bị thương.” Thấy cô dùng sức muốn tránh khỏi tay anh, Kỷ Nhất Thế ra tiếng cảnh cáo cô.

“Vậy anh nhanh buông em ra.....” Trác Viện cũng không để ý tới cảnh cáo của anh, dùng sức muốn trốn thoát ôm ấp của anh như trước.

“Trác Viện!” Sợ cô thực sự thương tổn đến chính mình cùng đứa nhỏ trong bụng, Kỷ Nhất Thế không nhịn được hét lên một tiếng, trói chặt hai cánh tay của cô, muốn ngăn cô lộn xộn.

Trác Viện bị khống chế cả người cứng đờ, rồi sau đó không báo động trước, thậm chí là ra tay ngoài dự đoán của Kỷ Nhất Thế, cô cúi đầu cắn tay anh, cắn một cái thật mạnh.

Lần này cắn không nhẹ, sắc mặt Kỷ Nhất Thế liền thay đổi, đành nghiêng chặt răng chịu đựng, thế nào cũng không chịu nói lỏng tay.

Trác Viện vốn là điên cuồng cắn, không tiết chế, muốn anh buông cô ra, mãi đến khi đầu lưỡi nếm được mùi máu tanh, cô hoảng sợ không dám cắn nữa.

Cảm giác được Trác Viện buông răng nanh ra, Kỷ Nhất Thế không để ý vết thương bị cô cắn trên cánh tay, người anh để ý là cô, “Cắn đủ chưa? Muốn cắn tay bên kia hay không?” Ý của anh là nếu điều này có thể làm cho cô nguôi giận.

Trác Viện như là không nghe thấy lời nói của anh, ngẩng ngốc nhìn vết cắn tóa máu mà cô vừa tạo ra.

“Vì sao anh lại muốn dẫn em trở về.....” Trác Viện chăm chú trừng mắt nhìn miệng vết thương kia, nước mắt vừa dừng lại bắt đầu rơi xuống, lúc này khóc còn dữ dội hơn, “Vì sao?”

“Em chớ quên, em vẫn là vợ anh.”

“Em không cần làm vợ anh nữa? Em không cần.....”

“Em không cần làm vợ anh nữa? Em không cần.....”

“Em có can đảm nhắc lại một lần nữa cho anh xem!” Kỷ Nhất Thế tức giận, bởi vì lời nói của cô, làm anh mất đi khống chế, một tay giữ lấy cằm cô, ép cô ngẩng đầu đối diện với mình.

“Em muốn ly hôn với anh.” Nước mắt rơi xuống, Trác Viện nhìn anh, nói rõ ràng.

“Em dám? “

“Là anh không cần em.....” Nghĩ đến sự ủy khuất của mình trước kia, anh rõ ràng thương yêu cô như vậy, nhưng chỉ sau một đêm sóng gió liền thay đổi, hết thay đều thay đổi. Sự lạnh lùng của anh làm cho cô thật khổ sở. Nếu anh chưa từng đối tốt với cô, dù anh lại hư, lại hung hăng, cô vẫn sẽ ngoan ngoãn ở lại bên người anh.....

“Anh chỉ cần bình tĩnh một chút.” Anh không có khả năng mở miệng nói không cần cô, đời này cũng không có khả năng.

“Cho nên anh tự mình lần tránh em, bỏ qua em, cố ý làm cho em khổ sở, đều là bởi vì anh cần thời gian để mình bình tĩnh lại?”

Bị Trác Viện hỏi mà Kỷ Nhất Thế không nói được gì, bất giác nhũn mảy một chút, đối với chất vấn của cô, anh rõ ràng không vui, “Anh còn muốn đi công ty, em trước.....”

“Em muốn ly hôn, em không bao giờ muốn ở bên cạnh anh nữa! Em không phải búp bê, đợi khi nào anh cao hứng thì cưng chiều, khi mất hứng liền để ở một bên! Em là người, em có cảm giác, em biết vui vẻ, biết khổ khổ, anh hiểu không?” Nói tới đây, nước mắt Trác Viện không khống chế được theo khóe mắt chảy xuống, mà Kỷ Nhất Thế chỉ nhìn chằm chằm nước mắt trên mặt cô, chậm chạp không nói ra tiếng.

“Anh buông em ra, ngày mai em phải đi tìm luật sư ly hôn.”

“Em cho rằng luật sư nào dám tiếp nhận vụ kiện này?” Trừ phi người nọ không sợ đắc tội với toàn bộ Kỷ thị.

“Em sẽ tìm được, em..... Chờ ly hôn, anh sẽ không bắt nạt em nữa.....” Cô từng hèn mọn lấy lòng anh như vậy, nhưng đối lại chỉ là sự hờ hững vô tình của anh.

“Em đã quên, em đang mang thai con của anh, em nghĩ quan tòa sẽ đứng về phía ai? Em cho rằng em thắng được anh sao?” Bị cô làm cho tức giận đến tột độ, Kỷ Nhất Thế dứt khoát lấy đứa nhỏ trong bụng ra uy hiếp cô, “Em dám nhắc lại chuyện ly hôn, sau khi đứa nhỏ sinh ra, anh sẽ để em cả đời không nhìn thấy con bé.”

“Anh không thể..... Anh làm sao có thể như vậy..... hư như vậy.....” Trác Viện không dám tin nhìn anh, mắt trừng lớn, nước mắt không ngừng rơi, giống như đang nhìn hung thần độc ác.

“Không cho khóc, em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, anh cam đoan về sau sẽ không lạnh nhạt em nữa.” Kỷ Nhất Thế dỗ dành, muốn cô nghe lời.

Nhưng mà Trác Viện một mực lắc đầu, vừa đánh vừa khóc trong lòng anh, “Đứa nhỏ là của em, là của em..... Anh dựa vào cái gì mà muốn cướp đi?”

“Bằng việc anh là chồng em, là cha đứa nhỏ, em nói anh có quyền không?”Kỷ Nhất Thế ngao mạn.Sau khi Trác Viện rời đi bốn tháng, nghe thấy cô mở miệng đòi ly hôn, làm anh không thể bình tĩnh đàm phán với cô, chỉ có thể dùng biện pháp thô bạo để đe dọa.Đứa nhỏ là bảo bối của cô, một khi lấy đứa nhỏ ra uy hiếp, Trác Viện chỉ có thể ngoan ngoãn khuất phục anh.

“Em hận anh, em hận anh chết đi được.....”

“Cho dù em lại hận anh, em vẫn phải ở bên anh.”

Kỷ Nhất Thế vừa nói xong, Trác Viện vốn còn đang lớn tiếng khóc, lại đột nhiên ngừng thút thít, toàn thân mềm nhũn tựa vào lòng anh, trong lòng cả kinh, khi cúi đầu mới phát hiện, cô đã khóc đến mức ngất đi!

Nỗi kinh sợ này không phải là nhỏ, Kỷ Nhất Thế vội vàng bế Trác Viện lên, nhìn mặt cô trắng bệch không chút máu, anh cuống quýt lao ra khỏi phòng.

“Trước đó không phải em nói, anh đừng quá kích động chị dâu sao?Hiện tại chị ấy đang mang thai, một khi cảm xúc bị kích động quá mức, sẽ dễ dàng dẫn đến động thai, may mắn là anh đưa tới sớm, nếu chậm một chút, chẳng những đứa nhỏ không giữ được, ngay cả tính mạng chị dâu cũng nguy hiểm.”

Kỷ Nhất Sanh mặc áo bác sĩ, đứng trước giường bệnh, giúp Trác Viện điều chỉnh một số máy móc, gương mặt cực kì nghiêm túc, giọng nói có phần không vui răn đe Kỷ Nhất Thế.

Nghĩ đến vừa rồi chị dâu được anh cả ôm vào bệnh viện, nửa người dưới xuất huyết, vừa thấy chính là động thai, gấp đến độ anh vội vã để y tá đẩy vào phòng cấp cứu.

Sau ca cấp cứu, xác định tình huống xuất huyết không nghiêm trọng, đứa nhỏ trong bụng vẫn mạnh khỏe không việc gì, rốt cuộc anh mới nhẹ nhõm thở ra.

Anh không hiểu, khi không tìm thấy người, mỗi ngày anh cả đều nhớ, mà sao khi tìm được rồi, chưa đến một ngày liền đưa vào bệnh viện?

Từ khi Trác Viện bị đẩy ra khỏi phòng giải phẫu đến bây giờ đã gần một giờ, nhìn cô nằm yên trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt không được hồng hào như trước, Kỷ Nhất Thế đâu còn tâm tình nghe người ta lăm nhăm, trong lòng chỉ nghĩ, sao Trác Viện còn chưa tỉnh lại?

“Chú không phải nói cô ấy không có việc gì sao?Sao còn không tỉnh lại?”Kỷ Nhất Thế ngồi ở ghế tựa cạnh giường bệnh, nhìn chăm chăm Trác Viện đang nằm trên giường, một giây cũng không dám dời mắt.

“Chờ khi chị dâu muốn tỉnh, tự nhiên sẽ tỉnh.”

“Còn muốn chờ bao lâu?”

“Tâm trạng của chị ấy quá kích động, bác sĩ đã giúp chị dâu tiêm một mũi an thần, để chị dâu ổn định trở lại.”

Sau khi Kỷ Nhất Sanh rời đi, Kỷ Nhất Thế đưa tay giữ chặt bàn tay Trác Viện đặt dưới chân, so với vừa rồi có ấm hơn, làm cho anh an tâm.

Anh dùng tay còn lại vén một sợi tóc lên cho cô, vuốt chiếc cằm tinh tế của cô, không nhịn được hôn lên trán cô một cái.

Sao cô lại dám nói ly hôn?Sau khi đem bản thân ra giao dịch cả đời với anh, cô đã sớm không còn tự do, bởi vì đời này anh sẽ không thả cô ra.

Cả ngày nay, Kỷ Nhất Thế mặc kệ chuyện công ty, mặc cho di động trong áo khoác một lần lại một lần vang lên, anh chỉ lẳng lặng canh giữ trong phòng bệnh, giờ này khắc này, chuyện lớn gì cũng kém quan trọng hơn cô.

Nửa đêm, sau khi mê man hàng giờ liền, Trác Viện chậm rãi mở to mắt, trong tích tắc, cô ngửi thấy mùi thuốc khử trùng đặc trưng, nhìn lên trần nhà xa lạ, trên cánh tay còn đang truyền dịch, cô biết mình lúc này đang ở bệnh viện.

Nhưng sao cô lại có thể đến bệnh viện??

Cô nhớ mình rõ ràng là bị Kỷ Nhất Thế mang về nhà, sau đó hai người ở trong phòng có tranh chấp, cô chẳng những ở trước mặt anh lên tiếng khóc lớn, còn há miệng hung hăng cắn anh. Anh nói muốn cướp đi đứa nhỏ trong bụng, không cho cô gặp mặt nữa, sau liền cảm thấy đầu óc choáng váng, bụng cực kì khó chịu, sau đó là không có ấn tượng.....

Cô vừa muốn nhấc tay lên liền phát hiện bên không bị truyền dịch đang bị nắm, trong lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cơ thể, mà không chỉ ở tay, cả người cô giống như nằm tổ trong một lồng ngực ấm áp. Lúc này, tiếng nói của Kỷ Nhất Thế vang lên, cô giật mình nhìn về phía anh, khi đó mới nhận ra mình không chỉ nằm ở trong lòng anh, đầu còn thân mật gối lên cánh tay anh.

“Tỉnh ngủ?”

Ánh mắt Trác Viện cùng Kỷ Nhất Thế nhìn nhau, nhớ tới chuyện xảy ra lúc chạng vạng, không muốn nói chuyện, liền dời mắt nhìn sang chỗ khác.

“Đây là nơi nào? Em làm sao vậy?” Không muốn nằm gần, Trác Viện thử dời khỏi vòng tay ấm áp của anh, nào ngờ, cô mới nhẹ nhàng di chuyển một chút, tay anh đặt trên lưng cô liền giữ chặt, không cho cô có cơ hội né tránh.

“Vừa mới tỉnh ngủ, còn muốn nháo cái gì?”

“Em không muốn ngủ trên cùng một chiếc giường với anh.” Trác Viện muốn bỏ cánh tay trên lưng ra, lại cảm giác tay anh đang hướng về bụng mình vuốt ve.

“Nằm ngoan!” Thấy Trác Viện lại bắt đầu giãy giụa không nghe lời, Kỷ Nhất Thế thấp giọng khiển trách.

Thấy cô còn muốn vận vẹo, mặt Kỷ Nhất Thế tựa lên chiếc cổ trắng nõn của cô, sau đó không biết ở bên tai cô khẽ lẩm bẩm nói gì đó. Trác Viện vốn đang không ngừng động đậy, sau khi nghe anh nói, cả người nhất thời cứng đờ không dám lộn xộn, ngoan ngoãn mà tựa vào trong lòng anh, ngay cả tay vốn muốn đưa ra sau lưng chặn tay anh lại, cũng chậm rãi rút trở về.

Sao anh lại dám làm càn như vậy? Rõ ràng bụng cô đã lớn thế này rồi, thế nhưng anh lại nói nếu cô không nằm ngoan, khoi mào lên đục vọng của anh, anh không ngần ngại ở trên giường muốn cô....

Trác Viện biết anh không nói giỡn, cùng anh ở chung một thời gian, anh luôn nói là sẽ làm.

Mặc dù cả người cô căng thẳng, mắt nhắm lại không chịu nhìn anh một cái, nhưng thấy cô rốt cuộc chịu ngoan ngoãn để anh ôm, bàn tay ấm áp của Kỷ Nhất Thế vuốt bụng cô, mở miệng nói “ Ban đêm em khóc đến ngắt đi.” Đem cô ôm vào ngực, Kỷ Nhất Thế nói ra nguyên nhân cô ở chỗ này.

Trác Viện hoàn toàn không lên tiếng, nhắm mắt lại không nói lời nào như cũ.

Kỷ Nhất Thế không được cô đáp lại, sờ sờ đầu cô, thở dài nói tiếp “ Ngủ tiếp một chút đi, ngày mai anh dẫn em về nhà.”

Đêm nay, nằm trong ngực Kỷ Nhất Thế, Trác Viện ngủ không yên, khẽ đếm nhịp tim của anh, đếm một lần lại một lần, nghe thấy tiếng hít thở đều đều, xác định anh đã ngủ, Trác Viện mới dám ngẩng mặt nhìn anh, nhìn chằm chằm khuôn mặt anh, so sánh với lúc trước.

Cô không kìm lòng được liền tránh khỏi bàn tay anh, toan gờ tay đặt lên gương mặt kia, ngón tay chỉ còn cách một chút nhưng không dám chạm anh, nhẹ nhàng miêu tả đôi mắt, hàng lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, đôi môi ấm áp, còn có râu ria trên cằm, thậm chí cô vẫn nhớ rõ ràng cảm giác khi bị chúng đâm vào.

Gương mặt quen thuộc này, trước kia ban đêm khi cô không ngủ được, cô sẽ bưng bình ấm ỉ anh, không cho anh ngủ. Sau khi bị đánh thức, anh sẽ lật người áp cô trên giường, hung hăng hành hạ một bữa.

Nhưng hiện tại, cô cũng không dám đụng, chỉ dám miêu tả khuôn mặt anh.

Hôm nay, khoảnh khắc khi chiếc điện thoại di động truyền tới thanh âm của Kỷ Nhất Thế, cô cho rằng chỉ là ảo giác của mình, mãi cho đến khi nằm trong ngực anh, được anh bá đạo ôm.

Nghe thấy hơi thở của anh, vẫn ôm cô vào trong ngực giống như trước, cô mới biết mình nhớ Kỷ Nhất Thế.

Cô không thể lừa gạt chính mình, trong lòng cô thật ra rất thương anh, cũng bởi vì thương anh, cô mới không muốn ở lại bên cạnh anh. Cô không quên được cảm giác trống rỗng cùng ủy khuất khi bị anh lạnh nhạt, cô sợ... vì sợ cho nên tình nguyện chôn giấu tình cảm này tận sâu đáy lòng.

Nếu như anh thật không có ý định để cô rời đi, vậy cô sẽ quay về với anh, nhưng sẽ không toàn tâm toàn ý lấy lòng anh nữa.

Sau khi Trác Viện trở về nhà họ Kỷ, liền thay đổi, trở nên biết điều, nghe lời hơn. Hầu hết thời gian cô đều ở trong phòng, dùng com cũng yên lặng, đối với quan tâm của mọi người, cô cũng chỉ lãnh đạm trả lời.

Sự thay đổi này làm mẹ Kỷ bất mãn, mặc dù vui vẻ khi Trác Viện trở lại, bụng mang thai cháu gái nhà họ Kỷ, nhưng cái thái độ ôn hòa này của cô khiến trong lòng mẹ Kỷ không được tự nhiên. Bà không nhận được gọi điện thoại quốc tế cho chồng đang mong chờ ôm cháu oán trách mấy lần, tốt xấu gì bà cũng là mẹ chồng.

Ai ngờ, trong điện thoại cha Kỷ lại nói cho bà biết, con trai cũng không gấp, bà là mẹ chồng thì gấp cái gì? Huống chi, mặc dù Trác Viện lãnh đạm ít nói, nhưng đối với họ coi như cũng khách khí, bà không nên gây chuyện, nhờ đâu con bé lại bỏ trốn, đến lúc đó con trai phải làm sao bây giờ.

Lời nói của cha Kỷ làm hồng bết tâm tình của bà, nghĩ thầm ôm cháu nội là chuyện vui mừng, sao trong nhà sắc mặt mọi người đều buồn rầu, ảm đạm?

Ngày hôm đó, mẹ Kỷ vừa mới nhắc quần gia đưa cháo gà lên lầu, nhân rồi không có chuyện gì liền gọi điện thoại tìm mấy người bạn đến đánh bài. Sau bà liền thấy con trai một ngày kiếm cả bạc tỷ, luôn luôn lấy công việc làm trung tâm, lại về nhà lúc bốn giờ chiều.

Bởi vì liên quan đến Trác Viện, mẹ Kỷ nhìn thấy sắc mặt của con cả trầm lắng như vậy, không thèm nhìn bà liền chạy lên lầu.

Kỷ Nhất Thế lên lầu tiến vào phòng, vốn tưởng rằng Trác Viện vẫn nằm trên giường giống như bình thường. Bác sĩ đã nói, phụ nữ có thai rất thích ngủ, nhưng cũng không thể ngồi yên, phải đi lại nhiều hơn, điều này sẽ giúp ích cho việc sinh con, cho nên mỗi ngày sau bốn giờ anh lại về nhà, ngồi trong

phòng cùng cô một lát, sau đó dắt cô đi dạo.

Ai ngờ, người vốn nằm trên giường, lúc này lại ngồi dậy, vẻ mặt thống khổ rên rĩ.

“Viện Viện, sao vậy?” Kỷ Nhất Thế vội vàng đến gần, thấy tay cô nắm chặt lấy bắp chân.

“Không có....” Trác Viện lắc đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Còn không nói, em cũng đã đau đến toát mồ hôi rồi.” Kỷ Nhất Thế tức giận ngồi xổm bên giường, mặc kệ cô có muốn hay không, kéo tay cô ra, phát hiện cô bị chuột rút, lập tức giúp cô xoa bóp.

“Rất đau sao?” Thấy cô cắn môi dưới, Kỷ Nhất Thế hỏi, “Có muốn anh gọi A Sanh về xem một chút không?”

“Không cần, chẳng qua là chuột rút, nhịn một chút, thoáng cái sẽ tốt lên.”

Nghe cô nói xong, gương mặt tuần tú của Kỷ Nhất Thế lập tức trầm xuống “Em như vậy đã bao lâu rồi?” Cô về nhà được một tháng, anh mỗi đêm nằm ngủ trên cùng một chiếc giường với cô, lại không phát hiện ra sự khác thường của cô.

Trác Viện không phản ứng, chỉ cúi đầu nhìn anh đang xoa bóp chân cho cô, một lúc sau, sự đau đớn chậm rãi biến mất.

“Không nói? Vậy thì đến bệnh viện, anh tự mình hỏi bác sĩ.” Vị bác sĩ vẫn giúp Trác Viện kiểm tra sau khi biết cô là vợ Kỷ Nhất Thế, đối với chuyện của cô cũng không dám chậm trễ.

“Em không cần đi bệnh viện, chẳng qua chỉ bị co rút nhẹ, bác sĩ nói sau khi mang thai có thể bị như vậy.”

Bàn tay đang xoa bóp cho Trác Viện bỗng dừng lại, ánh mắt anh phức tạp nhìn cô “Tại sao không nói cho anh?” Cô cũng mang thai sắp tám tháng rồi, đến khi anh biết chuyện, cô một mình yên lặng chịu đau đớn như vậy đã bao nhiêu lần?

“Bác sĩ nói chuyện này rất bình thường, thật không có gì, anh không nên ngạc nhiên.” Sau khi bắp chân bớt co rút, Trác Viện đưa tay đẩy anh ra, thử đi chuyển bắp chân, muốn kéo ra một chút khoảng cách với anh “Đã không đau.”

Cố ý quên đi sự quan tâm của Kỷ Nhất Thế, trong lòng Trác Viện hiểu được, sở dĩ không nói cho anh, là do không muốn tạo cho mình thói quen được anh đối xử tốt.

Sau những chuyện đau lòng vừa qua, cô hiểu không nên dễ dàng lệ thuộc vào bất cứ ai, nếu không khi mất đi, cái loại thống khổ này chỉ một mình cô nhận. Đêm dài đằng đẵng, cái cảm giác cô đơn vắng vẻ ấy, cô sợ, rất sợ, cho nên không bằng ngay từ lúc bắt đầu đừng có thói quen ấy thì tốt hơn. ...

Hôm sau, người luôn luôn bận rộn công việc như Kỷ Nhất Thế chỉ ở nhà, giúp Trác Viện xoa bóp chân, cẩn thận dùng gối lót xuống chân cô, ngoài việc giúp máu tuần hoàn, còn giảm bớt triệu chứng sưng phù và chuột rút.

Chẳng qua, khi anh tỉ mỉ chăm sóc như vậy, tình trạng bị co rút của Trác Viện chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại còn nghiêm trọng hơn, đến nửa đêm liên bị đánh thức vì quá đau.

Mặc dù Trác Viện rất cẩn thận, không muốn làm phiền Kỷ Nhất Thế, nhưng cuối cùng anh vẫn mở mắt tỉnh dậy. Anh nhanh chóng bật đèn ngủ lên, thấy Trác Viện toàn thân co rúc, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến ngủ quên cũng nhăn lại, anh vội vàng ngồi bên cạnh cô.

“Có phải lại bị rút gân hay không?” Kỷ Nhất Thế không nói hai lời, nhanh chóng vén chăn lên, kéo quần ngủ của cô tới đầu gối, ngón tay thon dài xoa bóp trên bắp chân cô, muốn cô giảm bớt đau đớn.

Lần trước mang Trác Viện đi kiểm tra, bác sĩ nói cho anh biết, mỗi phụ nữ sau khi có thai sẽ có biến chứng, chỉ là có người triệu chứng ít, nhưng có người lại nghiêm trọng, Trác Viện không may gặp phải trường hợp thứ hai.

Mấy phút sau, Trác Viện cảm giác bắp chân không đau nữa, mới vừa định mở miệng muốn anh dừng lại, lại thấy anh đi xuống giường, Trác Viện gọi với theo, “Anh muốn đi đâu?” Là cô âm ỉ đến anh sao? Hại anh không thể ngủ, cho nên anh muốn đi chỗ khác?

“Em đừng đứng lên.” Thấy cô khởi động khuỷu tay, loạng choạng đứng dậy, Kỷ Nhất Thế nhíu mày nhỏ giọng ngăn lại “Anh đi phòng tắm lấy khăn lông.”

Một lúc sau, Kỷ Nhất Thế trở lại, trong tay mang theo một chiếc khăn lông còn nóng, cẩn thận giúp cô xoa lên “Có nóng quá hay không?”

Trác Viện kinh ngạc nhìn anh, chưa từng nghĩ tới Kỷ Nhất Thế sẽ giúp cô chườm nóng, mặc dù lần trước bác sĩ có nói, nếu như rút gân quá nghiêm trọng, có thể chườm nóng sau xoa bóp. Cô cho rằng Kỷ Nhất Thế chỉ nghe qua cho có mà thôi, nhưng anh lại ghi nhớ trong lòng.

Sau khi kết hôn, Kỷ Nhất Thế trước mặt cô, từ trước đến giờ luôn cao cao tại thượng, thông dong khó đoán, chuyện nhỏ trong cuộc sống đều do quản gia xử lý, ngay cả rót chén nước cũng có người hầu hạ, nhưng bây giờ anh lại giúp cô giảm đau đớn, nửa đêm bận rộn không ngủ, một câu oán hận cũng không có, làm cô rất bất ngờ.

Cuộc sống cùng giường chung gối, Kỷ Nhất Thế luôn ngủ muộn hơn cô, sáng lại dậy sớm hơn, suốt ngày mặc tây trang. Thỉnh thoảng không đi làm, anh

sẽ mặc đồ thoải mái một chút, nhưng vẫn không so được với đồ ngủ.

Thấy nút áo anh mở ra, cô đưa tay muốn giúp anh cài lại, nhưng lúc này Kỷ Nhất Thế lại nói chuyện, cô giật mình liền tranh thủ rút tay lại.

“Tại sao không nói chuyện?” Thấy cô không nói, Kỷ Nhất Thế ngẩng đầu hỏi cô, lại phát hiện Trác Viện nhìn anh không chớp mắt, làm cho anh không nhìn được liền nhếch nhếch khóe miệng.

Mà Trác Viện bởi vì bị anh phát hiện mình nhìn lên, thấy anh nhíu mày nhếch môi, lộ ra nụ cười sâu xa, vội vàng lúng túng thu hồi tầm mắt, muốn che giấu sự bối rối. Cô lắc đầu với anh, rồi sau đó kéo góc chăn qua, xoắn lại thành một vòng, mắt nhìn chăm chăm vách tường, không dám loạn nhìn về phía anh, rất sợ bị phát hiện nhìn lên lần nữa.

Từ nhỏ đến lớn, trừ mẹ ra, không ai đối với cô ôn nhu như thế, cho dù anh trai đối tốt với cô, nam nữ khác nhau, lại nói cá tính anh trai rộng rãi, rất nhiều chi tiết nhỏ cũng không đề ý, nhưng Kỷ Nhất Thế lại dùng hành động biểu hiện ra ngoài.

Những hành động ấy Trác Viện đều nhìn thấy, nói cô không cảm động là gạt người, chẳng qua, cô đã không còn dũng khí tiếp nhận lòng tốt của anh. Cô sợ ôn nhu như vậy, sau này anh lại trở mặt lạnh nhạt, nghĩ tới đây, tâm tình vừa trở nên ảm áp ngay sau đó lại lạnh xuống.

Cô lãnh đạm, Kỷ Nhất Thế không phải chưa nhìn ra, nhưng anh không vội, người phụ nữ này danh chính ngôn thuận là vợ anh, cho dù cô không muốn, cũng chỉ có thể là của anh, đời này không được rời khỏi anh nửa bước.

Sau khi chườm nóng xong, Kỷ Nhất Thế nằm lại trên giường, vừa muốn tắt đèn ngủ, Trác Viện lại đột nhiên mở miệng “Chờ một chút.”

“Làm sao? Còn không thoải mái sao?”

“Không phải...” Trác Viện cắn cắn môi dưới, đỏ mặt nói “Anh dựa tới đây một chút.”

Kỷ Nhất Thế nhíu mày, không hiểu nghiêng người qua.

“Tới chút nữa.”

Kỷ Nhất Thế lại hướng gần cô một chút.

Khi anh sắp tới gần, Trác Viện thò tay ra, chân thành nói “Cúc áo của anh không được cài tốt!” Cô một bên vừa giúp anh cài lại, một bên giải thích.

Ai ngờ, cúc áo vừa được cài xong, Kỷ Nhất Thế liền tiến tới gần hơn, đem cả người cô bao phủ lên thân hình cao lớn của anh, tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai cô.

“So với việc cài cúc áo, anh càng muốn em giúp anh cài quần áo.” Biểu thị trắng trợn như vậy, Trác Viện sao không hiểu ý anh, cô bị dọa sợ liền đẩy anh ra.

“Anh không nên làm loạn, em... em mang thai...”

Kỷ Nhất Thế liếc mắt nhìn chiếc bụng có chút cản trở, tùy ý hỏi “Vậy thì sao?” Nếu như anh thật muốn cô, sẽ tìm tư thế để anh được như ý.

Huống chi anh không chỉ hỏi qua bác sĩ, cũng đã hỏi qua kiến thức trên phương diện này của Kỷ Nhất Sanh. Chỉ có thời gian đầu là không thích hợp cho việc sinh hoạt vợ chồng, về sau, ân ái cũng không được quá thường xuyên hoặc kịch liệt, thì đối với cục cưng cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì “Em đã quên, bác sĩ nói muốn làm cũng được, không cần kiêng cử.”

“Em... Em mới không có muốn!”

“Nhưng anh có, anh sắp nhịn không nổi nữa rồi.” cẩn thận không đề lên bụng cô, Kỷ Nhất thế đem mặt vùi vào người cô, ngửi mùi thơm nhàn nhạt, cảm khái thở dài.

“Vậy anh có muốn không...”

“Ừ? Muốn cái gì?” Tay Kỷ Nhất Thế có ý xấu hướng phía vạt áo cô tìm kiếm, muốn hấp dẫn cô.

“Bác sĩ nói... có thể dùng tay...”

“Dùng tay của em sao?” Anh cẩn thận nói bên tai cô, có ý xấu cần một cái, bày ra sự bất mãn.

“Em không biết....” Đoán ra ý đồ của anh, Trác Viện nóng nảy, muốn rút tay về, không để cho anh được như ý.

“Anh dạy cho em” Kỷ Nhất Thế kéo tay cô qua, vừa định hướng xuống quần ngủ cô, chỉ nghe thấy cô hô hấp khó khăn, hét lên một tiếng.

Lúc này ngược lại là anh khẩn trương “Sao vậy?”

Tay Trác Viện chống đỡ trước ngực anh, đôi mắt vô tội ngân ngấn nước, giống như ủy khuất, giận anh “Cục cưng đá em”

Thật vất vả mới có cơ hội dụ dỗ thành công, nhưng bởi vì cục cưng “đá cho một phát”, làm anh kiểm cùi ba năm thiêu rụi trong một giờ. Kỷ Nhất Thế nhũn mảy, có chút không cam lòng, nhìn chăm chăm chiếc bụng tròn vo của cô, thật muốn đem cục cưng trong bụng cô đánh vào mông, muốn con bé phải biết điều, không nên chọn thời điểm dục vọng của anh bị vén lên.

Trác Viện thấy Kỷ Nhất Thế nhìn chăm chăm bụng mình, cô trừng mắt, một bộ dạng khản trương như gà mẹ che chở gà con, đưa tay ôm bụng, “Không cho phép anh hung dữ với cục cưng.”

Toàn bộ hành động bao che của Trác Viện làm Kỷ Nhất Thế có chút ghen ghét, ham muốn cũng bị tiêu diệt, anh không thoải mái nằm lại trên giường, thuận tay ôm cô vào ngực, tắt đèn ngủ, tức giận nói “Ngủ đi.”

Dù sao còn nhiều thời gian, có khi anh phải chờ cô sinh đứa nhỏ, đã nhẫn nhịn nhiều tháng như vậy rồi, đợi khi cô sinh xong, xem anh làm sao muốn cô, cần phải hành hạ cô đến mức không thể không cầu xin tha thứ.

Có ý nghĩ này, tâm tình của anh bình phục không ít, đem cô ôm chặt một chút, sau đó nhắm mắt lại, cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Khi Trác Viện mang thai đến tháng thứ tám, trừ phi có Kỷ Nhất Thế cùng đi, nếu không cô không được phép ra cửa. Có lẽ sợ cô lại một lần nữa mất tích, Kỷ Nhất Thế còn đặt ra nhiều quy định hơn so với lúc mới kết hôn.

Chỉ cần cô ra khỏi phòng, mẹ Kỷ hoặc là quản gia nhất định sẽ nối gót theo sau, sợ cô không cẩn thận làm mình bị thương.

Thừa dịp mẹ Kỷ đi ra ngoài cùng bạn bè không có ở nhà, Trác Viện len lén nhờ quản gia đưa cô ra khỏi cửa, vậy mà ông ấy chẳng những không để cho cô đi, nửa giờ sau, Kỷ Nhất Thế vốn ở công ty lại vội vàng, gấp gấp trở về nhà. Trác Viện còn đang năn nỉ quản gia, nhìn thấy anh đi vào phòng khách, vừa kinh ngạc lại vừa tức giận đứng nguyên tại chỗ.

“Tại sao anh lại trở về?” Tối hôm qua anh bảo hôm nay có hội nghị quan trọng, anh muốn một chút mới trở về, sao bây giờ lại đứng trước mặt cô?

Thấy Kỷ Nhất Thế trở lại, quản gia yên lặng rời khỏi phòng khách, trả lại không gian riêng tư cho đôi vợ chồng son.

Kỷ Nhất Thế không nói không rằng đứng trước mặt Trác Viện, thấy cô đã thay quần áo bà bầu, cầm túi xách trong tay, anh tra hỏi, “Em muốn đi đâu?”

Trác Viện không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại tức giận đi lên trên lầu.

“Đứng lại!” Thấy Trác Viện không nhìn anh một cái nào đã muốn trở lại phòng, Kỷ Nhất Thế nhanh chân trước một bước, nhắc cánh tay dài lên kéo cổ tay cô.

“Em muốn đi đâu?” Mới vừa rồi quản gia gọi điện cho anh, anh đang họp, nhưng không nói hai lời, vội vàng bỏ hội nghị gấp gấp trở về.

“Không có.” Không muốn nói chuyện với anh, Trác Viện không quay đầu lại, chỉ giẫy giụa, muốn anh buông tay.

“Vậy tại sao phải ra khỏi nhà?” Cô bụng lớn như vậy, một thân một mình ra khỏi nhà nguy hiểm bao nhiêu, cô không nghĩ tới sao?

“Em chỉ muốn đi ra ngoài một chút.”

“Đi nơi nào?” Lần trước cô nói muốn về nhà mẹ đẻ ở một buổi chiều, kết quả chính là đi liền bốn tháng, “Muốn đi bao lâu? Lại là bốn tháng?” Kỷ Nhất Thế không vui gầm thét.

“Nếu như anh đồng ý, em vĩnh viễn cũng không muốn trở lại.” Cô tức giận đáp lại.

“Trác Viện!” Bàn tay kiềm chế tăng thêm lực đạo.

“Anh làm đau em” Lúc này, rốt cuộc Trác Viện cũng quay đầu lại, liếc anh một cái rồi cúi đầu nhìn cổ tay bị anh nắm chặt.

“Em vĩnh viễn cũng không được rời đi, nghĩ cũng đừng nghĩ!” Nói xong, anh hất tay Trác Viện ra, tức giận rời đi, trong phòng khách chỉ nghe thấy tiếng cửa nặng nề bị đóng, phát ra một tiếng “rầm.”

Đứng ở phía sau nhìn bóng lưng của anh, trong lòng Trác Viện cảm thấy chua chát, lộ ra vẻ cười khổ, cô nghĩ lên lầu thay quần áo, nhưng lại thấy quần gia đứng ở một góc trong phòng khách.

Mặc dù biết quần gia là lo lắng cho mình mới thông báo cho Kỳ Nhất Thế, nhưng ngày ngày bị người ta giam lỏng ở trong phòng như vậy, cô cảm giác mình sắp buồn bực đến ngã bệnh.

Trận sóng gió nhỏ này, đem khoảng cách hai người đẩy ra xa hơn, thậm chí Trác Viện ngay cả mở miệng nói chuyện cũng lười, khẩu vị cũng không tốt như lúc trước, mới qua vài ngày mà gương mặt đã nhỏ đi trông thấy.

Kỳ Nhất thế nhìn vừa đau lòng, vừa tức giận, ngày ngày khổ tâm nghĩ cách để thay đổi cục diện bế tắc này. Anh còn chưa nghĩ ra phương pháp, lại bị tiếng khóc bất ngờ của Trác Viện làm cho rối loạn.

Lúc trước Trác Viện muốn rời khỏi, Kỳ Nhất Thế định đem tất cả công việc về nhà, bình thường trừ phi cần thiết, anh ngay cả công ty cũng không đi, ngày ngày coi chừng Trác Viện.

Ai ngờ, sau khi dùng qua bữa tối, anh làm xong công việc ở thư phòng muốn trở về phòng đi tắm, đúng lúc bước vào, nhìn thấy Trác Viện trong tay ôm quần áo, ngồi trên ghế sofa cúi đầu khóc đỏ cả mắt.

“Viện Viện?” Cho là Trác Viện không thoải mái ở đâu, Kỳ Nhất Thế ba bước cũng thành hai bước, vội đi lên trước, “Có phải bắp chân lại bị rút gân không?” Anh đứng trước cô, xắn tay áo lên, tính giúp cô xoa bóp, lại bị đẩy ra.

“Anh tránh ra?” Sau khi trở về nhà họ Kỳ, Trác Viện trừ bỏ ngày đầu tiên có tranh chấp cùng anh, cuộc sống cũng rất an tĩnh, không giống như bây giờ, khóc suốt mướt.

“Đưa anh nhìn xem, có phải rất đau hay không?”

“Không cần anh giả quan tâm...” Kỳ Nhất Thế đưa tay kéo váy ra, muốn giúp Trác Viện, nhưng lúc này cô trực tiếp đập tay anh, không để anh đụng vào mình.

“Viện Viện.” Thấy cô tức giận vô cớ, sắc mặt Kỳ Nhất Thế trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, khẩu khí cũng kém đi.

“Anh bắt nạt em, chỉ biết bắt nạt em...” Nói xong, Trác Viện liền ôm mặt khóc lên.

Kỳ Nhất Thế đột nhiên bị chỉ đích danh không giải thích được, trong lòng có chút tư vị, nhưng vẫn hỏi “Anh bắt nạt em bao giờ?”

Tiếng khóc của cô làm cho Kỳ Nhất Thế phiền lòng, lại có chút đau lòng. Do dự một chút, anh dứt khoát ngồi trên ghế sofa, đem cô ôm vào trong ngực, anh nặng nề thở ra một hơi, một nỗi nói “Nói cho anh biết, anh chọc giận em chỗ nào mà làm em không vui?”

“Anh không cho em ra ngoài...”

“Ngày mai anh cùng em ra ngoài, em muốn đi đâu, anh liền đi theo đến đó.” Một lòng chỉ muốn trấn an tâm tình của cô, Kỳ Nhất Thế cũng không quản công việc có quan trọng hay không, dù sao cũng không quan trọng bằng Trác Viện.

Anh vừa nói xong, tiếng khóc của Trác Viện lập tức dừng lại, chỉ dư lại thanh âm thút tha thút thít.

“Tại sao không nói chuyện?”

Thật lâu không nghe thấy thanh âm của cô, Kỳ Nhất Thế kéo cái tay đang che mặt ra, vén tóc của cô lên sau tai, thấy hai mắt đỏ ửng, đầu mũi cũng đỏ, giọng điệu của anh dịu đi.

“Em muốn đi cắt tóc.”

Cắt tóc? Hai chữ kia làm Kỳ Nhất Thế nghe không hiểu ra sao, hoàn toàn không tìm ra được lý do.

“Đang đẹp, tại sao lại muốn cắt tóc?” Thật vất vả mới nuôi tóc dài ra, vừa đen vừa trắng, lại vừa tron làm anh yêu thích không thôi, cô nói muốn cắt, là muốn làm ngược lại ý anh sao?

Trác Viện cúi đầu sờ sờ bụng tròn vo, ủy khuất nói “Bụng quá lớn...”

Khuôn mặt của Kỳ Nhất Thế tràn đầy yêu thương, nhìn theo bàn tay đang xoa xoa bụng của cô, bàn tay to của anh cũng ôn nhu phủ lên trên, rồi sau đó giương mắt nhìn mái tóc dài đến lưng, nhất thời hiểu ra, không khỏi đau lòng, cánh tay ôm Trác Viện càng chặt hơn.

“Tại sao không nói với anh sớm một chút?”

Kỳ Nhất Thế âm thầm chửi mình trong lòng, anh lại sơ ý quên mất, bụng cô lớn như vậy, miễn cưỡng có thể tắm được, nhưng gội đầu cũng có chút khó khăn, không thể khom lưng, đứng lâu sẽ bị chuột rút, gội đã là vấn đề, càng không phải nói đến việc xả nước.

Xem ra cục cưng của họ trong bụng Trác Viện chính là cô gái nhỏ bướng bỉnh, so với anh còn biết hành hạ người hơn.

Đột nhiên bị anh chặn ngang ôm lấy, Trác Viện kêu to một tiếng kinh sợ, “Kỷ Nhất Thế...” Sợ anh làm mình té, Trác Viện vội vàng ôm lấy cổ anh.

“Không phải muốn tắm sao?” Thấy trong tay cô ôm quần áo, Kỷ Nhất Thế từng bước từng bước đi về hướng phòng tắm.

“Anh...” Thấy bộ dạng kia của anh, giống như muốn cùng cô tắm chung. Trước kia anh rất thích kéo cô theo anh vào phòng tắm, thuận tiện làm chuyện yêu đương với anh, chưa bao giờ tắm đứng nghĩa.

Mà hiện tại, bụng cô lớn như vậy, vóc người có chút biến đổi, đầy đặn giống như con chim cánh cụt, vừa nặng nề lại vừa khó coi, tất cả phụ nữ đều thích xinh đẹp, Trác Viện cũng không ngoại lệ. Cô một chút cũng không muốn khi mang thai còi trăn như nhộng trước mặt Kỷ Nhất Thế, cô sợ nhìn thấy sự ghét bỏ trong mắt anh.

“Xấu hổ cái gì, trên người em có chỗ nào mà anh chưa nhìn qua?”

“Em tự mình tắm...” Trác Viện vỗ vai anh, muốn Kỷ Nhất Thế đặt mình xuống, khi được anh thả ra thì đã vào đến phòng tắm. Anh mở vòi nước, để nước nóng chảy xuống, tiếp theo liền bắt đầu cởi quần áo trên người mình xuống.

“Anh sao lại cởi quần áo?”

“Tắm không cởi quần áo thì tắm thế nào?”

Kỷ Nhất Thế cởi cúc áo ra, tiện tay ném vào trong rổ, tiếp theo rút dây lưng quần dài, cởi quần, kéo khóa xuống, ba thành hai, anh đã hoàn toàn trần truồng, đứng trong phòng tắm trần ngập hơi nước, hào phóng mặc cho cô nhìn chăm chăm.

Trác Viện thấy một thân thể tinh trắng trần truồng, một vết sẹo cũng không có, nhất thời đỏ mặt xấu hổ, dưới ánh mắt khiêu khích của anh, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Kỷ Nhất Thế không cho cô đường lui, thân thể cao lớn trong phòng tắm sai bước đến gần, thấy cô ngây ngốc muốn né tránh, liền đem cô bức đến cạnh tường, bao vây lại, làm cô nơi nào cũng không đi được.

Trác Viện thử đẩy ngực anh ra, ngăn cản anh đến gần, Kỷ Nhất Thế cũng không để ý, đối với sự phản kháng của cô, anh cũng không để trong mắt, ngược lại, động tác thuần thục bắt đầu cởi quần áo giúp cô.

“Anh không nên cởi quần áo của em.” Cô một bên bận rộn ngăn cản, nhưng động tác của Kỷ Nhất Thế nhanh hơn, nhanh chóng cởi hết quần áo của cô, thân thể trắng nõn trơn mềm hiện ra trước mặt anh. “Anh không nên nhìn...”

Kỷ Nhất Thế nhìn thân thể cô, đánh giá từ đầu đến chân, ánh mắt dừng lại ở chiếc bụng to tròn, Trác Viện mắc cỡ hai tay ôm ngực, nghiêng người đi không cho anh nhìn.

“Đồ ngực, trong mắt anh, bất kể em gầy hay mập, cũng đẹp giống nhau.” Huống chi cô còn đang mang thai con anh.

“Gạt người, rõ ràng rất xấu, anh chẳng qua là đang an ủi em” Trác Viện hoàn toàn không tin lời ngon tiếng ngọt của anh “Không cho phép anh lại nhìn.”

Trác Viện đưa tay muốn che đi tầm mắt anh, nhưng tay lại bị Kỷ Nhất Thế bắt được, kéo xuống phần bụng của anh.

“Anh... xấu xa...” Thân dưới của Kỷ Nhất Thế đã sớm cương lên, chẳng những trở nên cứng rắn, nhô ra, mà còn nóng đến dọa người.

Trác Viện không nghĩ tới, anh thế nhưng lại nổi lên dục vọng, muốn rút tay về, anh lại không chịu, muốn tay cô khuấy động vật nam tính cứng rắn của mình, hơi thở của anh cũng trở nên gấp rút.

“Như vậy em còn dám nói anh chỉ đang an ủi em?” Dục vọng của anh cũng bị khơi mào, cuộc sống nhẫn nhịn lâu như vậy, ngay cả phụ nữ cũng không chạm qua. Ngày ngày trừ bận rộn công việc, đời sống riêng tư giống như thầy tu, bất kỳ người phụ nữ nào cũng không thể vén lên dục vọng của anh, trừ Trác Viện.

“Anh mau buông tay...” Trác Viện cảm giác mặt mình đỏ đến mức nhanh chóng bị thiêu cháy.

Kỷ Nhất Thế chẳng những không buông cô ra, ngược lại còn tăng nhanh tốc độ khuấy động, cúi đầu liếm hôn tai cô. Không để ý đến tiếng kinh hô của cô, một tay kia bắt đầu hoạt động trên thân thể đang gầy gù, cảm nhận làn da trơn nhẵn của cô.

Mỗi Kỷ Nhất Thế đi xuống, cắn mút cặp vú bởi vì mang thai mà trở nên no đủ hơn, hơi thở nóng rực phả ra trên da thịt cô.

“Nhất Thế...” Khi tay anh trượt đến chỗ kín, Trác Viện sợ anh nhất thời kiềm chế không được, lại đột nhiên muốn cô, liền vội vàng lên tiếng ngăn cản anh.

“Ng Sloan, đừng sợ.” Mỗi anh tham lam đòi về một bên vú khác, vừa bú vừa mút hết sức thỏa mãn.

Trác Viện làm sao không sợ, mặc dù dục vọng trong cơ thể cô cũng bị khơi mào, chỗ kín cũng chảy ra xuân thủy, có chút ẩm ướt, nhưng cô vẫn lắc đầu như cũ, trong miệng không ngừng muốn anh dừng tay.

Kỷ Nhất Thế thuần thực dùng đầu gối đẩy hai chân cô ra, ngón tay của anh bắt đầu hoạt động trên chỗ kín của cô, đùa bỡn hoa hạc nhạy cảm, chọc cô thờ gấp liên tục, hai tay ôm chặt cánh tay anh, sợ mình đứng không vững trượt xuống.

“Nhất Thế, không nên...” Một ngón tay của anh cắm vào, Trác Viện gấp đến độ kêu ra tiếng.

Nhưng mà Kỷ Nhất Thế đâu chịu bỏ qua, thấy cô rõ ràng cũng rung động nhưng vẫn khăn trương lắc đầu, anh nổi lên ý xấu lắm bằm nói mấy câu bên tai cô, Trác Viện nghe thấy liên trọn to mắt, khoe mắt liền ửng hồng, liều mạng lắc đầu cự tuyệt.

“Không được? Vậy anh tiếp tục.” Kỷ Nhất Thế uy hiếp, anh thả tay cô ra, đem tay dờ đi đồng thời kéo ra dục vọng cương cứng của mình trong tay cô.

Trác Viện không buông tay, sợ mình vừa buông, anh liền đem cô đặt trên vách tường, hung hăng muốn cô.

“Ngoan, để cho anh đi vào.” Anh dụ dỗ, Trác Viện cũng không theo, ngược lại cầm thật chặt.

“Em lấy tay giúp anh...” Khi anh cường thế uy hiếp, Trác Viện rút cuộc cũng mềm nhũn.

Cô vừa nói xong, Kỷ Nhất Thế liền gần sát lại, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy nhục dục, vật thô to, cứng rắn không kịp đợi mà ở trong tay cô bắt đầu giặt giặt.

Trác Viện lần đầu tiên lấy tay giúp Kỷ Nhất Thế giải quyết nhu cầu, động tác không quen, lực đạo không tốt, nhưng vì để Kỷ Nhất Thế bỏ qua cho mình, không thể làm gì khác hơn là nghe theo yêu cầu của anh.

Sợ cô đứng lâu sẽ mệt, Kỷ Nhất Thế ôm cô ngồi trong bồn tắm, làn nước ấm áp dội lên thân thể hai người. Trác Viện dặng chân trên người anh, khe liếc nhìn, một tay ôm cổ anh, tay kia nắm chặt vật cứng rắn, trên dưới không ngừng loay hoay.

Kỷ Nhất Thế muốn cô nắm chặt một chút, càng lúc càng muốn tăng nhanh tốc độ, hai tay không ngừng xoa nắn khắp người cô, hại Trác Viện có chút khó chịu mà lắc mông, muốn tránh khỏi sự trêu chọc của anh.

Hưởng thụ động tác không thuần thực của cô, Kỷ Nhất Thế thỏa mãn nhắm mắt lại, dựa lưng vào bồn tắm, bên tai không ngừng truyền đến thanh âm nhỏ xíu, xấu hổ hỏi thăm của Trác Viện “Được chưa? Có thể không?” Tay Trác Viện động có chút đau, một lòng hy vọng anh nhanh kết thúc một chút, nhất thời nhịn không được, nặng nề cắn một cái trên bả vai anh, giống như oán trách anh bá đạo.

Cái cắn này, làm Kỷ Nhất Thế hí mắt nhìn cô, sau đó thừa cơ Trác Viện không đề ý, Kỷ Nhất Thế nâng lên chiếc mông tròn trịa của cô, tính thẳng tiến vào bên trong, lại đột nhiên nghe thấy Trác Viện hít thở nặng nề, hét lên một tiếng.

“Sao vậy?”

“Cực cực đá em...”

Hành động vừa rồi của anh làm Trác Viện sợ hết hồn, vốn cho rằng mình không thoát được, cực cực trong bụng đột nhiên đá cô một cái, đau đến mức làm cô kêu ra tiếng, đồng thời dừng lại động tác của Kỷ Nhất Thế.

Một lần nữa chuyện tốt lại bị phá hỏng, Kỷ Nhất Thế nhìn chăm chăm chiếc bụng tròn vo của cô, dục vọng trong cơ thể không được phát tiết, sắc mặt tự nhiên không tốt, trở nên xanh mét. (Ngư: khổ thân anh :3)

“Xem ra, ngay cả cực cực cũng sợ anh bắt nạt em” Kỷ Nhất Thế để một tay trên bụng cô, mới vừa dứt lời, cái bụng của Trác Viện lại nặng nề đá một cái nữa, hơn nữa còn đá lên vị trí Kỷ Nhất Thế đặt tay.

Một cước kia của cực cực làm Kỷ Nhất Thế kinh ngạc, anh chẳng thèm quan tâm dục vọng có được phát tiết không, “Cực cực mới vừa đá anh...”

“Bời vì anh bắt nạt em” Trác Viện cẩn thận tránh né dục vọng vẫn đang cương cứng như cũ của anh.

“Mới nhỏ mà tính tình đã hư như vậy, sau này ra đời liền bỏ lên đầu anh giương oai? Đợi sau khi sinh xong, anh nhất định phải đánh vào mông con bé mấy cái, lại dám phá hủy chuyện tốt của anh.” Kỷ Nhất Thế đe dọa nói.

“Không cho phép anh đánh con bé.” Nghe thấy Kỷ Nhất Thế muốn động tay dạy bảo, Trác Viện lập tức trở mặt kháng nghị.

Thấy cô tưởng là thật, cho rằng mình sẽ ra tay, Kỷ Nhất Thế kim lòng không được liền bật cười “Đồ ngốc, anh mới không đánh con gái.” Đây chính là viên minh châu trong tay anh, là con gái bảo bối anh muốn cưng chiều nhất.

“Anh biết em mang thai là con gái?” Từ khi cô trở lại nhà họ Kỷ, vẫn chưa cùng anh nói đến chuyện của cực cực, cũng chưa từng đề cập tới giới tính của con bé.

Kỷ Nhất Thế gạt đầu.

“Con bé là của em, không cho phép tranh giành với em” Nghĩ đến lời nói lúc trước của anh, Trác Viện cảnh giác đẩy tay anh ra, ôm chặt lấy bụng.

“Em là đồ ngốc, nếu như anh thật muốn đứa nhỏ, bên ngoài còn có rất nhiều người phụ nữ muốn sinh giúp anh, em tin không?” ý là anh chỉ muốn cô sinh đứa nhỏ, là bản thân cô sinh anh mới muốn!

Những lời của anh, nghe vào trong tai Trác Viện lại mang ý khác, thì ra là cô tự đem mình cùng cục cưng coi là quan trọng. Đối với Kỷ Nhất Thế mà nói, chỉ cần anh mở miệng, bằng gia thế cùng bề ngoài xuất sắc của anh, có rất nhiều phụ nữ chờ anh ưu ái, đừng nói là con gái, ngay cả con trai cũng có người giúp anh sinh.

Thật khờ, cô đã nhắc nhở chính mình không nên lún sâu vào, như thế nào chỉ vì anh mấy ngày nay nhất thời ôn nhu chăm sóc, liền đã quên khi đó anh lạnh lùng đối đãi ra sao?

Kỷ Nhất Thế thấy Trác Viện không lên tiếng, rõ ràng cảm nhận được tâm tình của cô thay đổi. Anh cẩn thận nhìn cô, muốn từ nét mặt suy ra tâm tình, “Em đang suy nghĩ cái gì?” Sợ cô hiểu lầm lời nói vừa rồi, Kỷ Nhất Thế định mở miệng giải thích, nhưng Trác Viện lại lên tiếng trước.

“Anh thật không đoạt đứa nhỏ với em?” Cô hỏi lại một lần nữa.

Thấy cô hỏi, Kỷ Nhất Thế gật đầu, “Anh bảo đảm sẽ không đoạt đứa nhỏ với em, con bé là của em, như vậy em yên tâm chưa?” Cô là vợ anh, con bé liền là của anh, anh cần thiết phải đoạt sao?

Đáp lại anh là nụ cười thỏa mãn của Trác Viện, nghe thấy Kỷ Nhất Thế bảo đảm, trên mặt Trác Viện mặc dù đang cười, nhưng trong lòng lại bắt đầu trầm xuống. Kể cả khi Kỷ Nhất Thế níu giữ lại tình cảm, đáy lòng vẫn trĩu nặng, cô cảm giác tâm giống như đang rỉ máu, mơ hồ có chút đau.

Thì ra, cô vẫn luôn tự mình đa tình, thật ra cô sớm nên hiểu được. Từ khi hai người chiến tranh lạnh, Kỷ Nhất Thế không muốn cô mang thai, rồi đến sau khi cô về nhà, thái độ của anh đối với cục cưng cũng coi như lãnh đạm, thiếu đi tâm trạng vui sướng sắp làm cha, chi tiết nhỏ xíu này đã nói lên, thật ra anh cũng không để ý cô có mang thai hay không.

Nếu có nhiều phụ nữ chờ anh như vậy, vậy sau khi sinh con, anh hẳn liền để cô đi?

Nhưng vì sao khi nghĩ đến anh không cần cô, lòng cô lại khó chịu như vậy? Thật giống như sắp chết, không thể hô hấp.

“Xoay người sang một bên, anh giúp em gọi đầu.”

Trác Viện cười thật lâu, làm tâm tình Kỷ Nhất Thế tốt lên, cũng không để ý đến dục vọng nửa người dưới. Anh cẩn thận xoay lưng cô về phía mình, không chỉ giúp cô gọi đầu, cả thân thể cũng tắm.

Trác Viện trong ngực anh cũng rất phối hợp, cảm thấy anh hơi mạnh tay, hoặc là nước quá nóng, còn có thể nhỏ giọng làm nũng một chút.

Tắm rửa xong, anh giúp Trác Viện sấy khô tóc, ôm cô nằm trên giường. Sau khi Kỷ Nhất Thế hưng hăng hôn cô đến thỏa thích, lúc này mới thỏa mãn mà mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Bắt đầu từ đêm đó, Kỷ Nhất Thế cảm giác phương thức ở chung giữa anh và Trác Viện có chút thay đổi, không lãnh đạm chống đối, trên mặt cô bắt đầu có nụ cười, đối với anh cũng không bài xích nữa, lại không cách li anh đến ngàn dặm. Cô giống như trở về khi mới kết hôn, làm người vợ ngoan ngoãn, nghe lời, cũng không ầm ĩ, không náo làm anh đau đầu.

Kỷ Nhất Thế đi làm trở lại, có khi còn làm thêm giờ hoặc là đi công tác. Anh cũng không hạn chế tự do của Trác Viện nữa, chỉ cần cô nói rõ hành tung của mình, để tài xế đưa đón, anh cũng không phản đối.

Anh cho rằng ngăn cách giữa hai người đã được xóa bỏ, không biết rằng, Trác Viện cũng đã quyết định, tính sau khi sinh con xong sẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Kể từ khi Kỷ Nhất Thế trả tự do cho Trác Viện, cô liền nhờ tài xế chở đến thăm di Phuong và chú Phuong, còn tranh thủ thời gian gặp mặt Trác Chính, đối với việc cô mất tích mấy tháng liền, Trác Chính cũng không hỏi nhiều, hai người cũng không nói đến chuyện này.

Mọi người cũng nhìn ra được, Kỷ Nhất Thế rất cưng chiều cô, cơ hồ mặc cho cô cần gì cứ lấy. Đối với chuyện cô bỏ trốn xem như chưa từng xảy ra, chiến tranh lạnh giữa bọn họ cũng như chưa từng có, chỉ có trong lòng Trác Viện biết, một khi không thuận ý Kỷ Nhất Thế, anh tùy lúc sẽ lấy lại sự cưng chiều này.

Chỉ là cưng chiều không phải yêu, so với tình yêu của cô khác nhau. Lần đầu tiên cô không hiểu, ngày ngốc yêu anh, còn tưởng rằng anh cũng yêu cô,

nếu không tại sao lại chiều cô như vậy. Lần này cô đã hiểu, cho nên trong lòng cũng không mong đợi nữa, ngược lại có thể bình thường đối mặt với Kỷ Nhất Thế.

Trác Viện đang đợi, đợi Kỷ Nhất Thế chán ngán, không cần cô nữa, cô có thể đi, nếu không dù cô có trốn, anh cũng đuổi theo, cho dù anh không mệt, cô cũng sẽ mệt.

Sự chiều chuộng của đàn ông cũng không lâu dài, khi còn bé, cô thường nhìn mẹ đợi ba, nhưng khi cô càng lớn lên, ba càng ngày càng ít đến. Cho tới khi mẹ qua đời, cô được ba mang về nhà, sau mới biết, ba trừ bác gái và mẹ, bên ngoài còn có những người phụ nữ khác, mà cưng chiều của ba dành cho mẹ cũng theo thời gian mà trở nên giảm sút, chỉ còn là chán ghét, ngán ngẩm.

Cô nghĩ, Kỷ Nhất Thế hẳn cũng không ngoại lệ, dù sao anh cũng không thương cô, không có quan hệ tình yêu nam nữ, làm sao có thể lâu dài?

Chẳng qua, Kỷ Nhất Thế cưng chiều Trác Viện, lại làm mẹ Kỷ có chút chán ghét, thái độ đối với Trác Viện tự nhiên cũng lãnh đạm, có lẽ một chút. Chính bà khi mang thai, cũng không mảnh mai giống cô như vậy, tựa như làm bằng pha lê, tùy tiện đụng sẽ vỡ.

Con trai che chở quá mức, làm trong lòng mẹ Kỷ thấy không công bằng, bắt đầu cảm thấy oán hận.

Ngày hôm đó, Trác Viện sáng sớm liền ra khỏi cửa, mẹ Kỷ hiếm khi có được thời gian rảnh rỗi, liền tìm mấy người bạn đến đánh bài, mấy người vừa chơi, vừa tán gẫu.

“Kỷ phu nhân, sao không thấy con dâu bà?”

“Ra ngoài.” Hôm nay tài vận của mẹ Kỷ không tốt, thua liên tiếp vài ván, tâm tình đã sớm buồn bực, lại bị hỏi đến Trác Viện, khẩu khí cũng không tốt theo.

“Sao vậy? Cùng con dâu bà không tốt?” Ăn cây bài mẹ Kỷ đánh xuống, Lâm phu nhân hỏi.

“Nó có con trai tôi làm nui dựa, tôi nào dám chọc?” Ngụ ý là bà đối với Trác Viện có chút bất mãn.

“Đây không phải là rất tốt sao? A Thế nhà bà trước kia lâu lâu lại đòi bạn gái một lần, còn tưởng rằng thằng bé không cưới, không nghĩ tới sau khi kết hôn cả người cũng thay đổi, bà nên cảm thấy may mắn mới đúng.” Giang phu nhân an ủi bà.

“May mắn cái gì? Tôi hiện tại ngày ngày ở nhà hầu hạ con dâu, sắp nhanh thành mụ già.”

“Con bé sắp sinh sao?” Phương phu nhân tò mò hỏi.

“Cách ngày sinh dự tính còn nửa tháng.”

“Con trai hay con gái?” Lâm phu nhân lại hỏi.

“Con gái.”

“Có phải có chút thất vọng hay không?”

“Trai hay gái đối với tôi không quan trọng, chỉ cần là cháu tôi, tôi liền thương yêu. Tôi để ý chính là thái độ cưng chiều vợ của A Thế nhà tôi, tôi là mẹ còn không nhìn được, muốn cưng chiều vợ cũng không cần phải dùng loại phương thức này, tôi lo lắng cứ như vậy, nó cũng muốn bò lên trên đầu tôi mà ngồi, coi trời bằng vung.”

“Tôi nói này Kỷ phu nhân, có phải con trai bà bị mê hoặc đến văng đầu rồi không, bà làm mẹ sao không nhìn ra?” Phương phu nhân một bên đánh bài một bên nói “Bà chớ quên, mẹ của cô ta là tình nhân, bản lĩnh hấp dẫn đàn ông nhất định được di truyền từ mẹ cô ta.”

“Phương phu nhân, tại sao bà lại nói thế?” Lâm phu nhân một bên muốn bà đừng châm đầu vào lửa, đến lúc đó lại rước lấy thị phi.

“Không phải sao? Nếu không sao lại khiến A Thế mê mệt như vậy, tôi thấy các người nên xem chừng một chút, tránh cho cô ta ngày nào đó không chịu được tịch mịch, đi tìm đàn ông, làm con trai bà bị cấm sừng.”

Mấy vị phu nhân khác nghe Phương phu nhân nói xong, đều có chút lúng túng nhìn mẹ Kỷ, sợ bà tức giận, ai ngờ mẹ Kỷ chẳng những không tức giận, ngược lại một bên sờ bài, một bên lẩm bẩm một câu “Chẳng lẽ nó nghi ngờ đứa nhỏ này không phải của A Thế, nếu không đang tốt đẹp sao lại rời nhà trốn đi?”

Những lời nói này thanh âm cũng không lớn, vốn chỉ mấy người trong phòng bài nghe thấy, ai ngờ, cạnh cửa lại truyền đến thanh âm chén thủy tinh rơi xuống nền nhà, nặng nề cách một cái, xung quanh khắp nơi đều là mảnh vỡ.

Bốn người trên bàn đồng thời nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy sắc mặt Trác Viện trắng bệch, ngốc nghếch đứng đó “Con muốn đem trà đến cho mọi người giải khát, thật xin lỗi, Con lập tức sẽ dọn dẹp...” Bốn cặp mắt trong phòng bài rơi trên người Trác Viện, sau khi cô nhỏ giọng giải thích, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Bốn người trên bàn nhìn một mảnh hỗn độn trên mặt đất, lại nhìn mẹ Kỷ một chút.

“Sững sờ cái gì? Đánh bài đánh bài.” Mẹ Kỳ thức giấc ba người, đồng thời kêu quản gia, muốn ông nhanh tới dọn dẹp sàn nhà.

“Không phải con dâu bà muốn tới dọn dẹp?”

“Tôi nào dám muốn nó sờ vào, nếu bị A Thế biết, còn tưởng tôi ngược đãi vợ nó.”

Trong phòng, bốn người tiếp tục đánh bài, giống như một màn kia chưa từng xảy ra.

Mười phút sau, quản gia lại vội vàng chạy vào “Phu nhân, đại thiếu phu nhân từ trên cầu thang ngã xuống.”

Một câu của quản gia, làm bốn người trong phòng bài trở nên u mê.

Nửa tháng nữa Trác Viện mới sinh, người gặp chuyện tốt tất nhiên tinh thần thoải mái, nhưng trước đó vài ngày, Kỳ Nhất Thế có chút lo lắng, tâm tình của anh lay lắt cả công ty.

Người hiểu rõ nội tình nhất, chính là thư ký của Kỳ Nhất Thế, cô thấy tổng giám đốc đi làm nhưng tới giờ cơm liền gọi điện về nhà.

Kỳ Nhất Thế từng quy định, không cho phép bất cứ ai quấy rầy tiến độ hội nghị, tất cả mọi người đều như nhau, nhưng lúc này thư ký vội vã đi vào hội nghị mới tiến hành được một nửa, hơn nữa trước mặt bao người đi tới bên cạnh tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc...”

“Đi ra ngoài.” Cũng không ngẩng đầu, lạnh lùng ném ra hai chữ.

“Tổng giám đốc, là chuyện quan trọng.”

“Đi ra ngoài.”

“Vâng, phu nhân tổng giám đốc....”

Tay vốn đang cầm bút liền cứng đờ, ngẩng mặt lên, “Cô ấy làm sao?”

Buổi sáng hôm nay ra ngoài, Trác Viện nói muốn đi gặp dì Phương, anh còn bảo muốn cô sớm về nhà một chút, chẳng lẽ cô muốn ở nhà dì Phương ăn bữa tối rồi về?

Thư ký thấy tổng giám đốc rốt cuộc chịu nghe mình nói chuyện, lúc này mới cẩn thận nói tiếp, “Mới vừa rồi quản gia gọi điện tới, nói phu nhân tổng giám đốc bị đưa đi bệnh viện, hình như là sắp sinh...”

“Cô nói cái gì?” Kỳ Nhất Thế cơ hồ là nhảy dựng lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm thư ký.

“Tôi...”

“Đáng chết!” Kỳ Nhất Thế chưa kịp nghe thư ký nói hết, người đã sớm chạy đi, để lại cả phòng họp ngơ ngác, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau.

Khi Kỳ Nhất Thế chạy tới bệnh viện, mẹ Kỳ cùng quản gia đang chờ bên ngoài phòng phẫu thuật.

“Viện Viện đâu? Cô ấy đâu?” Anh chạy tới phòng sinh, được y tá báo tình hình Trác Viện đang nguy cấp, ở trong phòng phẫu thuật, anh một mạch chạy tới đây.

“Con bé trong phòng phẫu thuật, bác sĩ đang kiểm tra.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên lại muốn sinh?” Kỳ Nhất Thế đập một cái lên cửa phòng phẫu thuật, gầm lên, nghĩ thầm lần trước đi kiểm tra, rõ ràng bác sĩ nói, hai tuần lễ nữa mới sinh.

Mẹ Kỳ bị hành động thô bạo của Kỳ Nhất Thế làm cho sợ, nhất thời cũng không trả lời được, né tránh không dám nhìn anh, lo lắng nhìn chằm chằm phòng phẫu thuật.

“Mẹ làm sao biết, sinh liền sinh!” Mẹ Kỳ không nhịn được mắng ngược lại, cũng không dám nói cho con trai biết Trác Viện ngã từ cầu thang xuống, chảy thật nhiều máu.

“Xế chiều con gọi điện cho cô ấy, rõ ràng cô ấy vẫn rất tốt.”

“Mẹ... Mẹ có nói mấy câu, làm sao biết con bé tưởng thật...”

“Mẹ nói cái gì? Mẹ nói gì với cô ấy?” Kỳ Nhất Thế gầm thét, toàn bộ người nhà ngoài phòng phẫu thuật cũng bị thái độ của anh làm cho nhảy dựng lên, mẹ Kỳ lần đầu tiên thấy con trai mất khống chế như vậy, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Mẹ...” Mẹ Kỳ mới mở miệng, cửa phòng phẫu thuật mở toang, Kỳ Nhất Sanh từ bên trong đi ra, đầu tiên anh liếc mắt nhìn Kỳ Nhất Thế một cái, “Chị dâu còn đang hôn mê, bởi vì mất nhiều máu, bác sĩ quyết định sinh mổ.”

“Cô ấy đâu? Anh muốn thấy cô ấy!”

“Chị dâu đang chuẩn bị tiến hành giải phẫu, anh trước không nên gấp.”

“Đáng chết!”

“Không có chuyện gì.” Nói xong, Kỳ Nhất Sanh trở về phòng phẫu thuật, đến trước cửa, anh quay đầu nhìn về phía mẹ Kỳ đang khóc, an ủi “Mẹ, chị dâu không có chuyện gì.”

Mấy giờ sau, Kỳ Nhất Thế cả người bơ phờ ngồi trong phòng bệnh, nắm chặt tay Trác Viện đang truyền nước, ánh mắt lo lắng nhìn cô.

Mấy giờ trước con gái của anh khỏe mạnh đi tới thế giới này, Trác Viện mặc dù mất nhiều máu, những giải phẫu cũng coi như thuận lợi, không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

Chỉ cần tưởng tượng Trác Viện vô duyên vô cớ bị rạch một nhát như vậy, vết thương chói mắt trên bụng làm anh đau lòng. Sợ cô mất nhiều máu, cộng thêm lại có vết thương, y tá giúp cô tiêm thuốc giảm đau.

Nhìn Trác Viện trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch không chút máu, trên người, trên cánh tay có nhiều chỗ xanh tím, rách da. Khi y tá đẩy cô ra, Kỳ Nhất Thế cho là mình nhìn lầm, tức giận đập lật ghế dài ngoài phòng phẫu thuật, làm cho nhân viên trong bệnh viện sợ hãi.

Làm sao lại từ cầu thang ngã xuống? Kỳ Nhất Thế đau lòng kéo tay cô qua hôn một chút, hận không thể lập tức xông về nhà, hủy đi toàn bộ cầu thang làm cô sinh non.

“Viện Viện...” Vuốt ve những vết xanh trên mặt cô, tâm Kỳ Nhất Thế co rút lại, hận không thể thay cô chịu những đau đớn này.

Kỳ Nhất Sanh nói may mà đưa cô tới sớm, nếu không ra máu quá nhiều, có thể cả mẹ lẫn con đều gặp nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần nghĩ đến việc cô có thể mất đi tính mạng mà anh chịu không nổi, cái loại bất lực này, làm Kỳ Nhất Thế có cảm giác mình sắp nổi điên.

Trong phòng bệnh, chỉ có anh và Trác Viện, mẹ Kỳ cao hứng chạy đến phòng trẻ con nhìn cháu gái, đồng thời cũng báo tin mừng cho người nhà.

Kỳ Nhất Thế ngay cả nhìn mặt con gái cũng không muốn, chẳng qua chỉ canh giữ bên giường bệnh chờ Trác Viện tỉnh lại. Anh thừa nhận, con gái và vợ, anh yêu vợ hơn, dù sao người phụ nữ này cũng theo anh cả đời, là người vợ anh tận tâm yêu thương, che chở.

Kỳ Nhất Thế nhìn Trác Viện không chớp mắt, cửa phòng bệnh bị mở ra, mẹ Kỳ ôm cháu gái mới sinh tới trước mặt anh.

Mới vừa rồi nghe bác sĩ nói cả hai mẹ con đều bình an, tất cả lo lắng của mẹ Kỳ liền bùng xuống, bận rộn bảo quản gia về nhà nấu chút thuốc bổ.

“Con nhìn một chút, nha đầu này lớn lên quả thật rất giống mẹ nó, như một khuôn mẫu in ra.” Cháu gái lớn lên sẽ thanh tú giống Trác Viện, thậm chí so với Trác Viện còn đẹp hơn mấy phần, tương lai nhất định là tiểu mỹ nhân, làm mẹ Kỳ sau khi nhìn thấy, liền yêu thương vô cùng.

Mẹ Kỳ ngồi xuống bên cạnh Kỳ Nhất Thế, muốn anh ngẩng đầu nhìn con gái một cái.

Kỳ Nhất Thế chỉ cần nghĩ đến con gái trong ngực mẹ Kỳ, chính là làm Trác Viện nhận tất cả thống khổ, hận không thể nắm cái mộng con bé đánh thật đã một bữa, nhưng khi ánh mắt rơi vào trên người con gái, khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn lộ ra, đôi mắt tròn xoe, lỗ mũi nho nhỏ, cái miệng chúm chím xinh xinh, cả người nhìn qua nhỏ đến không thể tin được, giống như phiên bản tí hon của Trác Viện, làm tim của anh liền mềm nhũn, ngay cả ánh mắt cũng trở nên ôn nhu, đầu còn dám đánh.

Trước khi con gái được sinh ra, đã là bảo bối tim gan của Trác Viện, anh thực không có can đảm động đến một sợi lông của con bé, chỉ sợ cô sẽ liều mạng với anh.

“Không nên chỉ nhìn, ôm con bé một chút.”

Mẹ Kỳ đem cháu gái đưa cho Kỳ Nhất Thế, ai ngờ anh chưa từng ôm qua trẻ sơ sinh, bị thân thể mềm mại nằm sấp của con gái làm cho sợ hết hồn, thiếu chút nữa không cẩn thận rơi xuống đất.

Mẹ Kỳ cũng bị anh hù dọa toát mồ hôi lạnh “Con cẩn thận một chút, coi chừng làm rơi con bé.”

Trong tai nghe tiếng kinh hô của mẹ Kỳ, Kỳ Nhất Thế nhận lấy con gái bé nhỏ, ánh mắt nhu hòa nhìn bảo bối của anh, được anh ôm trong khuỷu tay, cơ thể bé bỏng của con gái nằm ngủ yên ổn trên cánh tay anh. Được anh nâng niu, bất giác nhớ tới thành ngữ của người xưa “Hòn ngọc quý trên tay”, khó trách làm cha, luôn đặc biệt cưng chiều con gái của mình.

“Mẹ, mẹ có phải nói cái gì với Viện Viện hay không? Làm cô ấy buồn lòng!” Ngón tay cái của anh trượt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhìn lông mày của con bé, cái miệng nhỏ xiu cong lên, vô cùng đáng yêu, gương mặt tuấn tú của Kỳ Nhất Thế tràn đầy yêu thương.

“Mẹ...”

“Mẹ, con nói với mẹ một lần cuối cùng. Con mặc kệ mẹ có thích Viện Viện hay không, nhưng cô ấy là người phụ nữ con đã chọn, đời này con chỉ yêu mình cô ấy, mẹ tiếp nhận cô ấy cũng được, không chấp nhận cũng không sao, con sẽ không để cô ấy rời khỏi con.”

“Con đang nói cái gì vậy? Mẹ lúc nào thì nói muốn con bé rời đi?” Mẹ Kỷ vội vàng biện minh cho mình, bà tuy bắt mắt với Trác Viện, nhưng còn chưa đến mức muốn đuổi người đi, huống chi Trác Viện còn giúp nhà họ Kỷ sinh cháu gái.

“Con không quan tâm cô ấy có phải con gái riêng hay không, cũng không để ý cô ấy xứng với nhà họ Kỷ hay không! Con chỉ để ý trong lòng cô ấy có con hay không? Có thể một ngày nào đó sẽ yêu con, cho dù cô ấy hiện tại không yêu. Vậy cũng không sao, con chỉ muốn cô ấy ở lại bên mình, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh con một ngày, con liền không cho phép bất cứ ai làm cô ấy tổn thương, một chút cũng không được. Lần trước rời nhà trốn đi, không phải là do lỗi của cô ấy, là do con ăn dấm chua lung tung, tổn thương lòng cô ấy. Lần này đã trở lại, thật vất vả mới cười với con, trong lòng con đã nghĩ, đời này sẽ không bao giờ... để cô ấy khóc, cũng không làm cô ấy khổ sở nữa, chỉ cần cô ấy vui vẻ, bắt con làm cái gì con cũng bằng lòng.”

Kỷ Nhất Thế một tay ôm con gái, một tay vươn ra nắm tay Trác Viện, thăm thía nói tiếp, “Cô ấy bỏ trốn cũng không có nơi nào để đi. Từ khi rời khỏi con, một mình sống ở phòng trọ mẹ mình để lại, ngay cả một người để dựa vào cũng không có, con làm sao bỏ cô ấy được?”

Tìm cô trong vòng mấy tháng, anh cũng từng suy nghĩ qua, nếu như Trác Viện thật không bỏ được Phương Đại Tề, vậy chính anh sẽ thành toàn cho cô, nhưng cô chẳng những không đi tìm Phương Đại Tề, ngược lại còn mang thai con anh, vậy chứng tỏ trong lòng cô có sự hiện hữu của anh, điều này làm anh sao dám buông tay?

Dù sao, ban đầu là anh đe dọa, uy hiếp cô gả cho anh, vì để có được cô, anh thừa nhận mình có chút hèn hạ, nhưng anh không chắc mình có tồn tại trong lòng của cô hay không, cũng vì không xác định được, mới có thể làm cô tổn thương sâu sắc như vậy.

“A Thế...” Không nghĩ tới con cả luôn không để lộ tình cảm ra ngoài, lại có thể nói trắng tình cảm trong lòng của mình trước mặt người làm mẹ như bà, mẹ Kỷ nghe có chút cảm động, thờ dãi một hơi.

“Sau này, nhất định mẹ sẽ đối xử với con bé giống như Mạnh Mạnh, thương con bé giống như con gái sinh ra.”

“Cảm ơn mẹ.”

“Cùng mẹ nói cảm ơn cái gì? Mẹ về trước xem quần gia nấu thuốc bổ xong chưa, con ở đây giúp con bé.”

Sau khi mẹ Kỷ rời đi, Kỷ Nhất Thế phát hiện tay bị mình giữ trong lòng bàn tay giật giật, anh quay đầu lại, chỉ thấy Trác Viện nằm trên giường bệnh lại chảy nước mắt, cho rằng cô đau ở đâu, anh hoảng sợ, ôm con gái nghiêng người xuống, cúi đầu hỏi cô “Viện Viện, có phải quá đau hay không? Anh lập tức gọi bác sĩ.”

Trác Viện lắc đầu, từ từ nhắm hai mắt nhưng vẫn khóc, nước mắt không ngừng được chảy xuống, lăn vào tóc của cô.

“Vậy rốt cuộc làm sao? Em nhìn anh, nói với anh?” Anh lo lắng, nhưng cô chỉ lo khóc, khóc đến nỗi làm cho anh tâm hoảng ý loạn, tay chân luống cuống không biết làm thế nào cho phải, không nghĩ tới con gái trong ngực, cũng làm cho anh thêm phiền, bắt chước mẹ oa oa khóc lên.

Đường Đường là tổng giám đốc Kỷ thị, bất kể đồ án khó hơn nữa ở trước mắt anh, chân mày anh cũng không hề nhíu, lúc này đối với hai người phụ nữ quan trọng bất anh đối cả tính mạng lại không có biện pháp.

“Đem con bé cho em...” Trác Viện nghe tiếng con gái khóc, mới nhớ tới mình vừa mới sinh, giường đôi mắt hồng hồng lên, nước mắt vẫn còn vương lại trên hàng mi.

“Anh để con bé trên giường, em không nên ôm, nếu không miệng vết thương sẽ bị rách.” Kỷ Nhất Thế ôn nhu đặt con gái lên, nhìn một lớn một nhỏ trước mặt, ánh mắt nhu hòa hơn.

Mặc dù là lần đầu tiên làm mẹ, Trác Viện dựa vào bản năng, lập tức đoán được con gái đói bụng, không để ý Kỷ Nhất Thế còn ở đó, cô kéo áo xuống, cái miệng nhỏ nhắn của con gái lập tức bú, rất thỏa mãn mút lấy sữa.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Kỷ Nhất Thế cũng trầm xuống, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của con gái bá đạo ngậm lấy nơi vốn thuộc về anh, anh lại có chút ghen tỵ.

Cho đến khi con gái ăn no, Kỷ Nhất Thế không để ý đến phản đối của Trác Viện, rung chuông muốn y tá ôm con gái anh đi.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người, Kỷ Nhất Thế không cho phép cô trốn tránh, bàn tay vỗ về khuôn mặt cô, muốn cô nhìn anh.

“Em nghe thấy mẹ và anh nói chuyện rồi?”

Trác Viện không nhìn, ánh mắt rơi vào trên nút áo sơ mi anh.

“Thật xin lỗi, hại em bị thương.” Nghĩ đến vết thương trên người cô, có thể là do mẹ anh vô tâm làm ra, Kỷ Nhất Thế liền đau lòng.

Một câu xin lỗi của anh, làm hốc mắt Trác Viện đỏ lên.

“Anh yêu em” Nương theo những lời này, Kỳ Nhất Thế hôn môi cô, không nỡ rời đi “ Anh yêu em...”

“Gạt người...” Thật vất vả né tránh môi anh, Trác Viện không có sức lực đánh lên lồng ngực anh, nước mắt lại rơi xuống. Nuốt nước mắt nhìn người đàn ông luôn chú ý đến bề ngoài trước mắt, lúc này lại lộ ra sự chật vật, áo sơ mi nhăn lại, đầu tóc rối loạn, còn có râu ria, so với lúc bình thường không giống nhau.

“Em...”

“Nếu như anh không thương em, tại sao lại ăn dấm chua của Phương Đại Tề?”

Ngược lại còn hận không thể đem người đàn ông cô thích chia thành tám khúc, ném cho cá ăn. Cuối cùng anh không thể làm gì khác hơn là tạo cơ hội, để cho người phụ nữ khác bắt cóc Phương Đại Tề, làm Trác Viện hết hi vọng, chỉ có thể biết điều đi theo anh.

“Nhưng là... Nếu như anh yêu em, tại sao không để cho em mang thai?” Anh dùng biện pháp tránh thai làm cô rất khó chịu, kể cả khi hai người kích tình, anh vẫn nhớ đeo bao cao su.

Kỳ Nhất Thế nghe thấy cô hỏi vấn đề đó, vẻ mặt có chút lúng túng, ngay cả tai cũng đỏ, “Anh chỉ không muốn bị cướp” Cô là của một mình anh, cho dù là đứa nhỏ của bọn họ, vậy cũng không được.

“Anh...” Câu trả lời của anh, làm Trác Viện chấn động, khó có thể tin vào môi lên, lại không biết nên nói gì.

“Chồng em là một thùng dấm lớn, bất kể là ai, chỉ cần tới gần em, anh liền ăn dấm lung tung, hiểu không?”

Kỳ Nhất Thế thấy Trác Viện ngăn người, anh nhân cơ hội bá đạo hôn trộm một cái, vẫn không quên nói ở bên tai cô, “Sinh con gái xong, chờ em xuất viện, xem anh trừng phạt em như thế nào!” Nghĩ đến hai lần trước bị con gái cắt đứt chuyện tốt, Kỳ Nhất Thế vẫn còn khó chịu, chờ thanh toán thật tốt với Trác Viện.

“Háo sắc.” Trác Viện xấu hổ đỏ mặt, tay không kim lòng được sờ lên gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc “Anh chỉ biết bắt nạt em”

“Không có biện pháp, đời này chồng em chỉ biết đối với em như vậy, liền thích ở trên giường bắt nạt em.” Kỳ Nhất Thế cạy mạnh nói, nếu không phải cô còn có vết thương, anh sớm đã nhào tới.

Trác Viện nhìn anh, ánh mắt mới vừa khóc liền lóe lên tia sáng, mang theo hơi nước nhàn nhạt, hấp dẫn người.

“Nhất Thế...”

“Ừ...?” Kỳ Nhất Thế nhìn cô cười.

“Thật ra thì... em không còn thích học trường, em...” Mấy chữ cuối cô nói quá nhỏ, Kỳ Nhất Thế cơ hồ không nghe thấy.

“Em như thế nào? Giọng quá nhỏ, anh không nghe rõ?” Anh giữ gương mặt cô, muốn cô nhìn thẳng ánh mắt anh.

Trác Viện nhìn rõ bóng mình trong mắt Kỳ Nhất Thế, trái tim lúc này căng ra thật lớn, lần đầu tiên cảm nhận được hạnh phúc đang bao phủ lấy cô, “Em thích anh.”

“Chỉ là thích?” Kỳ Nhất Thế bất mãn nhíu mày.

“Em...”

“Em yên tâm, chờ chúng ta về nhà, anh sẽ làm em thành thật nói yêu anh.” Tán tỉnh như vậy, Trác Viện sao không đoán ra được ý tứ trong lời của anh, anh nhất định muốn đem cô áp đảo trên giường, hành hạ một phen.

Nghĩ tới đây, Trác Viện mặt đỏ như gấc đập anh, muốn anh dừng lại gần, ai ngờ lại bị anh hôn, chỉ có thể phát ra thanh âm “A...”

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Năm năm sau...

Mỗi một khu biệt thự quý tộc trong thành phố đều có một nhà trẻ, những đứa bé trong vườn trẻ đều là con của người giàu có, bố mẹ đều là doanh nhân thành đạt hoặc là nhân viên chính phủ cấp cao.

Mà trong vườn trẻ này, đều là nơi để Kỳ Bình Lam kiêu ngạo, bé là tiểu quý, tất cả các bạn nhỏ không ai dám trêu chọc bé.

Đừng nhìn bé bề ngoài lẳng lẳng đáng yêu như một con búp bê xinh đẹp mà lầm tưởng, một khi làm chuyện xấu, hay bạo lực, thì ngay cả thầy cô cũng đau đầu.

Lúc này, trong lớp Cầu Vồng, liền truyền đến thanh âm dễ nghe của tiểu quý, nhưng đó là tiếng cô bé đang ăn hiếp một bạn nhỏ hiền lành, “Nói! Tại sao lại không ngồi cùng tôi?” Kèm theo giọng nói của Kỳ Bình Lam, là thanh âm cặp sách bị ném trên bàn “Cậu dám không ngồi cùng tôi, cậu không muốn sống nữa sao?”

“Cậu... Minh mới không cho cậu ngồi, cậu là bạn học hư!”

“Cái gì! Cậu dám nói tôi là bạn học hư? Cậu muốn ăn đòn!” Giọng nói mới rơi xuống, bạn nhỏ Kỳ Bình Lam đã nhào tới. Mặc kệ buổi sáng hôm nay mẹ giúp bé buộc tóc gọn gàng, mặc váy kiểu công chúa, cũng không màng sáng nay ba ba đưa đi học có ôn nhu nhắc nhở bé hôm nay nhất định phải dịu dàng, đừng nên làm quần áo vì bị té ngã mà xộc xệch, nếu không mẹ sẽ tức giận.

“Kỳ Bình Lam, cậu làm gì vậy?”

Lúc này Kỳ Bình Lam đã dạng chân ngồi lên trên người cậu bé, không để ý quần lót nhỏ in hình mèo Kitty bị nhìn thấy, ép tới mức cậu không dậy nổi.

“Tôi muốn đánh cậu!” Nói xong, quả đấm béo mập của bạn nhỏ Kỳ Bình Lam đã rơi trên người cậu bé, đánh lung tung.

“Nói, cậu có muốn ngồi cùng tôi không?” Bị Kỳ Bình Lam áp dưới thân thể là cậu bạn mới chuyển vào lớp được mấy ngày. Cậu là Diệp Văn Thành, vì cha vừa chuyển sự nghiệp về Đài Loan nên mới đến đây, không nghĩ tới vừa chuyển vào lớp Cầu Vồng, đã bị Kỳ Bình Lam theo dõi.

“Không được!”

“Cậu còn dám nói không được?” Quả đấm nhỏ vừa rơi xuống, lại là một trận đánh loạn xạ, “Nói mau, có muốn ngồi cùng tôi không?”

“Minh không!” Nghe thấy bạn nhỏ làm sao cũng không chịu khuất phục, Kỳ Bình Lam giận đến đỏ mặt.

“Tôi nói muốn chính là muốn!”

“Minh mạn phép nói không!”

Hai bạn nhỏ lúc lên lúc xuống, một đứa là tiểu quý, đứa kia thì cứng đầu, hai đứa chẳng ai chịu nhường ai.

Khi cô giáo nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, vội chạy đến hiện trường, liền thấy hai tay Kỳ Bình Lam ôm lấy mặt Diệp Văn Thành. Cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn nhắm vào, trực tiếp hôn tới, hai đôi môi biến thành ở chung một chỗ, bé còn phát ra một tiếng vang dội “chụt,” “Cậu nói không được, tôi liền hôn lại nha.” Kỳ Bình Lam rất chân thành uy hiếp, hoàn toàn mặc kệ gương mặt bạn nhỏ phía dưới đang hồng như trái cà chua.

Hành động chiếm tiện nghi cùng uy hiếp này, ngay cả cô giáo cũng phải lác đầu.

Hôm nay sau khi tan học, tài xế lái xe đưa Kỳ Nhất Thế tới đón con gái, cô giáo tận tình đem tất cả việc hư hỏng của Kỳ Bình Lam báo cáo cho cha mẹ.

Ngồi lên xe, Kỳ Nhất Thế ôm con gái ngồi trên đùi, giúp cô bé buộc lại tóc cho gọn gàng, mặc dù không chỉnh tề như buổi sáng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhìn được. Váy công chúa phía trước bị nhăn nhum như một cục giấy, cô bé ôm thỏ trắng đáng yêu trước ngực, “Ba ba, thỏ trắng không ngoan...”

Kỳ Bình Lam có ý xấu muốn chạy tội, làm nũng nói, bé biết ba ba hiểu rõ mình nhất, nhất định sẽ giúp bé nghĩ biện pháp.

“Ừ, không ngoan, vậy làm sao bây giờ? Mẹ nếu nhìn thỏ trắng không ngoan, nhất định sẽ tức giận.”

Con gái được hai tuổi, Trác Viện lại mang thai con trai, bình thường ở nhà nhàn rỗi không có chuyện gì làm, sẽ làm chút đồ trang sức. Có khi tâm huyết dâng trào sẽ làm vài món quần áo cho con gái, chiếc váy này chính là cái Trác Viện đặc ý nhất, đáng tiếc con gái quá thô lỗ, mới qua một ngày đã làm hỏng rồi.

Bạn nhỏ Kỳ Bình Lam không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mẹ - người mà bé thích nhất, nghĩ đến mẹ có thể tức giận, lập tức giống như thỏ bóng cao su, chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Lam Lam có muốn nói cho ba ba biết không, tại sao lại đánh nhau với bạn?” Mới vừa rồi thấy cậu bé đánh nhau với con gái rất đẹp trai, sau này nhất định là một chàng trai tuấn tú.

“Bởi vì cậu ta không muốn ngồi cùng con.” Cánh môi nhỏ nhắn của Kỳ Bình Lam trề ra.

“Tại sao Lam Lam nhất định phải ngồi cùng cậu ta?”

“Bởi vì cậu ta nhìn rất đẹp trai, so với ba ba nhìn khá tốt.” Bạn nhỏ Kỳ Bình Lam rất chân thành nói. Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nước da trắng hồng làm người ta không nhìn được muốn hôn một cái, chu cái miệng nhỏ lên, bộ dạng thật đáng yêu.

“Vậy tại sao cậu ta lại không ngồi cùng Lam Lam?” Trong vườn trẻ cũng là hai người một bàn. Bạn nhỏ Kỳ Bình Lam vốn hống hách, cả lớp không có bạn nào dám ngồi cạnh bé, thật vất vả có học sinh mới tới, bé tự nhiên ra tay với người nọ, không ngồi một bàn với bé cũng không được.

“Cậu ta mắng con là bạn học hư...”

“Vậy làm sao bây giờ? Hay là chúng ta không ngồi với cậu ta nữa.”

Kỳ Nhất Thế nổi danh cưng chiều con gái, ai chẳng biết đối với hai người phụ nữ của mình, anh nâng niu trong lòng bàn tay như nâng trứng, cho nên tính nết này của Kỳ Bình Lam, chính là do cưng chiều mà sinh ra, thậm chí so với cô của bé - Kỳ Mạnh Mạnh chỉ có hơn chứ không kém.

Rõ ràng bề ngoài như in từ khuôn mẫu của Trác Viện. Trác Viện yên tĩnh, biết điều, những con gái lại hoàn toàn trái ngược với cô, vừa kiêu căng vừa hay gây sự. Một chút không vừa lòng, bé lại mượn quả đấm đánh người. Cả vườn trẻ không có bạn nhỏ nào là không bị quả đấm của bé chào hỏi qua, nhưng các phụ huynh khác lại ngại quyền lực của Kỳ Nhất Thế, cũng không dám thốt lên một tiếng.

“Cậu ta là của con!” Còn nhỏ tuổi mà ham muốn giữ lấy mạnh như vậy, vừa mở miệng liền đem con trai người khác nói thành của mình, tính cách bá đạo này cũng di truyền từ Kỳ Nhất Thế.

Thấy con gái cố chấp như vậy, Kỳ Nhất Thế thương yêu thom bé một cái “Vậy có muốn ba ba dạy con hay không, giúp Lam Lam lừa gạt cậu ta?”

“Ba ba tốt nhất, Lam Lam thích ba nhất.” bạn nhỏ Kỳ Bình Lam nịnh bợ hôn ba một cái, cuộn tròn thân thể nhỏ bé trong ngực ba ba, đánh một cái ngáp “Ba ba... Ba nhớ nói với mẹ..... là thỏ trắng không ngoan nha....” Kỳ Bình Lam buồn ngủ, lẩm bẩm tự nói, rồi sau đó gục trong ngực ba bé ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt ngọt ngào của con gái, Kỳ Nhất Thế khẽ thở dài, cảm thỏ trắng trong tay con, đoán suy nghĩ giúp con gái tìm lý do để lừa gạt vợ yêu.....

Ngày hôm đó về nhà, không cần Kỳ Nhất Thế mở miệng, Trác Viện chỉ nhìn bộ dạng kia của con gái, đại khái cũng đoán được bảy tám phần, cô thở dài “Vừa cùng người ta đánh nhau?”

“Ừ.”

“Cũng là bị anh chiều hư, đợi con bé tỉnh lại, em nhất định phải phạt....” Trác Viện còn chưa nói xong, người đã bị kéo vào trong ngực, nghe thấy thanh âm của Kỳ Nhất Thế truyền tới trên đỉnh đầu.

“Đừng phạt, trẻ con không phải chỉ đánh đùa giỡn hay sao?” Kỳ Nhất Thế vội vàng biện hộ giúp con gái. Bé là bảo bối của anh, được anh nâng trong lòng bàn tay, sao dám nhìn con bé bị vợ yêu phạt.

“Anh còn dám nói, ngày ngày có anh làm chỗ dựa, con bé mới kiêu ngạo như vậy, động một chút là ra tay đánh người, anh không sợ con bé lớn lên sẽ không ai dám lấy?” Trác Viện khẽ nhéo anh, nhưng lại bị anh cúi đầu hôn sâu một cái.

“Nhất Thế, còn con ở đây, đừng như vậy....” Trác Viện quay mặt đi, sợ bị con gái nhìn thấy.

“Sợ cái gì?Lam Lam cũng ngủ rồi.” Kỳ Nhất Thế xấu tính đưa tay vào trong người cô, men theo lưng áo đi lên ôm trọn bầu vú cô. Sau khi sinh con, thân hình của cô vẫn thon gọn như cũ, duy chỉ có bộ ngực so với trước lớn lên không ít, làm anh yêu thích không buông tay.

Trác Viện kéo tay anh xuống, hướng về phía anh đang vui đùa vào nút, nắn nì, “Nhất Thế, đợi buổi tối có được hay không?” Kết hôn cũng năm năm rồi, Kỳ Nhất Thế chưa từng giảm bớt nhiệt tình với cô. Mặc dù cô rất hưởng thụ sự yêu thương của anh, nhưng nhiều khi quá thường xuyên, làm cô vẫn cảm thấy không quen.

“Bạn thân hàng tháng của em đi rồi?” Mấy ngày qua, bởi vì kinh nguyệt của cô tới, Kỳ Nhất Thế đối với cô nhiều lắm là ôm với hôn, chịu đựng dục vọng không nơi nào phát tiết, nghe cô nói vậy, lòng anh rất vui mừng.

“Ừ....” Trác Viện kéo tay anh xuống, muốn sửa sang lại quần áo bị anh làm loạn, ai ngờ Kỳ Nhất Thế lại chặn ngang ôm lấy cô, trực tiếp hướng ra phía cửa.

“Nhất Thế, anh làm gì?”

“Trở về phòng chúng ta.” Cúi đầu nhìn cô, đôi mắt anh đen lại, kén lên ánh lửa cực nóng, ánh mắt vừa rồi chính là muốn đem cô hành hạ một phen.

“Không được, sắp ăn tối....” Lúc này, Trác Viện sớm đã quên việc xử phạt con gái, hiện tại cô chỉ muốn làm sao có thể tránh khỏi chiếc giường.

“Anh dùng điểm tâm trước khi ăn cơm, so với bữa tối, anh càng muốn ăn em.” Mặt anh không đỏ, hơi thở không gấp, da mặt dày làm Trác Viện đỏ mặt.

“Kỷ Nhất Thế.”

“Ngoan, muốn gọi về phòng rồi gọi, đừng đánh thức con gái.” Hôn môi vợ yêu một cái, Kỷ Nhất Thế âm mưu nói.

Khi anh mở cửa phòng con gái ra, vừa lúc mẹ Kỷ đang ôm cháu trai Kỷ Bình Dương lên lầu, nhìn thấy hai vợ chồng anh em em em như vậy, hôn đến khó có thể chia lìa, vội vàng che ánh mắt cháu trai đi.

“Mẹ, chúng con...” Thân mật bị bắt gặp, Trác Viện mắc cỡ hận không có cái hố để chui xuống, một câu cũng không nói xong.

Cũng là Kỷ Nhất Thế mặt dày, cũng không thèm nhìn mẹ và con trai một cái, chỉ ném một câu, “Bữa tối không cần chờ bọn con, mọi người ăn trước.” rồi sau đó đi vào căn phòng sát vách, bắt đầu hình ảnh hạn chế trẻ nhỏ.

Mặc dù mẹ Kỷ đã qua thời trẻ, đối với chuyện phòng the giữa vợ chồng cũng là người từng trải, nhưng cũng chưa từng thấy người đàn ông nào quán vợ như con trai cả của mình, nó không xấu hổ, nhưng người làm mẹ như bà thấy xấu hổ thay.

“Bà nội, ba ba, mẹ đâu?” Cháu trai bị che mất hỏi, thằng bé kéo tay trái của mẹ Kỷ ra nhìn xung quanh, nhưng không thấy ba mẹ mình.

“Ba ba và mẹ cháu đang bận, chờ một chút nữa bà nội ôm cháu đi tìm họ. Chúng ta trước đi xem chị cháu còn thức không, hỏi con bé có muốn ăn bánh pudding hay không?” Sau khi liếc nhìn cửa phòng con trai cả, mẹ Kỷ liền ôm cháu trai đi vào phòng cháu gái Kỷ Bình Lam.

Bà nghĩ, với ánh mắt kịch liệt của con cả vừa rồi, nhất thời nửa giờ cũng không bỏ qua cho vợ, khẳng định không đếm xỉa gì tới hai chị em.

Trước kia, mẹ Kỷ còn tưởng rằng, có thể gả vào nhà họ Kỷ làm vợ của con bà, chính là may mắn người khác cầu còn không được, nhưng năm năm đã trôi qua, ý nghĩ này của mẹ Kỷ đã thay đổi. Bà sâu sắc hiểu được, không phải là Trác Viện muốn gả, mà là con trai bà không tha con bé ra, hết lòng yêu thương Trác Viện.

Mặc dù Kỷ Nhất Thế đáp ứng con gái, phải giúp con bé lừa gạt cậu bạn nhỏ tên Văn Thành kia, nhưng vì vợ yêu kiên trì phản đối, cuối cùng đành phải thôi, còn cố ý muốn cô giáo đem chỗ ngồi của cậu bé cách xa con bé nhất! Đơn giản bởi vì, tiểu tử kia lại dám hôn con gái anh!

“Lam Lam, ba ba nói cho con, con gái ngoan không được cùng con trai hôn nhẹ, hiểu không?” Lúc này Kỷ Nhất Thế đang ngồi trên xe, đưa con gái đi vườn trẻ, dọc đường đi anh ân cần dạy bảo, nhắc nhở con gái, đáng tiếc, con anh nghe không hiểu.

“Nhưng ba và mẹ cũng chơi hôn nhẹ.” Kỷ Bình Lam bắt gặp cha mẹ thân mật không ít, có khi hai vợ chồng ở trên giường làm đến kịch liệt, con gái cứ như vậy từ dưới sàn bò lên cũng đã từng xảy ra.

Kỷ Nhất Thế vỗ vỗ cái trán, nhức đầu nói “Đó là bởi vì mẹ là vợ của ba ba, nên mới có thể hôn nhẹ như vậy.”

“Vậy Văn Thành là của con, tại sao con không thể cùng cậu ấy hôn nhẹ?”

“Dĩ nhiên không được, con và cậu ta chưa kết hôn, cũng không phải quan hệ người yêu, với lại tay còn chưa nắm qua, tại sao có thể lập tức hôn nhẹ?” Nghĩ đến con gái bảo bối ngốc nghếch cùng con trai hôn môi, mặc dù trẻ nhỏ không hiểu, nhưng thân là ba ba, trong lòng vẫn có chút ghen tức.

“Thì ra là vậy, con đã hiểu.” Kỷ Bình Lam quay đi, đầu nhỏ không biết suy nghĩ gì, con người linh hoạt di chuyển, một bộ dạng quỷ linh tinh cười với Kỷ Nhất Thế.

“Lam Lam thật ngoan!” thấy con gái rất cuộc hiểu được dụng tâm trong bụng của anh, Kỷ Nhất Thế mới thở ra một hơi, so với lúc tiếp khách ngược lại còn khẩn trương hơn.

Ai ngờ, xế chiều hôm ấy anh tới vườn trẻ, thấy con gái buổi sáng cười đến rạng rỡ với anh, mà lúc này bàn tay nhỏ bé lại lôi kéo cậu nam sinh kia, cũng không quản người ta có tình nguyện hay không, rất bá đạo kéo người đến trước mặt.

“Ba ba, con nói với ba, con cùng Văn Thành là người yêu rồi nha.” Kỷ Bình Lam đắc ý nói, hoàn toàn không phát giác mặt Kỷ Nhất Thế đã đen đi một nửa.

“Minh mới không cần!” Còn không đợi Kỷ Nhất Thế lên tiếng, Văn Thành bị nắm tay đã kháng nghị. Kỷ Nhất Thế liếc mắt nhìn cậu một cái, liền hiểu được, lúc này hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình, cậu bé này từ đầu đã hoàn toàn không muốn làm bạn trai con gái nhà mình.

“Ai cho phép cậu nói không cần?” Kỷ Bình Lam nghe cậu nói vậy, khuôn mặt xinh xắn lập tức biến sắc, nụ cười giống như hoa thu lại, nhìn chằm chằm Văn Thành.

“Minh chính là không cần!”

“Cậu nói tiếp đi, nói nữa tôi liền hôn cậu!” Lại tới nữa, loại uy hiếp này không biết làm cho Kỷ Nhất Thế nên cười hay nên khóc, lại trình diễn ở trước mặt anh. (Ngư: ㅅ câu này rất giống câu anh hay đe dọa chị.)

“Minh mới không sợ!” Cậu bé không sợ bị hôn phản kháng.

Vừa dứt lời, bạn nhỏ Kỳ Bình Lam liền không nói hai lời, rất sáng khoái khí phách quay đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, hướng đến đôi môi hồng của Văn Thành.

“Chụt” một tiếng, hết sức vang dội, làm Kỳ Nhất Thế muốn bắt lấy cậu, đánh cái mông nhỏ của cậu.

“Cậu...”

“Tôi thế nào?”

“Cậu hôn lại lần nữa thử xem!” Cậu bé Văn Thành đỏ mặt nói.

“Tôi liền càng muốn hôn!” Nói xong, Kỳ Bình Lam lập tức “chụt” một cái nữa, rất chính xác hôn lên môi cậu “ Nếu không làm bạn trai tôi, tôi liền ngày ngày hôn cậu, hôn đến khi cậu đồng ý.”

Nhìn hai đứa nhỏ vô tư trước mặt, Kỳ Nhất Thế không biết mình có phải bị hoa mắt hay không, vốn cậu bé bị con gái mình nắm tay, ngược lại lúc này nắm tay nhỏ của con gái, mà khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập vốn thể hiện sự không cam lòng của cậu bé, lại lộ ra một tia cười đắc ý.

Này... Rõ ràng là sói đội lốt cừu, cậu bé này không phải không muốn làm bạn trai con gái nhà mình, càng không phải không thích con bé hôn? Căn bản là đầy lòng vô cùng thích.

Nhìn bé trai bắt quả mới năm tối, lại dám tính kế con gái nhà anh. Mặc dù tính tình con gái anh bá đạo, nhưng vẫn đơn thuần thiện lương, nếu sau này dây dưa với bé trai này thật, con bé ngày thơ như vậy quản được cái đầu đen tối của cậu nhóc sao?

Trong đầu Kỳ Nhất Thế chỉ có một ý nghĩ, muốn con gái nhanh nhanh chuyển trường, tránh con bé bị cậu nhóc này chiếm tiện nghi. Nếu hai đứa qua lại với nhau, phải được nghe trực tiếp từ người nhà, cần phải có sự bảo đảm, tránh cho bé trai thay lòng đổi dạ.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện.

Kỳ Manh Manh mới vào đại học, cô nhiệt tình hoạt bát trở thành nhân vật nổi trội trong trường học, đồng thời còn trở thành bạn tốt của Trác Viện.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên Trác Viện tới nhà họ Kỳ, từ nhỏ cô đã bị bác gái nghiêm khắc dạy bảo, không để cho cô tùy ý ra ngoài, cũng không cho cô mang bạn bè về nhà, thật vất vả sau khi lên đại học, vì anh trai Trác Chính kiên trì, rốt cuộc cô có thể đi chơi cùng bạn bè, cũng có thể đến nhà bạn làm khách.

Ai biết, hai người đang chơi vui vẻ, Kỳ Manh Manh lại lôi kéo cô đến tủ rượu trong nhà.

“Manh Manh, dừng, nếu như bị phát hiện, nhất định sẽ bị mắng...” Trác Viện khẩn trương lôi kéo tay Kỳ Manh Manh, muốn kéo cô rời đi.

Nhưng Kỳ Manh Manh bình sinh đã có lá gan lớn, lại được người nhà cưng chiều đến vô pháp vô thiên, đầu sỏ, “Không có chuyện gì..., chúng ta trộm một chai, anh cả mình nhiều rượu như vậy, thiếu một bình sẽ không bị phát hiện.” Thì ra hai người đến trộm rượu trong phòng Kỳ Nhất Thế, hôm nay trong nhà không có người, Kỳ Manh Manh không có gì kiêng kỵ, bộc lộ bản chất của mình.

Cô tìm thật lâu, rốt cuộc tìm được một chai không tệ “Chai này tốt lắm” Lấy bình rượu kia ra, mở tủ rượu một lần nữa, Kỳ Manh Manh thuận tay lấy hai cái cốc “Viện Viện, mau tới đây, rượu này hình như uống rất ngon.”

“Mình không dám uống.” Trác Viện đi theo Kỳ Manh Manh ngồi xuống trên ghế sofa, lo lắng nhìn cửa phòng, rất sợ chủ nhân phòng này tùy thời sẽ xuất hiện.

“Không được, để ăn mừng ngày đầu tiên cậu đến nhà mình qua đêm, chúng ta nhất định phải cạn chén.” Ăn xong cơm tối, cả hai tắm rửa rồi mặc đồ ngủ trên người. Bởi vì dáng người của Kỳ Manh Manh lớn hơn nên Trác Viện mặc nhờ quần áo trông có vẻ hơi rộng. Lúc này, Kỳ Manh Manh nghênh ngang ngồi trên ghế sofa, trái ngược với hình ảnh nho nhã của Trác Viện.

“Tới, cạn chén.” Kỳ Manh Manh giúp hai người rót rượu, chiếc ly thủy tinh tràn đầy chất lỏng, mang theo mùi cồn nồng đậm.

“Rượu của anh trai mình thật không phải dùng để chưng cho đẹp, đúng là mùi vị tốt.” Hai người lần đầu tiên lên uống rượu, căn bản không biết chai rượu này nồng độ bao nhiêu.

Trác Viện bị giựt dây, đầu tiên miệng thử một ngụm nhỏ, vốn tưởng rằng uống sẽ không ngon, lại phát hiện rượu này chẳng những dễ uống, hơn nữa có

chút ngọt ngào.

“Để uống không?”

“Ừ, uống thật ngon.”

Hai cô bé, uống rượu nho có vị ngọt, một ngụm lại một ngụm, không bao lâu bình rượu đã vơi đi một nửa.

“Viện Viện, cậu chờ mình ở đây một chút, mình trở về phòng tìm chút quà vặt đến đây ăn”

“Tốt...” Trác Viện hơi say tựa vào sofa, trên mặt hồng hồng, mắt lim dim.

“Đợi mình nha.” Bước chân Kỷ Manh Manh có chút lảo đảo, không yên đi ra ngoài.

Trác Viện ngồi trên sofa, đợi đã lâu, nhưng làm sao cũng không đợi được Kỷ Manh Manh trở lại. Bởi vì không rõ đặc tính của rượu, nên khi nó phát huy tác dụng, đầu óc trở nên choáng váng, cô liền mất khống chế, thân thể từ từ ngã xuống, cuối cùng cuộn thành một ổ ngủ trên ghế sofa.

Đêm nay, Kỷ Nhất Thế vốn là đi công tác, nhưng tạm thời buổi sáng công ty có một hội nghị, nửa đêm liền trở về.

Vừa tiến vào phòng, mùi rượu liền xông vào mũi, anh nhú mày, nhìn quanh phòng một chút, cuối cùng trên ghế sofa phát hiện một bóng dáng nhỏ nhắn.

Cho là em gái nhà mình, đi lên trước, lại nhìn thấy khuôn mặt của một cô bé xa lạ, trong nhà có điều hòa, cũng không phải là quá nóng, nhưng cánh xuân trước mắt làm toàn thân Kỷ Nhất Thế nóng ran không dứt.

Váy ngủ màu hồng đến đùi, ánh mắt nóng rực của anh rơi trên hai chân thon dài cân xứng, nhìn cổ áo rộng thùng thình của cô, không có mặc nội y, hai bầu vú khéo léo được ôm trọn, phập phồng theo hô hấp của cô, làm đôi mắt anh cứ nhìn mãi. Khi anh ý thức được hành vi không đứng đắn của mình, anh đã ngồi xuống cạnh cô, bàn tay tự nhiên xoa nắn bắp đùi trắng nõn, cảm giác mịn màng này làm tim anh đập nhanh.

Kỷ Nhất Thế đưa tay vén tóc Trác Viện lên, thấy rõ cô bé trước mặt, không tính là đẹp, có nét thanh tú, so với những người phụ nữ xung quanh anh khác nhau, nhưng hết lần này đến lần khác đều hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của anh.

Anh đại khái có thể đoán được cô là bạn của em gái Kỷ Manh Manh. Tối nay nghe người giúp việc nói, con bé rủ bạn tới nhà qua đêm, nhưng không nghĩ tới em gái lại kéo cô bé này đến phòng anh uống rượu, nếu không sao cô lại ở đây?

Nghiêng người về phía trước, đôi môi anh cách môi cô chỉ trong gang tấc, kèm theo mùi rượu nhàn nhạt. Kỷ Nhất Thế hôn lên cánh môi mềm mại, đầu tiên là cọ sát một phen, rồi sau đó không thỏa mãn cạy mở môi cô, đầu lưỡi tiến vào miệng cô, mang theo vị ngọt của rượu.

Khi dừng nụ hôn này lại, anh thở hổn hển, nhìn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, ánh mắt anh trở nên ôn nhu, ngón tay mon tron môi cô, lúc này, cửa phòng lại bị mở ra.

“Anh cả...” Người tiến vào là Kỷ Manh Manh, chỉ thấy cô kinh ngạc nhìn Kỷ Nhất Thế.

“Ai cho em uống rượu?”

“Người ta chỉ uống một chút, chỉ có một chút...” Kỷ Manh Manh bước nhẹ nhàng tới ghế sofa, đưa tay lôi kéo Trác Viện, muốn đánh thức cô.

“Đừng kéo, anh ôm cô bé tới phòng em.”

“Ừ...” Lúc này Kỷ Manh Manh mới buông tay, nhìn anh cả chặn ngang ôm lấy Trác Viện. Cô đi phía sau anh cả, hoàn toàn không hiểu, trước khi đi vào trong phòng đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không biết rằng, từ một đêm say rượu này, trong lòng anh cả cô đã bắt đầu nảy sinh ý định, tính toán muốn đem Trác Viện trở thành người phụ nữ của anh..

Bạn đang đọc truyện *Mua Em 100 Đêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.